

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 47 / III Legislatura / Quart període

Dijous, 21 de desembre de 1989

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 41

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i catorze minuts.

Sol·licitud de cessament del Secretari Quart de la Mesa del Parlament (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Torn en contra: *I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2144).*

Posició dels grups: *I. Sr. Ródenas (CDS) (p. 2145), I. Sr. Colom (ERC) (p. 2146).*

L'I. Sr. Saura (IC) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 2147).

Posició dels grups (cont.): *I. Sr. Pere (M) (p. 2147), I. Sr. Casanovas (M) (p. 2149), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 2149), I. Sr. Saura (IC) (p. 2150), I. Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2152) i I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2153).*

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Saura (IC) (p. 2154), l'I. Sr. Casanovas (M) (p. 2154), l'I. Sr. Pere (M) (p. 2154) i l'H. Sr. Armet (S) (p. 2154).

Votació: aprovada per 71 vots a favor, 10 en contra i 30 abstencions (p. 2155).

Modificació de l'ordre del dia

Intervenien l'I. Saura (IC) (p. 2155) i l'I. Sr. Escudé (CiU) (p. 2155) per sol·licitar l'ampliació de l'ordre del dia.

Votació: aprovada per 71 vots a favor, 10 en contra i 30 abstencions (p. 2155).

Elecció del Secretari Quart de la Mesa del Parlament

L'I. Sr. Pere (M) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 2155).

Votació: És elegida la I. Sra. Fabian (IC) per 60 vots a favor (p. 2155).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la posposició de la interpellació corresponent al punt novè de l'ordre del dia (p. 2155).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la modernització, l'agilitació i la desburocratització de la funció pública de la Generalitat (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 2155).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 2157).

Rèplica: *I. Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 2158).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 2159).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de prevenció i control sanitaris (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Utgés (S)* (p. 2159).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2161).

Rèplica: *I. Sra. Utgés (S)* (p. 2162).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2163).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general pel que fa a la població de més de seixanta-cinc anys (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Barenys (S)* (p. 2163).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de serveis socials en l'àmbit de la tercera edat (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 2165).

Resposta conjunta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social* (p. 2167).

Rèpliques: *I. Sra. Barenys (S)* (p. 2169) i *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 2169).

Contrarèplica conjunta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social* (p. 2171).

La sessió se suspèn a dos quarts de tres del migdia i quatre minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i tres minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació dels hospitals de la Creu Roja en relació amb la seva integració a la xarxa de centres propis de l'ICS

Formulació: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 2173).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2173).

Repregunta: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 2173).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2173).

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de l'Administració de Justícia a la ciutat de Reus

Formulació: *I. Sr. Mariné (CiU)* (p. 2173).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 2174).

Pregunta al Consell Executiu sobre un spot publicitari emès per TV3

Formulació: *I. Sr. Lorda (S)* (p. 2174).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 2174).

Preguntes al Consell Executiu sobre la determinació de les institucions que tenen accés als mitjans de comunicació i sobre l'impeidiment als mitjans de comunicació d'accedir a la Conselleria de Cultura els dies 29, 30 i 31 de maig

Formulació: *I. Sr. Sobrequés (S)* (p. 2175).

Pregunta al Consell Executiu sobre la privació al Vice-president Segon del Parlament i al Diputat I. Sr. Xavier Soto d'accedir a la seu de la Conselleria de Cultura

Formulació: *I. Sr. Dalmau i Ribalta (S)* (p. 2175).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 2175).

Rèplica: *I. Sr. Dalmau i Ribalta (S)* (p. 2176).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Governació* (p. 2176).

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació institucional de l'Hospital de Sant Pau

Formulació: *I. Sr. Font (S)* (p. 2176).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2177).

Repregunta: *I. Sr. Font (S)* (p. 2177).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2177).

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació econòmica de l'Hospital de Sant Pau

Formulació: *I. Sr. Font (S)* (p. 2177).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2177).

Repregunta: *I. Sr. Font (S)* (p. 2178).

Segona resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2178).

Pregunta al Consell Executiu sobre el tractament amb naltrexona i metadona a les presons catalanes

Formulació: *I. Sra. Utgés (S)* (p. 2178).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2178).

Rèplica: *I. Sra. Utgés (S)* (p. 2179).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2179).

Pregunta al Consell Executiu sobre el nomenament del Director General d'Arquitectura i Habitatge

Formulació: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2179).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 2179).

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius del retard del trasllat dels interns de la presó Model, de Barcelona, a la presó de la Roca del Vallès

Formulació: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2180).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 2180).

Rèplica: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2180).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 2180).

Preguntes al Consell Executiu sobre la resposta que va adreçar a un diputat i sobre l'adscripció orgànica del Consell de Treball

Formulació: *I. Sr. Rañé (S)* (p. 2180).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 2181).

Rèplica: *I. Sr. Rañé (S)* (p. 2181).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Treball* (p. 2182).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la potabilitat de les aigües (Punt quinzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Utgés (S)* (p. 2182).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2183).

Rèplica: *I. Sra. Utgés (S)* (p. 2184).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2184).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de dispersió dels presos d'ETA endegada pel Ministeri de Justícia (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2185).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 2186).

Rèplica: *I. Sr. Oliart (S)* (p. 2187).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 2188).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'atenció socio-sanitària de la població de Catalunya (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Font (S)* (p. 2189).

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2191).

Rèplica: *I. Sr. Font (S)* (p. 2193).

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social* (p. 2194).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Seguretat dels Habitants de les Zones Pròximes a les Centrals Nuclears (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 2195).

Esmenes de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núms. 1, 2 i 3, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 2196).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Madueño (S)* (p. 2196).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 2197), *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 2197) i *I. Sr. Serratusell (CiU)* (p. 2197).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Gimeno (IC)*, que presenta una esmena transaccional a l'esmena núm. 2 de l'A. p. del Centre Democràtic i Social i retira l'apartat 1 de la Moció (p. 2198).

L'I. Sr. Latorre (CDS) intervé per acceptar l'esmena transaccional (p. 2199)

Votació de l'apartat 2 de la Moció: rebutjat per 10 vots a favor, 62 en contra i 18 abstencions (p. 2199).

Votació de l'apartat 3: rebutjat per 27 vots a favor, 62 en contra i 1 abstenció (p. 2199).

Votació de l'apartat 4: rebutjat per 10 vots a favor, 63 en contra i 18 abstencions (p. 2199).

Votació de l'apartat 5: rebutjat per 27 vots a favor, 63 en contra i 1 abstenció (p. 2199).

Votació de l'apartat 6 i del preàmbul: rebutjat per 28 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 2199).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política Relativa a l'Energia Nuclear (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Pere (M)* (p. 2199).

Esmenes de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núms. 1, de supressió, i 2 i 3, de modificació)

Torn a favor: *I. Sr. Latorre (CDS)* (p. 2199).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 2200), *I. Sr. Gimeno (IC)* (p. 2200), *I. Sr. Madueño (S)* (p. 2200) i *I. Sr. Serratusell (CiU)* (p. 2200).

Posició del grup presentant: *I. Sr. Pere (M)* (p. 2201).

Votació de l'apartat 1 de la Moció: rebutjat per 2 vots a favor, 63 en contra i 18 abstencions (p. 2201).

Votació dels apartats 2, 5, 6, 7, 8 i 9: rebutjats per 6 vots a favor, 61 en contra i 16 abstencions (p. 2201).

Votació dels apartats 3 i 4 de la Moció: rebutjat per 4 vots a favor, 61 en contra i 18 abstencions (p. 2201).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la Política de Garantiment de la Seguretat de les Instal·lacions Industrials (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Presentació: *I. Sr. Riera i Olivé (S)* (p. 2201).

Posició dels grups no esmenants: *I. Sr. Latorre (CDS) (p. 2202), I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2202), I. Sr. Perea (P) (p. 2202), I. Sra. Fabian (IC) (p. 2202) i I. Sr. Sánchez i Llibre (CiU) (p. 2202).*

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 2202).*

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre i quatre minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i catorze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i els lletrats Sr. Pau i Sr. Vintó.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la sol·licitud de cessament del Secretari Quart de la Mesa del Parlament, presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Hi ha possibilitat d'un torn a favor. Hi ha torn a favor?

Sol·licitud de cessament del Secretari Quart de la Mesa del Parlament

El Sr. SAURA: No hi ha torn a favor, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Torn en contra? *(Pausa.)* Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, quan el Grup d'Iniciativa per Catalunya va prendre la iniciativa de presentar una moció de censura a la meua persona, vaig estar donant moltes voltes i haig de reconèixer a tots vostès que vaig tenir una mica la temptació de dimitir, de fer el mateix que el Partit dels Comunistes de Catalunya va fer quan Iniciativa per Catalunya va prendre la decisió d'expulsar-nos del Grup parlamentari.

Tots vostès saben que Iniciativa va expulsar el Partit dels Comunistes, i perquè la Cambra, el Ple de la Cambra, la Junta de Portaveus i la Mesa del Parlament no hagués de discutir problemes de caràcter intern, la nostra opinió va ser de partir de la idea que els companys d'Iniciativa per Catalunya no volien treballar amb nosaltres i, per tant, vam fer la decisió d'anar al Grup Mixt.

Però, aquesta actitud que vam tenir en aquest moment, crec —i vaig creure en el seu moment— que s'havia de modificar, perquè les senyores i els senyors diputats i els grups parlamentaris sàpiguen, i l'única manera és explicar-ho, és no dimitir, és venir aquí i discutir per què es fa la moció de censura i què representa la moció de censura.

Per què es fa la moció de censura? Fonamentalment per tres temes: el primer perquè se'ns ha expulsat d'Iniciativa per Catalunya; el segon tema perquè hi ha l'article 18 de la Llei del Parlament —com tots vostès saben i el perquè està a aquest article—, i el tercer tema perquè Iniciativa per Catalunya ha trobat la majoria per fer-ho. Té, en aquests moments, la possibilitat majoritària, a partir d'un acord amb Convergència, de possibilitar aquesta moció de censura.

I és per aquests tres motius que ho fan, perquè ho podien haver fet en el moment de l'expulsió i no ho van fer; ho fan ara. Ara, què representa aquesta moció de censura, des del meu punt de vista? I això ha estat també un element que m'ha pressionat a no dimitir i a explicar, a donar la meua opinió. Què és el que representa aquesta moció de censura? I és que els possibles, els possibles problemes interns que algun Grup parlamentari pugui tenir —o un partit polític pugui tenir— desestabilitza la Mesa

del Parlament. I això és una realitat. Un organisme com la Mesa del Parlament, que s'elegeix d'una manera determinada, a partir d'unes votacions determinades i a partir d'unes proporcionalitats determinades, és modificada —aquesta forma d'elegir la Mesa—, és modificada a partir d'aquesta iniciativa feta per Iniciativa per Catalunya i amb el suport —espero, suposo— de Convergència. I això és molt greu, senyores i senyors diputats; és molt greu, molt greu.

I el Diputat aquest pot estar a dalt, a baix o fora del Parlament de Catalunya i no té cap problema, i no té cap problema i suposo que tots vostès em coneixen i saben que això que dic és veritat, perquè jo continuaré defensant les meves idees, les idees del comunisme al Parlament, a la Mesa del Parlament o al carrer, no passa res.

Però el que passa en la realitat és que aquesta proposta fa que la Mesa del Parlament, que ha de ser un organisme col·lectiu, que dirigeix el funcionament d'aquest Parlament, per damunt, per damunt dels problemes que cada un de nosaltres puguem tenir, això es posa en crisi. I això és molt greu per a la democràcia, perquè això sabeu el que representa o com jo interpreto això? Això és que les regles del joc s'estan trencant; les regles del joc es trenquen i per a mi això és peril·losíssim. I espero que d'aquest debat, d'aquestes opinions que jo puc donar aquí, al marge de la votació que cada un dels diputats facin, hi hagi una consciència clara i és que l'article 18 de la Llei del Parlament hauria de desaparèixer; que aquesta experiència que veurem avui no es repeteixi mai més. I, per tant, hi poguéssim haver un acord ampli de tota aquesta Cambra per fer que l'article 18 desaparegués, perquè mai més es pugui posar en crisi la Mesa del Parlament per un problema intern que pugui tenir un grup parlamentari.

Però hi ha un altre tema, perquè hem de parlar necessàriament de política. L'altre problema quin és? Per què Iniciativa per Catalunya pren la decisió de fer la moció de censura? Ja ho he dit, entre altres motius perquè té l'acord de Convergència. Per què no ens fem una pregunta tots i cada un de nosaltres de per què hi ha aquest acord? Jo avanço una idea: jo puc comprendre molt que Convergència hi pugui estar interessada; jo no puc comprendre que Iniciativa hi estigui interessada. Però, per desgràcia, la meua experiència m'ha demostrat que això és d'aquesta manera i no d'una altra, perquè tots vostès saben el que va passar a l'Ajuntament de Mollet. L'acord, no públic, entre un sector d'Iniciativa per Catalunya, no nosaltres, i Convergència per fotre l'alcaldia als socialistes. Què és el que ha passat a Pal·lejà? Exactament igual; ara està arreglat, però va passar. Què va passar a Blanes? El mateix; és possible que es pugui arreglar, però això va passar a Blanes. Què passa a l'Ajuntament de Barcelona? Què passa a l'Ajuntament de Barcelona? I nosaltres vam ser els que vam dir que, acord amb els socialistes, no. Perquè nosaltres, quan prenem un acord el respectem, però fer un acord i no respectar-lo, aquest no és el sistema.

I per què explico aquests exemples? N'hi ha més: l'actitud d'Iniciativa als centres metropolitans. L'actitud d'Iniciativa a les diputacions provincials. Per què explico això que és fonamentalment —ho heu de reconèixer— un argument polític? Per dir alguna cosa, que és també molt peril·losa, i que Convergència Democràtica està fomentant i promocionant, i ho entenc; sabeu què és el que està promocionant? Que Iniciativa per

Catalunya veu els seus enemics en aquesta banda. Veu que el seu enemic és el Partit dels Comunistes de Catalunya, que el seu enemic és Esquerra Republicana, que el seu enemic és el Partit dels Socialistes. I això és incorrecte. Però no simplement des d'un punt de vista de posició política, sinó també en les formes. Però jo li dic una cosa: el meu adversari és la dreta, Convergència. Però jo mai, mai —i, si ho faig algun dia, m'ho podeu recordar—, mai faré això. Fins i tot amb el meu enemic o adversari; mai ho faré, perquè això que es fa de la moció de censura és una *zancadilla* i en política, amb els adversaris fins i tot, no es fa això, no es fa això. I crec que aquesta moció de censura, a la millor pot servir, al marge del seu resultat, per dignificar una mica la política de no fer aquest tipus de «tinglades», perquè això no resol res. A la curta és possible, perquè a la curta què representarà? Que en lloc de ser allà seré allà? I què? És que penseu que les meves opinions polítiques seran diferents? O no les diré? No passa res. A la curta és això. A la llarga què? La necessitat de dignificar l'actitud política.

Però jo voldria explicar també una idea, perquè tots els senyors diputats que votaran després i els grups parlamentaris sàpiguen algunes coses. Us llegiré —serà l'únic que llegeixi—, podria llegir tota l'acta fundacional d'Iniciativa per Catalunya, perquè constés en acta, però crec que no mereix la pena, però us vull llegir un article.

«Article 14. El President d'Iniciativa actua per delegació de la Comissió Política ostentant funcions merament representatives i de coordinació... El cargo será elegido por la Comisión Política y tendrá carácter rotatorio entre los representantes de los partidos federados que sean miembros de la misma. Tendrá un mandato de dieciséis meses. La Comisión Política podrá nombrar portavoces para cuestiones concretas.» Això és una acta fundacional davant notari, davant notari. I està signat pels tres secretaris generals: el senyor Rafael Ribó, el senyor Nualart i el senyor Marià Pere.

Jo pregunto: si una persona que signa això davant notari no ho respecta, provat ja, qui és el President d'Iniciativa per Catalunya, l'Esperit Sant? No, el senyor Rafael Ribó. Una persona que no respecti aquest acord difícilment en respectarà un altre, que, a més, no estava signat davant notari perquè no era necessari, i és que el Senador d'Iniciativa per Catalunya fóra el senyor Roc Fuentes, que ho continua sent, i el membre de la Mesa seria el senyor Celestino Sánchez, «*menda lerenda*». (*Remor de veus.*)

Però, fixeuvos, si una cosa signada per notari no es respecta, es respectarà un acord d'aquestes característiques? No.

Doncs, senyores i senyors diputats, això és el que hi ha. I cada un de vostès hauran de decidir, fonamentalment, a partir de posicionaments polítics, jo ja ho sé, jo ja ho sé, però voldria que aquesta fos l'última vegada, si és possible. I que en temes de caràcter personal, polític, de Reglament de la Cambra, d'altres qüestions, no fos d'aquesta manera, sinó que fos d'una altra.

Jo voldria plantejar també algunes idees més i és que jo estic convençut que no hi ha arguments de la meva tasca a la Mesa per fer aquesta moció. N'estic convençut, estic convençut, sinó que és una actitud de política cremada amb respecte a les formacions d'esquerra. Jo estic convençut d'això. I crec que és incorrecte això, però no simplement entre les forces d'esquerra, sinó entre totes les forces polítiques. Perquè la política de terra cremada no va bé ni per a l'esquerra ni per a la dreta. Jo no

comparteixo l'opinió de política de terra cremada contra la dreta, perquè la dreta és una realitat o no? Existeix, és allí, petita o grossa, a mi m'agradaria que fos més petita, però hi és.

Per tant, què s'ha de fer? Reconèixer aquesta realitat, treballar, veure com avançar. I, per tant, aquesta política de terra cremada —que es fa— s'ha de modificar, necessàriament. I s'ha de modificar pel bé del poble de Catalunya, perquè amb aquesta actitud el poble de Catalunya no tindrà possibilitats de continuar avançant. Si les forces polítiques, els representants polítics del poble de Catalunya tenen aquesta actitud de política de terra cremada entre les esquerres, entre les dretes —és igual—, malament anirem, malament anirem.

Per anar acabant jo voldria dir una altra cosa, i és que un altre argument no dit, no dit però que tothom sap és que Iniciativa per Catalunya és el tercer Grup de la Cambra. Jo ara d'això no en vull fer una discussió, però això no és cert. El tercer Grup de la Cambra és allà, «los que estamos en la montaña», és el Grup Mixt, ja ho discutirem, però això és d'aquesta manera i no d'una altra, i no per gust, sinó per una sèrie de realitats objectives que han passat.

I, per acabar, perquè no vull passar-me del temps, jo ho he fet personalment, però crec que és necessari dir-ho, i és agrair a tots els membres de la Mesa que han possibilitat que jo pugui fer la meva tasca, perquè, com tots vostès saben, la meva experiència no era precisament això, estar en una Mesa del Parlament i participar a fer funcionar aquestes coses, i sense l'actitud d'ajuda de tots els membres de la Mesa —i especialment el President—, segurament hauria tingut més dificultats de les que he tingut per fer la meva tasca. Però, al mateix temps, també, també als funcionaris del Parlament de Catalunya, que també m'han possibilitat molt de fer la meva tasca.

I, per últim, dir una cosa: per tot això que he dit, que són fonamentalment temes de caràcter polític i temes de caràcter ideològic —ho reconec—, us vull plantejar que jo seré candidat a la secretaria quarta de la Mesa del Parlament, en seré candidat, perquè crec que és necessari —no personalment, eh?, a mi «me la repampinflen» aquestes coses (*rialles*)—, però jo crec que és necessari fer-ho i ho faré. I la veritat és que jo no comparteixo aquesta idea que el fonamental és participar —i us ho dic sincerament—: el fonamental és guanyar (*rialles*), però, com que l'única forma de guanyar és participar, per això em presento. Crec que serà difícil, però bé, si he aconseguit no guanyar, en el sentit d'estar de nou a dalt, però sí de convèncer els diputats del Parlament de Catalunya que, això, mai més, jo personalment crec que hauré guanyat políticament, que ja sempre és molt important quan estem aquí discutint fonamentalment de temes polítics. Si aconsegueixo això, ja hauré guanyat el fonamental, que és la batalla política perquè les coses no siguin de la manera que estan essent, sinó d'una altra, perquè el tema d'estar a la Mesa, doncs bé, és molt important, però tampoc no passa res.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, i, a partir d'aquí, suposo que em veuran a dalt.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sánchez. Ara, els grups es poden posicionar. L'Agrupació del CDS? (*Pausa.*) Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Ródenas.

El Sr. RÓDENAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, és per a mi un honor pujar en aquesta tribuna d'aquesta

Cambra històrica per primera vegada, per la qual cosa aprofito per saludar el senyor President, els membres de la Mesa i totes les senyores diputades i els senyors diputats.

I hi pujo per defensar la posició de la meua Agrupació parlamentària, del Centre Democràtic i Social, davant la sol·licitud formulada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya amb la sol·licitud del Secretari Quart de la Mesa. D'entrada, podria dir que m'ha sorprès enormement que, davant d'una sol·licitud d'aquesta importància, entorn a un organisme d'aquesta Cambra, no s'hagi apuntat ni exposat cap argument, la qual cosa ens fa pensar que no obeeix a una veritable moció de censura, regulada en l'article 18 de la Llei del Parlament, sinó que obeeix a una qüestió concreta a la qual ha fet al·lusió el senyor Sánchez Ramos entorn a un pacte que haurien tingut el Grup d'Iniciativa amb Convergència.

Ens trobem ara amb el fet que, davant d'una situació creada fa uns mesos al si del Grup d'Iniciativa, aquest Grup ha presentat aquesta sol·licitud i s'ha generat, d'aquesta proposta, una norma supletòria d'aplicació de l'article 35 del Reglament. Nosaltres creiem que, si bé té unes consideracions polítiques —de què després parlarem—, en principi hauríem de tenir en compte unes consideracions de tipus jurídic. Des d'aquest punt, sabem que seria d'aplicació, en aquest cas, l'article 18 esmentat, que determina que el President i els membres de la Mesa cessaran en llurs funcions per expiració del termini legal o per decisió de la majoria absoluta dels seus membres. En definitiva, creiem que amb aquest article pretenem regular una censura per les actuacions d'aquests membres en l'exercici de llurs funcions. D'altra banda, els articles 31 i 35, ambdós inclosos, del Reglament, regulen el procediment d'elecció dels membres de la Mesa; aquesta regulació comporta que això es faci com a elecció a títol personal, lògicament encara que això es fa en funció d'una adscripció a un grup determinat que reguli aquesta possibilitat real d'elecció.

El cas plantejat és certament anàleg al de la pertinença o titularitat d'un diputat a un grup, i tindria relació amb el cas d'abandó d'un diputat del grup pel qual va ser elegit en el seu moment.

Nosaltres creiem que, des del punt de vista jurídic, sense tenir els arguments concrets del Grup proposant d'aquesta sol·licitud, realment quedaria clar, i creiem que el procediment que s'ha dut a terme en aquest moment no és el legal, per la qual cosa aprofito per dir que nosaltres votarem en contra de la sol·licitud del Grup d'Iniciativa.

També li avanço que, després, en la votació subsegüent per elegir nou secretari quart, la nostra posició serà d'abstenció —o en blanc, millor dit.

Aquestes referències jurídiques que hem esmentat, òbviament tenen unes referències concretes de tipus polític, i sota aquesta consideració política l'Agrupació parlamentària del CDS entén, en forma general i sense entrar en els pactes concrets que puguin haver-hi dins d'una coalició concreta —com és el cas que ens ocupa—, nosaltres creiem que realment és el partit, la coalició, la federació o l'agrupació, en definitiva, qui té la titularitat de l'acta —en general—, per la qual cosa, de fet, nosaltres creuríem que hauria estat bé que el Secretari Quart, des d'aquest punt de vista personal, ètic i polític, hagués dimitit oportunament, però com una qüestió de responsabilitat política i, en el seu cas, de noblesa personal, però no sobre la base

d'aquest procediment, que encara no sé exactament quin procediment és.

Consegüentment, aquesta situació d'abandó d'un partit polític ja ha creat alguna sentència dels tribunals espanyols, en el sentit que la titularitat de l'acta de diputat, o del càrrec d'electe, pertany al diputat, no pas al partit. Si això està decidit d'aquesta forma, realment pensem que no hi hauria una possibilitat concreta, en el cas personal del Secretari Quart de la Mesa, però, en qualsevol cas, hauríem de guardar unes formes, unes formes parlamentàries, perquè, hi insisteixo, jo no crec que hi hagi una censura com a tal, primer, perquè no s'ha explicat, per la qual cosa ja no seria possible, i després perquè no es faria una sol·licitud formal en aquest sentit, exposant uns raonaments de comportament parlamentari del Secretari Quart en el seu càrrec.

Per acabar, caldria preguntar-se —hi ha fet una referència el mateix Secretari Quart— per què es planteja ara aquesta proposta del Grup d'Iniciativa i no es va plantejar oportunament? Lògicament, se'ns podrà dir que cada grup planteja les seves sol·licituds al moment que ho creu oportú —i evidentment estem d'acord amb això—, el que passa és que això revela una fonamentada sospita, per a aquesta Agrupació, que hi ha un pacte, un pacte entre el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el Grup de Convergència i Unió, i aquest pacte s'hauria de revelar en aquesta Cambra —s'hauria de revelar: suposo que ho faran després els diputats o el portaveu de Convergència, ja que els d'Iniciativa no ho han fet—, i considerem que és un procediment molt perillós que desestabilitzaria, perquè en funció de l'única i exclusiva voluntat del Grup majoritari de la Cambra es podria desestabilitzar contínuament, en funció d'aquesta norma supletòria, la pertinença dels membres a la Mesa.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ródenas. Per l'Agrupació d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Senyor President, senyores i senyors diputats, haig de dir, en primer lloc —en nom de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya—, que lamentem de manera sincera que s'hagi portat a aquest Ple, en aquesta Cambra, aquesta sol·licitud de cessament del Secretari Quart de la Mesa, l'Illustre senyor Celestí Sánchez. Hauríem volgut sentir, de totes maneres, els arguments que el Grup proposant d'aquesta sol·licitud donés a la Cambra, en un primer torn; lamentem també no haver-los sentit. Ho lamentem perquè els problemes polítics de les formacions —i, en el meu cas, penso que, si més no, estic en aquests moments prou legitimat per parlar-ne—, els problemes polítics de les formacions d'aquesta Cambra no haurien d'incidir en el normal funcionament d'aquesta, i, sobretot, no haurien d'incidir en la desestabilització dels òrgans institucionals del Parlament de Catalunya, com és, en aquest cas, la Mesa mateixa del Parlament.

Anuncio que els tres diputats de la nostra Agrupació parlamentària ens oposarem o votarem en contra del cessament de l'Illustre Diputat senyor Celestino Sánchez, per unes quantes raons. En primer lloc —i per a nosaltres és la més important—, perquè estableix un precedent perillós, si més no, i entenem que no és, a nivell de procediment, no és procedent de presentar aquesta sol·licitud de cessament. El precedent negatiu i perillós

que representaria que, al llarg de la legislatura, i per conveniències de les forces majoritàries o per acords entre forces majoritàries, es poguessin anar canviant els membres de la Mesa, posats així; fins i tot, en el moment de la votació, si hi hagués més d'un candidat, la majoria podria recuperar la totalitat de les secretaries de la Mesa, i entenem que això seria un precedent prou negatiu —o, si més no, ja és indicatiu del que podria passar.

En segon lloc, per solidaritat amb l'Il·lustre Diputat, amb el company Celestí Sánchez, que jo penso que ha desenvolupat fins a avui, en aquesta Cambra —independentment de les posicions polítiques de cadascú—, no només una pràctica política i una manera de ser i de fer, sinó també una voluntat de diàleg, de col·laboració, de bonhomia, que tots plegats em sembla que li hem de reconèixer. Ens dol, per tant, que la sol·licitud de cessament afecti la seva persona en particular: valorem molt positivament el treball que ha fet, en definitiva, si hi ha una sol·licitud de cessament s'hauria de parlar de si ho ha fet malament en el seu càrrec de Secretari Quart de la Mesa o no, i entenem que no hi ha cap motiu per pensar que no hagi actuat amb l'absoluta correcció que pertoca a un secretari quart de la Mesa d'aquesta Cambra.

I, finalment, perquè també hauríem de pensar que, en aquests moments, si aleshores, quan va ser elegit Secretari Quart, representava el tercer grup de la Cambra, que era el conjunt d'Iniciativa per Catalunya, en aquests moments també podem entendre que representa el tercer grup de la Cambra, perquè el Grup Mixt, amb dues agrupacions parlamentàries en el seu si i sis diputats directament adscrits al Grup Mixt —per tant, amb dotze diputats—, en definitiva, és el tercer grup d'aquesta Cambra. I aleshores la seva legitimitat quant a representació d'un grup o d'un tercer grup, encara que hagi variat el nom d'aquest grup o la situació d'aquest grup, continua, al nostre entendre, permetent-li ser secretari quart de la Mesa. Perquè, si el Grup parlamentari Mixt comencéssim a demanar, potser si els dotze diputats ens poséssim d'acord a sol·licitar, podríem també sol·licitar, entre altres coses, un senador més, o un senador que ens pertocaria com a tercer grup parlamentari d'aquesta Cambra.

De manera que jo crec que, tot plegat, estableix una sèrie de precedents que no són positius per a aquest Parlament.

I per totes aquestes raons, nosaltres ens oposarem a aquesta sol·licitud que presenta el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, i ja anuncio també que, atès que ell s'ha presentat com a candidat, tindrà els vots de la nostra Agrupació parlamentària.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. Ara, amb una interpretació estricta del Reglament, potser al Grup Mixt no li tocaria, però com que entenc que el senyor Sánchez ha parlat més a títol de Secretari Quart, doncs, el Grup Mixt pot parlar. El senyor Pere té la paraula.

El Sr. SAURA: Senyor President, la nostra interpretació no és aquesta, però no tenim cap inconvenient que el senyor Marià parli, tot i que el senyor Celestino Sánchez ha consumit el torn a favor, i per tant, no hi hauria dret d'explicació de vot, però no tenim cap inconvenient que el senyor Marià Pere parli.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha coincidència, gràcies.

El Sr. PERE: No, gràcies, per la generositat de la Presidència tenint en compte que..., suposo que el senyor Celestí parlava perquè hi ha una moció de censura sobre la seva persona, i també dir que, almenys, el senyor Marçal pugui, almenys un parell de minuts, expressar la seva opinió.

I dic gràcies per la generositat, perquè, senyores i senyors diputats, senyor President, estem discutint un tema molt important; estem decidint una cosa molt més important del que estem pensant, al nostre entendre. No estem decidint si «Celestí Sánchez, sí», «Celestí Sánchez, no», que també ho estem decidint, estem fent una decisió molt més profunda que trastoca els límits de la relació entre les forces polítiques a Catalunya aquí i fora del Parlament, segons entenem nosaltres. I això és important, molt important per a nosaltres.

Jo voldria abans fer un aclariment i dir que una federació actua amb acords programàtics, amb acords d'aliances, amb formes de funcionament, amb taxes de poder dels partits, amb repartició de taxes de poder dels partits, és a dir, jo els he de dir que quan el Partit dels Comunistes de Catalunya estava a Iniciativa per Catalunya estàvem com a Partit dels Comunistes de Catalunya, no com a Marià Pere, jo estava com a Secretari General del Partit dels Comunistes de Catalunya. Per tant, era una entitat. Per tant, una federació que volia treballar amb pluralitat respectant l'autonomia de cada partit i amb consens. No és un partit una federació, són diversos partits que s'ajunten per unificar la seva acció.

Nosaltres entenem, amb tots els respectes a les altres posicions, que aquesta federació avui dia ja no és la federació que es va constituir, ja no únicament perquè no hi hagi un dels partits, perquè el seu programa, les seves aliances, les seves formes de funcionament ja són unes altres, ja és un nou partit polític. Però dir-los que a nosaltres ens hauria agradat que s'hagués seguit l'exemple, que es va seguir a Portugal, per exemple, en què l'APU, l'aliança APU quan va desaparèixer un partit de la seva aliança i va canviar de programa, lògicament, l'honestetat va portar a construir un altre nom, que és CDU. Aquestes són experiències, per a nosaltres, de forma de fer política nova, respectable, amb responsabilitat.

Nosaltres entenem, per tant, que es van trencar aquests compromisos —respectant totes les posicions—, es van trencar aquests compromisos i avui estem en una altra situació. És més: abans el senyor Celestí Sánchez ha dit que vostès saben tots la manera com Iniciativa per Catalunya va presentar la carta en què el senyor Celestí Sánchez i jo ja no pertanyíem al Grup, era una forma improcedent, de tal irresponsabilitat que hauria portat que aquesta Cambra s'hagués vist obligada —i certs tribunals— a discutir —tots vostès discutint— el programa d'Iniciativa, les aliances, els estatuts... Quina irresponsabilitat! Nosaltres, amb un tarannà de responsabilitat, vam parlar amb el President de la Mesa, amb el President del Parlament, vam parlar amb tots els portaveus i els vam dir: «Nosaltres no anirem per aquest camí, nosaltres anirem al Grup Mixt; no volem que vostès discuteixin coses que no els corresponen». I seguim en aquesta tònica, i volem seguir en aquesta tònica. No volem que coses que han de resoldre i que s'han de resoldre políticament, les discuteixin advocats i altres parlamentaris. Però que sàpiguen que hi ha un trencament d'acords.

I he quedat sorprès quan a aquesta Cambra no s'ha presentat

explicació de la Moció. Crec, senyores i senyors diputats, que hauria estat just i honest plantejar una explicació, amb la qual saber a què atènyer-nos. Que és que el senyor Celestí Sánchez ho ha fet malament? No apareix. Fins i tot el senyor Celestí Sánchez té un tarannà, jo crec, molt respectable, fins al punt que el porta que un dia és capaç de presentar en aquesta Cambra una moció sobre els insubmisos i que diu: «jo no comparteixo, nosaltres no compartim aquesta Moció, però és bo que jo la canalitzi, perquè aquests, els senyors parlamentaris, coneguin què passa a una part del carrer.» Aquest és el tarannà del senyor Celestí Sánchez, que té mesura, en tant que forma part d'una Mesa, però no hi ha cap crítica al seu comportament com a Mesa. Hi podrà haver desacords polítics, però no hi ha cap crítica.

Tercer Grup de la Cambra, algú ho ha dit. Avui ja hi ha un tercer Grup a la Cambra. Però haig de dir una cosa: en la repartició de taxes del poder de la federació, el senyor Celestí Sánchez està a la Mesa, senyores i senyors diputats, en nom del Partit dels Comunistes de Catalunya, perquè així es va acordar a la federació.

Aleshores, jo pregunto als senyors diputats i diputades: és que el senyor Celestí Sánchez ha canviat de partit? No, no, que sàpiga jo, fins al dia d'avui és del Partit dels Comunistes de Catalunya. És a dir, senyores i senyors diputats, ens trobem en una situació una mica estranya, presos d'estils i mètodes tacticistes d'avui per demà, que mira molt poc lluny. Ens preocupa, senyores i senyors diputats, alguna cosa més, i ens preocupa més el que vaig a dir ara: ens preguntem si la Mesa del Parlament pot estar lligada a conjunturalismes, a tacticismes, als nerviosismes o, fins i tot, a l'estat d'ànim d'una persona o d'un grup polític. Si és que la Mesa del Parlament no és alguna cosa més que estable durant tota una legislatura, cal tenir un cert respecte per sobre, una vegada ha estat elegida, amb la seva pluralitat, però que és una institució. Si aquesta institució pot estar presa dels tacticismes, si aquesta institució pot estar presa de pactismes, si aquesta institució no s'ha votat —i s'ha votat en pluralitat—, però també tenint en compte les persones, o no compten les persones quan s'elegeixen? O les persones han de ser instruments d'unes certes oligarquies particulars?

És a dir: hem de fer una reflexió molt més profunda. Nosaltres, els comunistes, hem entès que hi ha un nivell de regles de joc que entenem que hi ha alguna cosa a Catalunya que no és com la Mesa de Portaveus, que no és com un govern que pot canviar o no un conseller, que no és com la diferència d'interessos que a vegades contrastem apassionadament i defensem apassionadament. Hi ha certes coses a les quals, entre tots, donem una certa estabilitat durant un període. Perquè si no hi ha això, a partir d'avui, senyores i senyors diputats, tot val. Els comunistes entenem que, a partir d'avui, tot val, no hi ha regles, no hi ha regles, no hi ha un mínim d'estable. I això és molt fort. Que els catalans haguem d'entendre les coses així, feia temps que no ho enteníem; que jo hagi d'estar..., per exemple, l'altre dia a París en una reunió sobre la pau, amb personalitats molt importants d'Europa, i que pensi, bé, doncs, un tema que és de civilització, que no pot estar en funció de tacticismes i de conjuntures, almenys un mínim digui què pensem els catalans, què pensem les forces del Parlament en aquest mínim, i pensi: no, no ho puc dir; puc parlar només en nom propi, perquè el mínim no el puc dir perquè sé que algú està lligat a pactismes, a conjunturalismes... En temes de civilització podem estar en això?

Podem veure els temes de les nuclears com un tema partidista? Podem veure els temes de la pau com un tema partidista, o ho hem de veure com uns mínims de civilització?, com la Mesa del Parlament, com la Mesa del Parlament.

Nosaltres ho veiem —fins avui ho hem vist així— com un tema de civilització, d'estabilitat mínima, de persones, de pluralitat, però que ja pren una coherència. I aquest és un estil que nosaltres pensem que s'ha de tenir en aquest període perquè, si no, estem obrint una altra nova via de Catalunya, en funció del pactisme.

Jo, senyores i senyors diputats de la dreta, he llegit amb molta cura quelcom d'un dels que pertanyen a la seva formació, sobre el qual estic molt interessat, que són uns articles sobre el catalanisme polític i he estat molt interessat sobre la distància que hi ha entre les formes d'exercir poder, sobre la forma d'articular socialment les coses, sobre la forma de plantejar-les i he estat molt interessat, en aquest article, sobre aquells elements mínims del catalanisme polític, l'estable, el comú. Jo els he de dir, sincerament, que coincideixo i comparteixo aquest article, i avui estem trencant això, avui estem trencant això. Senyores i senyors diputats, estem fent, certs exercicis, els fem dependre de conjunturalismes, de pactismes, d'estats d'ànims, d'angoixes particulars, alguns estaments. I això és un greu error polític que pagarem car, els catalans, no una o altra formació, els catalans.

Dic això perquè aquests elements no poden ser, la Mesa del Parlament no pot ser objecte instrumental; ens estem equivocant, senyors de la dreta; ens estem equivocant. Fem una reflexió, hi som a temps: la Mesa ha de tenir durabilitat.

Acabo..., i dir un element —i agraeixo l'actitud del senyor President, avui no em trobo massa bé, permeti'm que acabi la intervenció—, i em vull dirigir a l'esquerra. Senyors de l'esquerra, superar el conservadorisme per una alternativa d'esquerres, amb una confrontació constructiva amb la dreta conservadora, vol dir que hem de deixar aquests deu anys de lluita antagonista, de lluita electoralista, hem de fer, sobre la base d'una política d'esquerres, amb una nova cultura de relació, hem d'entrar en cooperació, amb discussió constructiva, crítica constructiva, sense antagonismes, sense tacticismes, ni hegemonismes, ni prepotències. Sense aquestes angoixes s'ha de construir una alternativa d'esquerres, amb una confrontació constructiva amb la dreta, no com es feia abans. Hem d'estar a l'altura de la nova etapa internacional, no amb aquestes angoixes, no amb aquestes miopies polítiques.

Darrere d'això del Celestí Sánchez hi ha quelcom més que estem discutint entre la gent d'esquerres: experiències com Mollat, Sant Quirze, Sant Vicenç, ara últimament al Vallès, les SAL i les cooperatives... Senyors de l'esquerra, no pot estar pendent, la construcció d'una alternativa d'esquerres, de dos vots de Barcelona, utilitzats instrumentalment, no a canvi de defensar un model diferent de societat, sinó utilitzats instrumentalment com a mà que colla per discutir això del Celestí Sánchez o com a mà que colla per discutir la presència del senyor Campos a l'Entitat Metropolitana, que hi ha estat també, per ser membre del PCC. No podem anar per aquest camí, senyors de l'esquerra. Hem de reflexionar profundament, ho hem de fer obertament, en públic, una reflexió oberta sense les angoixes dels tacticismes i en construcció, si no, no es va enlloc; si no, no es va enlloc. Aquí s'està donant —i vull concloure amb això— alguna cosa que pot ser contraproduent, encara que

eficaç políticament per a una part de la dreta, i és un pacte profund entre Convergència i Iniciativa per Catalunya, més enllà d'un moment, i això és greu, greu per a les forces d'esquerra, però greu també i de distorsió per a les forces de dreta.

Estant aquí, recordo que un company l'altre dia em deia: «Cada cop més, la "i" de Convergència i Unió s'està convertint en la "i" d'Iniciativa.» Això és un problema fons, molt profund per a l'esquerra, però és un problema també molt profund per a la dreta.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Pere. Senyor Marçal Casanovas, li prego molta brevetat, perquè el seu company de grup ha esgotat amb excés el temps concedit.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Jo em cenyiré estrictament a la demanda del senyor President, tot i que, bé, a mi em fa la impressió que estem assistint a un debat surrealista, i dic «surrealista» perquè sortim a posicionar-nos sobre un vot de censura que no sabem en què es basa. No hi ha hagut una demanda d'un vot de censura per una qüestió determinada; normalment, quan un demana això és que hi ha hagut un afer, posa les causes davant de tot. Aquí no sabem per quines causes se'ns demana posicionar-nos sobre el vot de censura: això, de per si, ja ho considerem greu.

Jo, per tant, no entraré en les causes que poden produir aquest vot de censura, perquè les desconec —almenys, oficialment—, i no dubto de la conducta personal del senyor Celestino Sánchez, almenys pel que a mi fa, pel que fa a nosaltres... bé, perdonin, quan dic «nosaltres» no és que parli en to majestàtic, és que parlo en nom de tres diputats —ja els saben: el senyor Hortalà, el senyor Sabanza i jo mateix— en estat de gestació, actualment... (*rialles*), de gestació d'un nou partit. (*Rialles*.)

Bé, jo voldria fer només una observació sobre la gravetat de la decisió que hem de prendre ara aquí, en aquest Parlament. Em sembla que aquest procediment d'interpretar..., la interpretació que es dona a la Llei del Parlament contradiu, adverteix l'esperit del Reglament d'aquest Parlament, perquè quan es procedeix a l'elecció de la Mesa es procedeix d'una manera molt específica, amb tres votacions diferenciades: una, per al senyor President; l'altra, conjunta, per als dos vice-presidents, i, una altra, conjunta, per als tres secretaris. Això està fet —almenys en l'esperit del Reglament— per donar una diversitat, una pluralitat a la Mesa, que serà l'àrbitre dels debats d'aquest hemicle. Bé, això, per aquest procediment que estem instaurant avui, queda adulterat, profundament adulterat; seguint aquest procediment de presentació de vots de censura parcials, sense determinar-se per quina qüestió personal es fa a aquella persona determinada, ens podria portar molt fàcilment, amb un parell de votacions diferenciades, a una mesa monocolor, del color de la majoria, que crec que això fóra dolentíssim, dolentíssim per les actuacions d'arbitratge que normalment ha de fer la Mesa, d'arbitratge i d'interpretació que la Mesa ha de tenir en aquest Parlament.

Almenys, em sembla a mi, des del punt de vista metòdic, que si es vol procedir a un vot de censura contra una persona determinada que formava part d'un conjunt de persones en el moment de l'elecció, el que s'hauria de revotar és, no aquest lloc que deixa vacant aquesta persona, sinó els llocs que es van votar conjuntament en el moment de l'elecció d'aquelles persones; si no, entrarem..., en el cas dels secretaris, dels quatre se-

cretaris una altra vegada, perquè, si no, adulterem profundament l'esperit que va tenir aquesta Cambra en redactar el Reglament, pel qual es feia una votació de quatre secretaris a la vegada, per poder garantir una certa pluralitat d'aquesta Mesa.

Jo els prego només que reflexionin profundament sobre aquest tema: estem entrant en un sistema de procedir que, al meu entendre, és completament, diametralment oposat a l'esperit de les votacions que el Reglament va instituir per formar aquesta Cambra.

Res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Casanovas. Pel Grup Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, el posicionament del nostre Grup en aquesta qüestió vol ser estrictament reglamentari i tècnic, i vol defugir qualsevol consideració política —en el sentit partidista del terme—, i, òbviament —i, això, no caldria dir-ho—, de qualsevol circumstància subjectiva de caràcter personal. Si caiguéssim en la temptació d'aplicar criteris estrictament polítics i partidistes, l'enorme distància política entre el nostre Grup i el Diputat objecte d'aquesta iniciativa podria condicionar el nostre vot; si actuéssim per raons de caràcter personal, subjectiu, en un món polític creixentment tan «mixtificat», l'atractiu que sempre tenen els productes autèntics també podria condicionar el nostre vot.

Per tant, el que farem és actuar, o intentar fer-ho, amb criteris estrictament reglamentaris i tècnics. El Reglament d'aquesta Cambra, en el seu article 26, diu que, a la Mesa, li corresponen funcions d'interpretació del Reglament, de suplir el Reglament quan hi hagi dubtes o omissions. I també és cert que l'elecció de la Mesa —que tots vam fer oportunament en aquest Parlament— és de tipus personal, és a dir, cada membre de la Mesa és elegit de manera personal, en una votació secreta, i amb papereta on s'escriu —en el cas dels secretaris— un sol nom, és a dir, no és una elecció per quota, aplicant un criteri proporcional, com seria el cas de la composició de les comissions, sinó que és personal.

El Reglament preveu, en el seu article 35, que, si a la Mesa es produeix una vacant, bé sigui per traspàs, per dimissió, perquè el diputat deixi de ser diputat en les condicions que la Llei preveu, aleshores aquestes vacants poden ser cobertes, i, això, ho preveu el Reglament: provisió de vacants. Però el que estem tractant avui aquí, és a dir, separar un membre de la Mesa de la seva funció, el que s'ha dit —jo crec que amb termes que no són els aplicables— «moció de censura» —no crec que aquest sigui un terme a aplicar—, separar un membre de la Mesa de la seva funció no està previst en el Reglament de la Cambra; és a dir, el Reglament, això, no ho considera de manera explícita. Per tant, la Mesa, d'acord amb l'article 26, ha hagut de fer una interpretació, ha hagut d'omplir aquest buit del Reglament i arribar a una interpretació, que és la que tots vostès coneixen, és a dir, que es pot separar un membre de la Mesa quan el grup que, oportunament, el va proposar o li va donar suport així ho demani.

Aquesta interpretació —com totes les interpretacions— pot ser objecte de crítica, i en el cas del nostre Grup hem fet una anàlisi acurada d'aquesta interpretació, i haig de dir que aquesta interpretació, per nosaltres, té certes limitacions i ens provoca

alguns dubtes. Perquè és evident que, quan s'interpreta la Llei, quan s'interpreta una norma, hi ha una sèrie de criteris per fer aquesta interpretació: el sentit de les mateixes paraules de la norma, el context en què aquestes paraules estan escrites, els antecedents històrics o legislatius, allò que es diu la realitat social en què la llei està actuant, i, per fi, l'esperit i la finalitat de la norma, i tots aquests criteris és de suposar que han estat la guia que la Mesa ha utilitzat per arribar a aquesta interpretació. Es parla d'interpretació objectiva —la voluntat de la llei— i la subjectiva és allò que diem sempre: quin era l'ànim o la intenció del legislador quan va promulgar la norma.

Des del punt de vista de l'ànim del legislador, és obvi que, quan es va elaborar el Reglament de la Cambra, es volia una Mesa estable, perquè si no hagués estat així, el Reglament hauria considerat, de manera explícita, la possibilitat de separar un membre de la Mesa i hauria indicat el mecanisme per fer-ho. Per tant, és obvi que el Reglament d'aquesta Cambra, en no preveure explícitament, en no incloure aquesta possibilitat, el que indica és una voluntat que la Mesa tingui un caràcter estable, que la Mesa estigui per sobre de les circumstàncies polítiques que fan —i ho hem vist en aquesta legislatura— que grups es divideixin en dos agregats de diputats, que diputats de manera individual o en grups canviïn de grup parlamentari... Es vol una Mesa per sobre d'aquestes circumstàncies canviant.

Hi ha un paralelisme molt clar: quan la Constitució espanyola diu que el Rei sanciona les lleis, no està previst que passaria si el Rei, un dia, no sancionés una llei. Per què? Perquè s'entén que això no pot passar. Aleshores, és obvi que quan, en el Reglament del Parlament, això no es preveu, és perquè, en principi, l'ànim del legislador era que la Mesa tingués aquest caràcter estable.

Si anem a un altre criteri, que és el dels antecedents legislatius històrics, el Congrés dels Diputats espanyol no preveu tampoc aquesta possibilitat. És a dir, hi ha un article en el qual es diu que hi haurà una nova elecció de membres de la Mesa quan sentències amb recursos contenciosos electorals significuessin canvi en la titularitat de més del 10% dels escons, però la possibilitat d'aquesta moció de censura o de separar un membre de la Mesa a iniciativa d'un grup, per circumstàncies concretes de la vida de la Cambra, tampoc no està prevista. En altres comunitats autònomes —concretament, al País Basc, a Galícia, a Andalusia, a Astúries, a Cantàbria, a la Rioja— tampoc està previst aquest tipus de mecanisme per separar un membre de la Mesa de la seva funció.

Hi ha un precedent en el Senat: el Senador senyor Fernando Gil Nieto, que era membre de la Mesa per un determinat grup parlamentari, en un cert moment va passar al Grup Mixt —un cas de clar paralelisme amb el tema que avui tractem aquí—, i, aleshores, aquest Senador, el senyor Gil Nieto, va continuar a la Mesa, com a membre de la Mesa, i no es va produir aquesta separació de la seva funció.

Des d'aquest punt de vista d'anàlisi del Reglament, ànim del legislador i precedents, el nostre vot hauria de ser un vot en contra, és a dir, ens hauríem d'oposar que el senyor Sánchez deixés de ser Secretari Quart de la Mesa. Però hi ha un altre argument, igualment vàlid, i és que, en aquesta Cambra —com en totes—, els grups, en la seva relació parlamentària i política —en aquest cas particular, parlamentària—, obeeixen, respecten un cert *statu quo*, i això es veu contínuament: per exemple, un

simple exercici aritmètic demostra que, si el dia que vam fer l'elecció dels quatre secretaris la majoria no hagués respectat l'*statu quo*, tindríem tres secretaris de la majoria i un secretari del Grup Socialista. Aleshores, la majoria va respectar l'*statu quo*. I podríem trobar altres molts exemples on la majoria i cadascun dels grups de la Cambra no actuen en estricta aplicació de les possibilitats que els dona el Reglament, sinó que obeeixen a aquest *statu quo*. També hi ha precedents que a vegades això no es respecta. A la legislatura anterior la composició de la Mesa era fruit d'uns acords polítics extraparlamentaris, diguéssim, fora de l'àmbit de la Cambra, amb clara violació de l'*statu quo*. És a dir que aquesta regla no és una regla forta, és una regla feble, però en qualsevol cas existeix. I també és cert que qualsevol trencament de l'*statu quo* pot obrir processos de previsions i conseqüències a vegades difícilment controlables a mig termini. Això ens faria votar a favor de la iniciativa.

Nosaltres, per tant, tenim dubtes raonables sobre la qüestió i lògicament la conseqüència és clara. La nostra posició ha de ser d'abstenció. Hi ha un argument addicional i és que la responsabilitat d'aquesta separació del Secretari Quart de la seva funció recaurà, òbviament, en el Grup que l'ha proposat —suposo, és més, tinc la seguretat que aquest Grup ha valorat en profunditat aquesta iniciativa que ens proposa—, i, òbviament, també recaurà en aquells grups que votin a favor de la iniciativa.

Nosaltres, a causa d'aquests dubtes —que no diré jo que ens turmentin, però que sí que tenim—, que creiem que són sòlids, haurem d'inclinar-nos, aquesta vegada, per una abstenció que no serà fruit de la indiferència al problema, però sí el fruit —hi insisteixo— d'aquests dubtes raonables.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Com sigui que s'ha posat en dubte l'actuació de la Mesa quant a donar curs a aquest debat i subsegüent votació, jo haig de recordar a tots els membres de la Cambra que hi ha una llei, que és la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, que en el seu article 18 diu claríssimament: «El President i els membres de la Mesa cessaran en llurs funcions per expiració del termini legal o per decisió de la majoria absoluta dels diputats. El Reglament pot regular altres causes de cessació.» De manera que la Mesa ha complert estrictament una llei que el vinculava absolutament i l'únic que ha fet la Mesa és una norma, no interpretativa, sinó supletòria, restringint només al cas de proposta del Grup al qual pertany el membre de la Mesa la possibilitat de demanar el cessament.

(Pausa.)

El Grup d'Iniciativa per Catalunya té la paraula per fixar posició.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, evidentment, el nostre Grup votarà favorablement en coherència amb el que ha estat la nostra iniciativa parlamentària. Prèviament, vull dir que no hem fet torn a favor per diverses raons. Primer, perquè en aquest tema ens ha semblat que les raons de fons eren claríssimes, eren molt òbvies, no volíem que això fos una confrontació personal, i segona perquè el mateix Reglament ens donava només la possibilitat de fer una intervenció i ens semblava convenient que cada grup expressés lliurement —sempre es fa lliurement—, expressés la seva opinió, prèvia, fins i tot, a la nostra.

He de dir que, malgrat que és necessari, vull deixar clar que

no ens trobem davant d'una qüestió personal. No estem davant d'una censura personal, per la seva conducta, per la seva gestió insuficient o incorrecta ni tampoc davant de problemes de relació personal amb l'Illustre Diputat senyor Celestí Sánchez. Hem gaudit, el nostre Grup i jo mateix, fins i tot en els moments més difícils, d'una bona relació, d'una excel·lent relació personal, que esperem mantenir, sigui quin sigui el resultat final d'aquest punt de l'ordre del dia. En tot cas, aquest és el nostre esperit.

No entraré, perquè el Reglament no m'ho permet i perquè no tinc temps i perquè potser no és el moment, a fer valoracions sobre situacions polítiques que aquí s'han exposat, que, al nostre entendre, no era el motiu d'aquest ordre del dia. El que sí que vull dir —i el senyor President del Parlament ho posa més fàcil perquè ja ha explicat la interpretació de la Mesa— és que el procediment que estem utilitzant no obre cap inestabilitat a la Mesa, ni una. La norma supletòria diu —norma supletòria que omple un buit de l'article de la Llei del Parlament— que quan un grup, que és el grup al qual pertanyia el diputat de la Mesa, només aquest grup pot sol·licitar, pot sol·licitar el seu cessament, i s'ha de votar per majoria absoluta. Per tant, cap majoria pot plantejar una moció de censura a un altre membre de la Mesa que no sigui d'aquell grup; això no es pot fer.

Però vull dir que crec —i la meua intervenció estava escrita i preparada abans de les intervencions— que sovint es confon estabilitat amb immutabilitat. I aquí el que no es pot dir és que la Mesa no es pot canviar; nosaltres el que defensem i la legalitat actual d'aquest Parlament diu que en determinats moments la Mesa es pot canviar, i el que no es pot defensar és que estabilitat vol dir que mai la Mesa es pot canviar, perquè això seria dir tant com dir que la Mesa, en el moment que escollim les persones, aquestes persones poden fer el que vulguin i no passarà res. I, per tant, nosaltres defensem una estabilitat de la Mesa, que no una immutabilitat. I els vull posar un exemple, perquè ho vegin molt clar. Si el President —perquè aquest és el tema central—, si el President del Congrés de Madrid, a la declaració institucional contra el terrorisme, no hagués votat favorablement, haguessin cregut convenient que el Partit Socialista apartqués el President i hagués proposat un procés de substitució, sí o no? I, si el President de Castella-la Manxa, el President del Parlament de Castella-la Manxa hagués votat en contra de la declaració institucional del terrorisme, haguessin estat a favor o no que el Grup Popular hagués plantejat el cessament del President de Castella i la substitució? I, si el President del Parlament de Catalunya hagués votat en contra de l'acord institucional contra el terrorisme, haguéssim estat d'acord o no que al Grup de la majoria li corresponia substituir el President del Parlament? Perquè aquest és el problema. Avui, fonamentalment, estem davant de dos problemes: un, de representativitat política electoral a les eleccions del 88, i, dos, perquè es trenca un grup.

I, en aquest sentit, vull dir que Iniciativa per Catalunya va ser la tercera força política amb suport l'any 1988 i sobre la base d'aquesta representativitat va accedir a la sessió constitutiva a formar part de la Mesa. I, certament, la Mesa, com l'òrgan rector col·legiat de la Cambra, expressa també, mitjançant els procediments establerts en el Reglament, allò que ha estat la voluntat popular. A la Mesa no s'hi accedeix personalment, es fa personalment el que ha estat la força que s'ha tingut electoralment. I, en aquest sentit, a la Mesa hi van tenir accés les tres

principals forces polítiques de 1988.

I, per tant, quan avui demanem el cessament del Secretari Quart ho estem fent d'acord amb allò que va ser la voluntat de més dels 200.000 electors que ens van votar. Perquè creiem que avui la representativitat del Secretari Quart de la Mesa no es correspon amb el que van votar més de 200.000 ciutadans, amb un programa concret, a Iniciativa per Catalunya.

I, senyores i senyors diputats, quan el nostre Grup planteja el cessament del Secretari Quart no està plantejant una qüestió interna d'Iniciativa, entre altres raons perquè això ja està superat. Estem complint un deure que vam contraure el 29 de maig de 1988, estem fent possible que la Mesa del Parlament tingui més estabilitat en allò que avui atorga estabilitat a les institucions, que és el suport popular. Estem convençuts que si prospera la nostra iniciativa la Mesa tindrà més estabilitat, perquè la Mesa connectarà molt més amb el que van ser els vots i la voluntat popular el 28 de maig del 88 que, en aquests moments, pel que fa referència al Secretari Quart. I aquesta qüestió —la de garantir, la d'instrumentar mecanismes, la de prendre decisions per tal de preservar els aspectes essencials de la voluntat popular— no és un tema petit, és un tema cabdal, és un tema del que depèn la credibilitat democràtica de les institucions. I he de dir que al Parlament espanyol hi ha un acord —hi havia un acord— en tràmit, a iniciativa dels dos grups majoritaris, Partit Socialista i Partit Popular, amb el suport de totes les forces polítiques i que ara s'inicia novament aquest tràmit, per a una modificació del Reglament en el següent sentit: quan un membre de la Mesa deixa de pertànyer al Grup que el va proposar, automàticament, automàticament deixa de ser membre de la Mesa, perquè aquestes són les regles del joc democràtic; automàticament deixa de ser membre de la Mesa. I aquest és un acord propiciat pels dos partits majoritaris a Madrid i amb l'acord de tota la resta de les forces polítiques. I nosaltres vam insinuar i vam comentar que ens hauria agradat una dimissió, com altres grups han dit aquí. No ens agrada personalment ni políticament aquest debat; no estem contents d'aquest debat. Possiblement aquest debat ens l'haguéssim pogut estalviar. Nosaltres avui tenim la responsabilitat de portar aquest tema aquí, però altres persones o altres grups han tingut la responsabilitat de no fer allò que semblava que, per al nostre parer, s'havia de fer.

I he d'insistir que aquest argument —que a Madrid tothom hi coincideix—, que quan una persona, un membre de la Mesa deixa de ser del grup automàticament deixa de ser de la Mesa, seria un motiu suficient per a nosaltres venir aquí demanant això. Però és que els vull dir una altra cosa, els vull recordar una altra cosa: el trencament del Grup d'Iniciativa no es produeix per una «tonteria», no es produeix per un paper de lideratge, no es produeix per problemes personals; el trencament d'Iniciativa es produeix quan dues persones del Grup d'Iniciativa es neguen, en aquest Parlament, a signar una declaració institucional en el tema del terrorisme. I nosaltres, quan va passar això, no vam fer números, no vam pensar que això podria tenir problemes, que són importantíssims en un grup com el nostre de disminuir la representació; vam situar com a primer element que en aquest tema no volíem vacil·lacions, no volíem dubtes i molt menys volíem al nostre Grup posicions pseudo-justificatives al terrorisme.

I en funció d'això es va produir el trencament, senyores i se-

nyors diputats; no es va produir per res més. I, si tornés a passar, ho tornàrem a fer. I en aquest sentit he de dir que esperàvem, per aquests dos elements —pel que té de representativitat política de la Mesa, pel que té de precedent de voluntat expressada per totes les forces polítiques a Madrid i per com es va produir aquest trencament—, he de dir que estava convençut que hi hauria més vots favorables, que hi hauria altres grups que estarien d'acord amb això.

I, evidentment, el nostre Grup, quan vam decidir plantejar el cessament, quan vam decidir plantejar el cessament, no sabíem què passaria amb el cessament, i vam dir que, independentment que guanyés o no guanyés la nostra proposta de cessament, nosaltres la tiràrem endavant, i la tiràrem endavant per responsabilitat democràtica per aquestes dues idees, perquè el compromís electoral nostre, el que vam oferir no vacillava entorn al tema del terrorisme. I perquè la persona que estava a la Mesa avui, d'alguna manera, no era un reflex de la nostra proposta programàtica electoral. I, en aquest sentit, independentment del que passés, la decisió del nostre Grup va ser tirar-ho endavant.

Senyores i senyors diputats, aquest no és un tema tècnic, aquest no és un tema reglamentari, i, evidentment, aquest no és un tema partidista d'Iniciativa. Aquí s'ha dit: estar a la Mesa o no té una relativa importància —en això coincidiria amb el senyor Celestino Sánchez—; el que té importància són els dos aspectes que jo he intentat explicar. Els ben asseguro que aquest no és un tema intern d'Iniciativa, i estic convençut —i espero, fins i tot, que algú pugui rectificar el vot— que el que avui estem fent és la concepció fonamental de les institucions democràtiques i de la seva relació amb el que és la sobirania popular, expressada en les propostes fonamentals que es fan en les eleccions.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura.

Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Moltes gràcies, senyor President.

El Grup Socialista voldria posicionar-se entorn d'aquesta qüestió amb el màxim d'objectivitat, per una banda, de delicadesa, per altra banda, i de respecte a tots els grups i totes les persones, per altra banda.

I, per fer-ho, nosaltres voldríem partir de tres consideracions fonamentals. Una primera consideració, una consideració tècnico-jurídica: efectivament, el Reglament de la Cambra, quan es va aprovar la llei del Reglament, diu o assenyala que, per a l'elecció de secretaris, s'escriurà un nom a la papereta i sortiran elegits, per ordre de vots, els quatre que n'obtindran més. Doncs bé, si això és així, és —sembla— evident que l'esperit del legislador d'aquell moment volia concedir a la Mesa una proporcionalitat corresponent a la proporcionalitat de diputats que formaven els diversos grups. I bé, aquesta és la norma i aquest és l'esperit de la llei, norma i esperit que, des del nostre punt de vista, es tergiversa i es canvia quan, posteriorment, s'aprova la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, en l'article que el senyor President de la Cambra acaba de llegir, article 18, el qual diu que «els membres de la Mesa podran ser substituïts o cessats per majoria absoluta dels vots

del Parlament». És evident que aquest article 18, que és un article sensat, i que va ser posterior a una altra situació similar a la que avui ens trobem —no idèntica, sinó similar—, és evident, doncs, que aquest article 18 trenca l'esperit de l'article del Reglament: l'article del Reglament garanteix una proporcionalitat i l'article 18 permet, almenys sobre el paper, que, l'endemà d'haver establert una mesa plural i proporcional, els grups parlamentaris, per imposició d'una majoria absoluta —la que sigui: d'una majoria absoluta—, puguem —dic— tenir una mesa monocolor o d'un color relativament o matisadament diferent.

És evident, per tant, que hi ha una contradicció entre dues lleis del Parlament de Catalunya, contradicció que no s'ha escapat a la Mesa del Parlament, i per això s'ha dictat una norma supletòria, una norma supletòria que, si bé preserva en part l'esperit del Reglament, en el sentit que, aquesta iniciativa, només la podrà proposar el grup afectat, el que va provocar que una persona estigués a la Mesa, si bé aquesta norma intenta paliar i compensar els efectes de l'article 18 de la Llei del Parlament, del President i del Consell Executiu, no ho aconsegueix del tot: perquè és cert, només a iniciativa d'aquest grup es pot iniciar aquest procediment, però això no garanteix que el resultat no sigui un resultat diferent, no garanteix que el resultat sigui el resultat que s'obtindria pel procediment de l'article establert en el Reglament del Parlament de Catalunya. D'aquí, entenem que hi ha un buit normatiu que, en el futur, ens haurem de plantejar, per tal que situacions com aquestes no es tornin a produir.

Dit això —que em sembla que és el problema tècnico-jurídica, tal com està plantejat a la nostra legislació—, hi ha una consideració política: el nostre Grup es decanta —sense entrar en qüestions internes de cap grup polític—, es decanta, en aquests moments —i sempre ho ha fet—, pel manteniment de l'esperit i la lletra de l'article del Reglament. És a dir, el nostre Grup vol i desitja que la Mesa del Parlament sigui una mesa plural, vol que sigui una mesa proporcional al nombre de diputats que formen cada grup parlamentari, i, per tant, estaria a favor, estaria a favor que aquesta iniciativa pogués tirar endavant, amb el benentès que, si la Mesa està formada —tal com diu l'article— perquè cada grup escriu un sol nom i els més votats són els que estan a la Mesa, lògicament, nosaltres, els nostres diputats ja hi són, a la Mesa, i nosaltres no serem qui per dir sí o no a aquesta qüestió, i la nostra posició serà clarament d'abstenció.

I aquesta seria una consideració política. La consideració política és la següent: nosaltres ens abstenim en aquest procediment perquè entenem que és un procediment, en aquest cas, que no ens pertoca directament, i, per tant, simplement, no hi entrem. No hi entrem salvant, naturalment —ho volem deixar molt clar—, el respecte, el màxim respecte al Secretari Quart de la Mesa, senyor Celestino Sánchez, el qual entenem, des del nostre punt de vista, que ha fet una gestió extraordinària en la Mesa, que és un bon diputat i excellent amic. I salvant també la possible persona que ocupi el nou lloc, i que tampoc comptarà amb els nostres vots; però, si no hi compta, no serà per manca de respecte a aquesta persona, sinó justament per la mateixa aplicació que he esmentat de l'article 32 del Reglament. És a dir, nosaltres entenem que el Parlament es constitueix de la manera que estableix el Reglament, és a dir, votant cada grup el seu nom, i, per tant, nosaltres ens mantindrem en aquesta posició; posició, hi insisteixo, de respecte, posició que pretén ser

objectiva i que pretén garantir el màxim de respecte per totes les persones en qüestió en aquests moments.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Guitart.

Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputades i diputats, en nom del Grup de Convergència i Unió, surto a precisar la nostra posició sobre aquesta proposta, el punt número 8 de l'ordre del dia.

L'atenció amb què he escoltat les intervencions dels altres senyors ponents em fa agrupar la meua intervenció en tres consideracions: consideracions de tipus jurídic, consideracions de tipus polític i consideracions de tipus personal, seguint l'esquema que el meu il·lustre company, el senyor Xavier Guitart, també ha fet —evidentment, les conseqüències que en deduirem seran força diferents.

En primer lloc, consideracions jurídiques. Totalment d'acord: el Reglament no preveu la remoció dels membres de la Mesa —i tenim Reglament des de fa deu anys.

Segona constatació: la Llei del Parlament, del President i del Govern, la denominada Estatut Interior, que es va fer l'any 82 —per tant, el Reglament no ho podia recollir—, diu una cosa diferent —se'ns ha llegit: no hi insistiré. I per què diu això? Els grups parlamentaris que eren presents a la primera legislatura, els senyors diputats —que n'hi ha molts encara, afortunadament— que eren presents a la primera legislatura saben el perquè —perquè, aquest article 18, recordaria que es va aprovar per unanimitat de la Cambra—: el tema era que s'havia produït un intent de remoció, o de censura, com es vulgui dir, d'un membre de la Mesa —i precisament el més eminent— i, aleshores, comprensiblement, d'una forma, jo diria, fins i tot, no generosa, sinó heroica —políticament parlant—, aquest Grup parlamentari, quan es va redactar en ponència conjunta la Llei de l'Estatut Interior, va exigir, va persuadir tota la resta dels grups parlamentaris que s'inclogués aquesta possibilitat —no en som nosaltres, diríem, els promotors, sinó tota la Cambra. I, això, és lògic, per tant, doncs, que el Reglament no en digui res.

Posteriorment, saben vostès que s'han fet en dues ocasions modificacions del Reglament: una vegada va ser el Grup nostre, altres vegades —la segona vegada— va ser grups de l'oposició. I vam modificar una sèrie de coses, vam recollir allò que l'experiència parlamentària, de pràctica del Reglament al llarg d'aquests anys, ens suggeria, vam recollir totes o la immensa majoria d'aquelles prescripcions de caràcter reglamentari i parlamentari que contenien lleis posteriors, i en cap cas —ni quan ho vam demanar nosaltres ni quan ho van demanar altres grups— aquest tema es va regular ni es va tractar. Però la Llei existeix, i la Llei, mentre sigui vigent, nosaltres l'hem d'acatar, com espero que manifestin l'acatament tota la resta de les senyores i senyors diputats. Per tant, quan el Grup d'Iniciativa per Catalunya —o el grup que sigui: en aquest cas, el Grup d'Iniciativa per Catalunya— va utilitzar aquesta mecànica, és lògic, és preceptiu, és reglamentari que la Mesa del Parlament dictés una norma supletòria, norma supletòria —i això voldria dir ara, també, que honora també molt el senyor Celestí Sánchez— que crec que va ser adoptada per unanimitat de la Mesa.

I, fins aquí, les consideracions jurídiques: hi ha uns preceptes existents, que nosaltres no vam propulsar, que nosaltres no

hem utilitzat —i, hi insisteixo, tenim el propòsit de no utilitzar mentre existeixi, en vigència legal—, però que s'ajusta a la legislació vigent.

Segon tema: consideracions polítiques. Aquí s'han fet moltes consideracions polítiques —perquè, en això, sí que tots hem coincidit, i ho hem de dir, i insistir, en crèdit del senyor Celestí Sánchez: aquí no discutim la seva persona, sinó que fem un debat polític—; aleshores, cada grup, cada portaveu, cada representant, ha donat la seva versió política del tema, i jo donaré la nostra, la de Convergència i Unió.

Quina és, aquesta posició? En primer lloc, el tema —que reconec que ens angunieja—, el tema de la majoria absoluta, perquè ni quan es va fer el Reglament ni quan es va fer l'Estatut Interior el nostre Grup tenia majoria absoluta. I la segona legislatura la vam tenir, i actualment la tenim, i no s'estranyaran, senyores i senyors diputats, si els dic que el nostre més íntim desig seria que poguéssim, en el futur, continuar tenint aquesta majoria absoluta (*remor de veus*). I ho volem fer, i ho volem fer, i ho desitgem fer, no solament per aquest motiu, sinó també per motius ètics..., però, en definitiva, volem fer palès davant del poble de Catalunya que nosaltres volem fer un bon ús de la majoria absoluta, i, per tant, alguns recels que aquí han sortit —molt justificats doctrinalment— sobre un possible mal ús d'aquesta possibilitat de remoció indiscriminada de membres del Parlament, de la Mesa del Parlament, nosaltres no la utilitzarem: no és la nostra filosofia de la vida. I per això aplaudim la decisió, molt restrictiva, de la Mesa —no cal dir que, en el colorament polític obvi de la composició de la Mesa, hi tenim també alguna cosa a dir i a justificar en aquesta actuació.

Una altra segona consideració política —que és la bàsica, per a nosaltres— és el tema que nosaltres entenem que cal, per damunt de tot, respectar la justícia, la justícia parlamentària. Perquè no cal fer un debat d'història parlamentària, però crec que tots som conscients, senyores i senyors diputats, que, en la nostra època, els parlaments, els parlaments del nostre món occidental, són parlaments de forces polítiques, de grups polítics; no són els parlaments de personalitats del passat; per tant, el tema central és el debat, la distribució per grups parlamentaris i, fonamentalment —com també s'ha recordat—, que aquests grups parlamentaris corresponen a opcions polítiques posades a prova en unes eleccions, i, per tant, se n'ha de donar compte, cadascú als seus electors.

Estic molt d'acord —i ho han dit moltes persones que m'han precedit— en el tema de la necessària estabilitat de la Mesa, però en l'estabilitat del color de la Mesa, no de les persones de la Mesa, per això que acabo de dir. Perquè, en definitiva, al Reglament, si vostès l'observen, veuran que hi ha molts càrrecs, moltes funcions, dins de la nostra Cambra, que els designen d'una forma molt directa els partits, els grups parlamentaris —no ho sé...: recordo, per exemple, les presidències de les comissions—; la resta, els que formalment hi ha una elecció, malgrat que quan normalment es fa en votació secreta és possible la matisació per part d'un o més senyores o senyors diputats, fonamentalment —i l'experiència de deu anys de la nostra activitat parlamentària ho demostra— existeix una fonamental coincidència de voluntats. Per tant, políticament, sempre és una decisió política; si més no, crec que a ningú de nosaltres se'ls acudiria..., se'ns acudiria dir, en qualsevol votació, dir: «Miri, aquell senyor o aquella senyora ha sortit elegit per a tal càrrec

perquè està més preparada o perquè és més intel·ligent, o per qualsevol altre motiu». Tothom sap que hi ha una confluència de forces polítiques. I, per tant, aquest principi —que ens sembla d'ètica política actual, fonamental, que és allò que se'n deia, en la meua època d'estudiant, el *suum cuique tribuere*, donar a cadascú allò que és seu—, nosaltres entenem que hi ha un grup que tenia un representant a la Mesa i aquest Grup ha de continuar tenint..., se li ha de retornar.

El tercer conjunt de consideracions són les consideracions personals. Aquí ja s'ha fet, però jo voldria també, formalment, dir al senyor Celestino Sánchez i a tots vostès, però molt especialment al senyor Celestino Sánchez —encara que ja sé, senyor President, que, reglamentàriament, la interpellació directa a diputats no és possible; però crec que es podria fer en aquest cas, tractant-se del tema de què es tracta—, que, realment senyor Celestino Sánchez —i vostè ho ha dit—, aquí, el nostre Grup, almenys, i tots els altres grups de la Cambra també ho han manifestat, no tenim la més petita queixa pel seu capteniment com a membre de la Mesa. La seva equanimitat ha fet que mai nosaltres ens hàgim sentit perjudicats o afectats de qualsevol manera per la seva actuació com a membre de la Mesa. Però és més: jo voldria parlar, i amb satisfacció, d'un altre aspecte, l'aspecte més personal, menys polític, perquè, des d'aquest període petit d'hores en què els companys del meu Grup m'han assignat la tasca —que, personalment, considero feixuga en aquests moments— de donar el posicionament del nostre Grup sobre aquest tema, jo diria que tots —o tots els que recordo dels meus companys—, tots m'han demanat una cosa: que és que a vostè, senyor Sánchez, li faci arribar també aquest sentiment d'admiració, aquest sentiment d'amistat que per vostè sentim. Perquè no descobrirem res saber que, concretament, vostè i jo tenim unes concepcions polítiques, i fins i tot del món, molt diferents. Ara, tots els meus amics, els meus companys i jo mateix volem dir-li que la seva personalitat, la seva simpatia, el seu sentit de l'humor fa que vostè gaudeixi —i gaudirà, passi el que passi, i esperem estar a la recíproca— de la seva amistat i de la nostra consideració.

Per acabar, per acabar, senyor President, senyores i senyors diputats, voldria fer una consideració final, perquè és veritat —i més o menys directament s'ha dit per part d'alguns oradors que m'han precedit— que hi ha una qüestió: que és que, malgrat aquesta prudent cautela de la Mesa del Parlament amb la norma supletòria, malgrat aquesta declaració solemne que davant el Grup he fet, de no-utilització d'aquest mecanisme per part del nostre Grup, cabria, segons com s'apliqués —perquè, en el cas de reeixir aquesta proposta, caldria, com està demanat en el mateix escrit, procedir a una nova elecció—, caldria, doncs, prendre un determini, i hi cabria la possibilitat —i s'ha insinuat i s'ha dit— que el nostre Grup, dotant-se de la majoria absoluta legítima que té, pogués modificar això que nosaltres diem que és el nostre objectiu: el manteniment del color de la Mesa. I, per tant, jo dic des d'aquí que, en el cas d'arribar a la necessitat de fer aquesta votació, el nostre Grup no promourà cap candidat propi ni donarà suport a cap altre candidat que no sigui tendent a restablir allò que els juristes clàssics en deien —i el senyor Vidal-Quadras també s'hi ha referit— l'*statu quo ante*.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Procedirem a

la votació; d'acord amb l'article 81 del Reglament, serà secreta mitjançant paperetes: «sí» o «no». Aquestes són les dues alternatives. (*Remor de veus. L'I. Sr. Saura s'aixeca per parlar.*)

El Sr. SAURA: Senyor President, nosaltres entenem que no hi ha votació secreta, que la votació secreta és per escollir, i demanaríem lectura de l'article 81, si us plau.

(*Pausa llarga. Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci! La qüestió plantejada pel Portaveu del Grup d'Iniciativa és una qüestió que no està prevista en el Reglament, i la votació es podria fer secreta si algun grup ho demanés.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, en nom del Grup Mixt, demanem votació secreta.

El Sr. PRESIDENT: Dos grups, és veritat, han de ser dos grups els que ho sol·licitin. (*Pausa.*) Bé, en no haver-hi la petició de dos grups, llavors es procedirà a la votació en forma ordinària. O sigui, votació personal i pública. (*L'I. Sr. Saura demana per parlar.*) Sí?

El Sr. SAURA: Demanaríem que es precisés el sentit del «sí» i el sentit del «no». (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: La votació ordinària, eh? Ordinària.

El Sr. CASANOVAS: Senyor President, voldria que se'm cités, si us plau, l'article que diu que són dos grups; que ara no el recordo, en aquest moment.

El Sr. PRESIDENT: Diu: «79.1. La votació serà pública per crida o bé secreta quan així ho exigirà aquest Reglament o quan ho sol·licitaran dos grups parlamentaris o una cinquena part dels diputats o dels membres de la Comissió.»

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President.

(*L'I. Sr. Pere demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Pere...

El Sr. PERE: Una pregunta solament: en aquest cas, una agrupació parlamentària compta com a tal o no?

El Sr. PRESIDENT: Bé, com que no hi ha hagut dues peticions, no li..., no cal, eh? Però, en aquest cas, no comptaria com a grup, eh? (*Pausa.*) És la diferència que hi ha entre grup i agrupació: precisament, fer el quòrum aquest.

El Sr. PERE: Una pregunta: en funció d'això, haig d'interpretar que, a partir d'ara, en aquesta Cambra el Grup Mixt actua globalment en certes reparticions de coses que apareixen constantment aquí?

El Sr. PRESIDENT: Així és... En certes, eh?

D'acord, doncs, procedirem a la votació ordinària. (*Remor de veus.*) Els senyors que votin «sí»... (*Remor de veus.*) La votació és «sí», «no» i abstenció. (*Remor de veus.*) «Sí» vol dir remoció, «sí»: cessament, i «no» vol dir no-cessament, i l'abstenció no vol dir res. (*Rialles i remor de veus. L'H. Sr. Armet s'aixeca per parlar.*)

El Sr. ARMET: Senyor President, jo estic convençut que estarem d'acord, però que no quedi en l'acta que el President del Parlament ha dit que l'abstenció no serveix per a res...

El Sr. PRESIDENT: No, jo no he dit això, eh?

El Sr. ARMET: Que no vol dir res...

El Sr. PRESIDENT: Que no vol dir ni sí ni no.

El Sr. ARMET: No, no; no vol dir res. Per tant, no vol dir ni sí ni no, vol dir abstenció, i té el contingut polític..., i recordar-li que hi ha moltes posicions d'abstenció de tots els grups d'aquesta Cambra que han tingut una altíssima densitat política.

El Sr. PRESIDENT: La seva intervenció, la considero abso-

lutament supèrflua, però s'agraeix, eh? (*Remor de veus i rialles.*)

Es procedeix a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que votin «sí», es posin drets.

Els que votin «no»?

Abstencions?

El resultat de la votació ha estat 71 vots afirmatius, 10 vots negatius i 30 abstencions.

Per tant, cessa el Secretari Quart de la Mesa del Parlament. (*L'I. Sr. Saura demana per parlar.*) El senyor Saura.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. SAURA: Senyor President, el nostre Grup demana l'ampliació de l'ordre del dia, d'acord amb l'article 61 del Reglament, per procedir a l'elecció del Secretari Quart de la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha d'haver la petició de dos grups parlamentaris. (*Remor de veus.*) És el 62.4, eh? Diu: «L'ordre del dia podrà ser alterat quan aquest així ho acordarà, a proposta del President, o a petició de dos grups parlamentaris o d'una cinquena part dels membres de la Cambra». (*L'I. Sr. Escudé demana per parlar.*) Sí, senyor Escudé?

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, per coherència amb l'argumentació que he explicat, el nostre Grup se suma a aquesta petició.

El Sr. PRESIDENT: Així, doncs, queda alterat l'ordre del dia, incloent-hi aquest punt, que és l'elecció. (*Remor de veus. Pausa.*) S'ha de votar aquesta modificació de l'ordre del dia.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

(*Remor de veus.*)

La modificació de l'ordre del dia ha estat acordada per 71 vots a favor, 10 en contra i 30 abstencions.

Elecció del Secretari Quart de la Mesa del Parlament

Es procedeix a la votació, que aquesta, evidentment, ha de ser secreta, perquè així ho determina el Reglament. (*Pausa. Remor de veus. L'I. Sr. Pere s'aixeca per parlar.*)

El Sr. PERE: Senyor President, es pot saber quins candidats hi ha? (*Rialles. Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: En teoria, tots els diputats són candidats. Vull dir que no s'ha presentat cap candidatura expressament.

El Sr. PERE: En teoria, tots els diputats són...?

El Sr. PRESIDENT: Ni cal presentar-la, de manera que en l'elecció pot votar a favor de qui vostè vulgui.

El Sr. PERE: Permeti que li expressi la meua confusió sobre el debat que hem fet abans, perquè, si tothom pot ser candidat..., llavors, què estem parlant, de grups majoritaris i minoritaris? En tot cas, d'acord..., entenc...

El Sr. PRESIDENT: El que sí que haig de fer avinent és que l'elecció és per al càrrec de Secretari Quart de la Mesa del Parlament. O sigui que ocuparà aquest lloc qualsevol que sigui el nombre de vots que obtingui. Queda clar? Un senyor Secretari procedirà a anomenar els Il·lustres senyors Diputats.

(*D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, les diputades i*

els diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes. El M. H. Sr. President de la Generalitat, els diputats que són membres del Consell Executiu, el M. H. Sr. President del Parlament i els membres de la Mesa són cridats al final.)

El Sr. PRESIDENT: Es procedeix a l'escrutini.

(*Es procedeix a l'escrutini.*)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de la votació ha estat el següent: la senyora Fabian, 60 vots; el senyor Sánchez, 15 vots; la senyora Utgés, 1 vot, i en blanc, 36.

Consegüentment, queda elegida Secretària Quarta del Parlament de Catalunya la senyora Rosa Fabian. Pot ocupar el seu escó a la Mesa. (*Pausa.*)

Modificació de l'ordre del dia

El punt novè de l'ordre del dia, que era la interpellació sobre les funcions i les competències de les Cambres Agràries, ha quedat posposat de comú acord entre l'Honorable Conseller i el diputat interpellant.

Passem al desè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la modernització, l'agilitat i la desburocratització de la funció pública de la Generalitat, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Aleix Vidal-Quadras, del Grup Popular.

Prego silenci. Silenci!

(*El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre la modernització, l'agilitat i la desburocratització de la funció pública de la Generalitat

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor President, senyores i senyors diputats, una administració pública eficaç, de dimensions òptimes, amb un alt grau de productivitat i de dedicació, és un dels requisits per al bon funcionament d'una societat moderna, i tots aquells països que són capdavaners del progrés i del desenvolupament social i econòmic es caracteritzen per posseir administracions públiques àgils, ràpides i altament professionalitzades.

La problemàtica de l'administració pública és molt vasta i una anàlisi de les seves moltes facetes és impossible d'esgotar en una única interpellació. Una administració com la catalana, amb més de 90.000 funcionaris, molts d'ells transferits des de l'Administració central, és un món de gran complexitat susceptible de descontrolar-se fàcilment sense un especial esforç de racionalització i de rigor.

La sensació que té el ciutadà de Catalunya és que l'exercici de les competències transferides ha representat un augment de la regulació i de la burocràcia al nostre país. En massa ocasions el desenvolupament normatiu de les competències ha estat marcat per un component polític lluny de l'indispensable principi d'eficàcia i de simplicitat.

Des d'un punt de vista qualitatiu, a vegades, es té la sensació que l'Administració autonòmica ha volgut créixer en termes legislatius a un ritme massa ràpid, buscant —potser de manera subconscient— la justificació de la seva pròpia existència. En

ocasions, s'utilitza el criteri de valoració positiva d'una administració dient que una administració és més eficaç com més gran és el volum de legislació promulgada amb èxit.

Des del nostre punt de vista, i des de la nostra filosofia social, més inclinada a frenar l'excés de regulació que a intervenir en excés des dels poders públics, aquest criteri de valoració positiva ha de veure's amb extrema reserva.

A l'autonomia catalana s'ha registrat, des de l'any 80, un fenomen preocupant: d'una banda, el volum de legislació no ha deixat de créixer, mesurat en termes de pàgines del *Diari Oficial de la Generalitat*, mentre que el nombre de lleis i decrets, promulgats per any, s'ha estabilitzat o, fins i tot, ha baixat. Tenim, doncs, una clara tendència del Govern de la Generalitat a legislar fora de l'àmbit de lleis i decrets, amb el consegüent risc d'arbitrarietat i de manca de control parlamentari. Aquest mateix defecte, el pateix l'Administració central socialista, amb la qual cosa resulta que aquí es practica un curiós mimetisme de comportaments, d'aquells que en teoria són adversaris polítics, amb un model de societat pretesament diferent.

Aquest procés negatiu podria ser corregit per una disminució paral·lela de regulació de l'Administració central, que deixaria, així, a les comunitats autònomes, amb un esperit descentralitzador, la regulació de les competències transferides, alleugerint el seu propi volum legislatiu. Malauradament, això no és així. Ambdues administracions legislen i regulen de manera creixent. El que succeeix és que per a l'Administració central, moltes de les competències transferides no tenen caràcter substancial, mentre que per a les comunitats autònomes són les úniques matèries sobre les quals es pot legislar.

L'arquitectura legislativa autonòmica ha de vèncer la temptació de compensar la grandària moderada de l'edifici a base de carregar-lo i recarregar-lo d'ornaments, amb els consegüents perjudicis d'ordre pràctic i d'ordre estètic.

Però, deixant de banda aquestes consideracions qualitatives, i ja anant a aspectes més quantitatius —sempre dintre d'un enfocament global—, jo voldria portar a la seva atenció, senyor Conseller de Governació, dos aspectes des del meu punt de vista reveladors: en primer lloc, el nombre de canvis produïts en l'estructura administrativa autonòmica i, en segon lloc, la creació de noves unitats burocràtiques.

Començant per les reestructuracions dels diferents departaments, l'interessarà saber, senyor Conseller —encara que, probablement, vostè ja ho sap—, que en total han estat vuit-centes trenta-tres, un nombre impressionant, sens dubte. Entre el 1980 i el setembre del 1989, les conselleries han patit o potser hauríem de dir millor «han experimentat» vuit-cents trenta-tres canvis en la seva estructura interna, és a dir una mitjana de vuitanta-tres l'any, la qual cosa és un rècord que ens situa de capdavanters a l'Estat de les Autonomies i fa de nosaltres un model, un model de com no s'han de fer les coses, evidentment.

Però, anem a l'evolució temporal. Es tracta d'una funció pràcticament independent del temps: 100 reestructuracions, l'any 80; 86, l'any 81; 81, l'any 82; 97, l'any 83; 79, el 84; 77, el 85; 75, el 86; 86, el 87; 85, el 88, i en els tres primers trimestres d'aquest any, del 89, 67 reestructuracions.

Deu anys no han estat suficients per moderar aquest frenesí reestructurador de la coalició que ens governa. Es podria pensar que, passats els primers anys de l'autonomia, l'Administració de la Generalitat, sobretot si ha estat permanentment en mans

de la mateixa força política, hauria de tendir a l'estabilitat, si no absoluta almenys a un nivell raonable de tranquil·litat. No ha estat així. Aquest desig irrefrenable de canvi es manté viu —i jo diria que juvenil— en els honorables senyors consellers sempre imaginatius, sempre infatigablement creatius.

Atès que les il·lustres diputades i els il·lustres diputats de la Cambra hi podrien estar interessats —i els honorables consellers probablement també—, tot i corrent el risc de despertar gelosies professionals, sanes enveges o —cosa que seria ja esgarriadora— nobles desitjos d'emulació i de superació, els diré quin és el *ranking* en allò que fa referència al nombre de reestructuracions: contràriament a tota lògica, però amb clar respecte a la jerarquia, el campió és el Departament de Presidència amb 115 reestructuracions. I dic: «contràriament a tota lògica», perquè seria d'esperar una certa serenitat olímpica en el Departament de Presidència. L'explicació deu raure en el tarannà entusiàsticament innovador del Cap de l'Executiu, que comença per aplicar-lo al seu mateix departament. Això també explicaria la reiterada absència del President de la Generalitat en aquesta Cambra, que tantes crítiques ha merescut dels grups de l'oposició, crítiques que, jutjades sota aquesta nova llum, apareixen com a injustes: el President no hi és perquè està permanentment reestructurant-se. Segueix Sanitat, amb 111 reestructuracions, i Política Territorial i Obres Públiques, amb 100 —llàstima perquè per un punt, oi? En tot cas, nosaltres estem disposats, si el senyor Molins així ho desitja, i vostè, senyor Conseller de Governació, li ho pot transmetre, que, si vol presentar un recurs, amb molt de gust nosaltres procediríem a un nou recompte per veure si això és real o no.

A continuació trobem Agricultura, amb 77, i bé, hem d'aprofitar per demanar-li, senyor Gomis, que transmeti al Conseller d'Agricultura la nostra felicitació i desitjos d'èxit en la seva nova tasca, i també innombrables i gratificants reestructuracions.

Cultura no està mal situada, amb 70 canvis d'estructura; Ensenyament presenta un molt digne 65; Economia i Finances, 60; Governació, un discret 59; Comerç està molt baix en la classificació, amb 50, i a la cua trobem Justícia, amb 41; Indústria, amb 40, i, per fi, tenim com a fanalet vermell, Treball, amb 35 reestructuracions. Benestar Social no pot entrar en competició encara perquè és de creació massa recent, però la seva fase de pre-escalfament resulta molt acceptable: amb 20 reestructuracions durant l'any i mig transcorregut des del seu feliç naixement.

Quines conclusions podem treure d'aquestes xifres? La primera és que s'ha d'augmentar el nombre de Consellers d'Unió Democràtica; és clar que són menys reestructuradors que els seus socis de coalició i, en conseqüència, més barats per al contribuent.

Una altra conclusió sembla inevitable: l'estructura administrativa catalana encara no està consolidada, després de deu anys de funcionament a càrrec de la mateixa força política, amb més d'un conseller que ha estat titular d'un mateix departament durant vuit anys, i també més d'un que ha efectuat àgils permutacions.

La majoria no disposa encara d'un model d'administració i es troba —oh, sacrilegi!— a la recerca de la seva identitat.

Però, entrem en un segon aspecte, la creació de noves unitats administratives. Hem seleccionat dos períodes de nou mesos:

del gener al setembre del 87 i el mateix període del 89. Aquest indicador, és a dir, el nombre de nous organismes creats, encara que parcial, és un símptoma significatiu del grau de burocratització d'una administració. Cada nova unitat administrativa sol representar una nova ubicació física, locals, mobiliari, recursos humans, equipaments, una dotació pressupostària i unes competències administratives o reguladores.

Doncs, bé, entre el gener i el setembre del 87 es van crear a l'Administració catalana cent trenta-set noves unitats administratives: una direcció general, cinc subdireccions generals, 22 serveis, 45 seccions, 35 negociats, 8 comissions i diverses altres figures fins a un total de 137.

Per si algun diputat o diputada sent curiositat morbosa, el trofeu a la creativitat o a l'agitació psicomotriu, si es prefereix, va correspondre a Justícia, amb 38 noves unitats creades; seguida per Economia, amb 27; Sanitat, amb 22, i així fins a un total —com deia— de 137 reestructuracions. Curiosament, Indústria es va mantenir en pau, o potser en meditació transcendental, amb zero unitats creades. És curiós que Justícia, que l'any 87 només va fer dues reestructuracions, és a dir, molt poques, però que corresponen a un gran nombre de canvis, això demostra que aquestes dues reestructuracions van ser autèntics terratrèmols. Seria d'esperar que en el 89 el nombre de noves unitats creades fos el mateix que en el 87. Abans havíem assenyalat que en això, en el que fa referència al nombre de reestructuracions, aquesta s'ha mantingut constant a un ritme d'unes 80 per any. Per tant, seria d'esperar un comportament similar en el que fa referència a la creació de noves unitats administratives, però, si vostès pensessin així, infravalorarien els honorables consellers i la seva energia creadora. Entre gener i setembre del 89 es van crear 531 noves unitats administratives, 3 direccions generals, 19 subdireccions generals, 59 serveis, 190 seccions, 219 negociats, 11 comissions, i altres figures fins a un total de 531 unitats administratives de nova creació.

Si volen el *ranking*, victòria aclaparadora de Política Territorial, amb 210 noves unitats; segueix Indústria, amb 65 —es veu que el del 187 va ser un defalliment passatger—; Economia amb 60, i així successivament. La situació apareix sense palliatius. Una administració pública en canvi permanent, amb contínua creació de noves unitats administratives, inexistència d'un model, cops de pal a les palpenes.

Jo no sé —i acabo ja, senyor President—, jo no sé, senyor Conseller de Governació, si vostè ha llegit *El gran Gatsby*, d'Scott Fitzgerald; és una de les grans novel·les en llengua anglesa d'aquest segle; han dit alguns crítics literaris i professors de literatura que en *El gran Gatsby* es troba la millor frase final de la novellística en llengua anglesa, encara que evidentment una afirmació categòrica d'aquest tipus sempre té elevades dosis de subjectivitat, el que sí que és cert és que l'última frase d'*El gran Gatsby* és d'una trista, serena i malencònica bellesa, i la novella acaba d'aquesta manera: «i així continuem bategant, vaixells contra el corrent, sempre atrets cap al nostre passat». Si algun dia la novella de l'Administració pública catalana, l'Administració pública sota el seu govern tingués un final, aquest també seria malencònic, i seria el següent: «i així vacillem, de reestructuració en reestructuració, sempre a la recerca de la identitat perduda».

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Per resposta del Consell Executiu, té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Senyor President, senyores i senyors diputats, si el senyor President m'ho permetés, jo abans de contestar la interpellació voldria pronunciar uns mots de disculpa. Ahir a la tarda, després de la votació de la Llei de Comarques, jo no sabia, i la culpa és meua, que s'havia de produir un torn d'explicació de vot i vaig marxar cap a un altre acte que tenia. Jo prego, demano disculpes a la Cambra i sobretot als diputats que varen intervenir perquè hagués estat certament del meu interès poder-los escoltar, i segurament, si la Presidència m'ho hagués permès, en un moment determinat, fins i tot, poder contestar per al·lusions, que ens hagués permès a tots poder també aclarir el posicionament del Govern i d'aquest Conseller de Governació sobre aquest consens de què tant es parla aquests dies, de les lleis d'organització del territori. En tot cas, senyor President, senyors diputats, acceptin les meves disculpes. I, si m'ho permeten, contestaré la interpellació del senyor Vidal-Quadras, que amb la seva eloqüència, que jo admiro profundament, ens ha fet un relat, una explicació aprofundida, seriosa en certs moments, no tant en d'altres, sobre el que és l'organització administrativa de la Generalitat. Jo tenia una contesta escrita i segurament més rigorosa, però ja que ha parlat de temes molt concrets i molt puntuals, jo li'n faré estalvi, li agrairé que m'ho perdoni, potser no seré tan rigorós, però intentaré donar contestació als diferents plantejaments que vostè ha fet.

Actuem, intentem actuar, senyor Vidal-Quadras, amb un esforç de racionalització i de rigor. Jo mateix vaig tenir l'honor de poder-li contestar a vostè en el mes de maig, em sembla, que havia fet una pregunta escrita sobre el tema d'organització i del comitè de desburocratització, tota la tasca que aquest comitè està duent a terme de cara a l'organització dels diferents departaments de la Generalitat. No hi ha actituds polítiques; hi ha actituds que ens porten cap a una organització seriosa, consolidada, rigorosa i eficaç; aquesta és l'actitud; jo li puc assegurar que no ens mou altre motiu.

Hi ha un problema que sí que l'haig de discutir, i és que vostè assimila els mots d'estabilitat i de reestructuració; no! És evident que la Generalitat ha anat en el decurs d'aquests anys agafant, prenent una sèrie de serveis que li havien estat transferits i creant serveis propis, i això comporta forçosament que hagin nascut, en el decurs d'aquests anys, noves necessitats de funcionament d'aquests serveis, i per tant noves estructures, noves organitzacions. Però, evidentment, hi ha una cosa més important, i és que el que ens hauria de fer por és que ens quedéssim ancorats, i ens quedéssim clavats en una organització com fa vuit anys, no? L'Administració pública, l'espanyola i la nostra també, evidentment que ens preocupa i segurament que té molts problemes i té molts defectes; hi estem treballant. I li puc dir que en aquest cas estem treballant conjuntament fins i tot amb els comitès que treballen aquest tema de l'organització de l'Estat. Noves tecnologies, nous criteris, criteris de nova formació, la potenciació de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, i sobretot una cosa que sí que n'estem gojosos ja, i és que cap reestructuració fa en aquests moments, ni pot fer teòricament cap departament, si prèviament no hi ha l'informe preceptiu d'aquest comitè d'organització, de desburocratitza-

ció, que està —i jo li haig de dir i li ho dic amb tot el respecte— fornit per gent molt competent, per professionals sobre aquest tema. Així que anem avançant i anem aprofundint en l'organització de cada un dels departaments, van sorgint nous estudis que per a la simplificació i per a la millor eficàcia d'aquests departaments comporten noves reestructuracions. Per tant, consolidació vol dir també això, vol dir reestructurar el necessari i avançar cap a aquest camí a través de l'aplicació d'unes tècniques prou solvents i practicades per gent prou solvent que ens portin cap a aquesta administració que tots desitjaríem.

Ha parlat després vostè del *ranking*. Miri, evident, el *ranking*, doncs, és segurament per ordre d'ordres o de decrets el que vostè diu, però això deu estar també en funció dels serveis que té cada departament, i de les necessitats d'organització que s'han anat introduint en assumir noves competències, en assumir nous serveis i, segurament en molts casos, en fer cas dels suggeriments i de les indicacions que hagin vingut del mateix comitè i del mateix departament. Per tant, senyor Vidal-Quadras, jo li diria que ens ha de preocupar, evidentment; ho volem fer amb aquests principis i ho estem fent amb aquests principis de seriositat, i de rigor, i de responsabilitat per anar a una administració pública molt més eficaç. I sobretot ho estem fent en aquest sentit, però no —jo li diria—, no en treuria les conclusions, ni dels números que vostè està donant, que evidentment continuaran sent aquests números, així que anem aprofundint en la reorganització, de simplificar moltes vegades les estructures perquè siguin més eficaçes, i sempre que sigui necessari per complir amb el fonamental que ha de ser l'administració, donar un bon servei al ciutadà i donar-li de la forma més eficaç, més ràpida i més rigorosa possible. Per això, jo penso que la seva intervenció, que ho encerta, quant a la preocupació que tots hem de tenir per aquest tema, em sembla que quant a conclusions, doncs, no s'ajusta massa a quina és la realitat, o almenys quins són els camins que segueix aquesta realitat.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Conseller. Per al torn de rèplica té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor Conseller de Governació, per la seva amable resposta. Vostè ha dit una cosa que m'ha semblat bastant preocupant, diu: «miri, senyor Vidal-Quadras, això continuarà així». És a dir, continuarem aquest ritme de les vuitanta reestructuracions per any en la Generalitat. És clar, quan vostè diu: «durant deu anys hem anat rebent competències i aquestes competències que ens han anat transferint han determinat noves necessitats i això, doncs, determina la creació de noves unitats administratives...»; això és veritat, això és obvi, però, en qualsevol cas, vostè sap que el ritme de les transferències no ha estat uniforme durant aquests deu anys, sinó que va ser més intens al principi, després ja ha agafat un ritme més tranquil, i malgrat això la taxa de creació de noves unitats administratives, els indicadors aquests, sembla que no decreix, sinó que tot al contrari, fins i tot, experimenta màxims i pics molt preocupants. Quan vostè diu: «no ens podem quedar clavats en un model d'administració estàtic»; òbviament, una administració àgil, moderna, eficaç, s'ha d'anar adaptant a les noves necessitats de la societat; però una cosa és quedar-se cla-

vat i una altra és el moviment brownià, senyor Conseller. I, és clar, per aquest ritme de creació de noves unitats i de reestructuracions, sembla més aviat una agitació desordenada que no una adaptació ordenada als canvis socials, i jo diré que hi ha casos concrets, hi ha casos concrets que són molt clarificadors. En una intervenció meua de fa uns mesos, jo interpe·llava el senyor Conseller d'Ensenyament sobre la Comissió Interdepartamental de Recerca i Tecnologia, la CIRIT, i allà jo m'exclamava i quedava sobtat que, per un pressupost global de 500 milions de pessetes, aquest organisme tingués quaranta-tres persones: un Secretari General, assimilat a Director General; dos caps de servei; quatre caps de secció; vuit caps de negociat; quatre col·laboradors tècnics; dos tècnics de serveis especials; cinc administratius; quinze auxiliars administratius; un xofer i un tècnic de vídeo. I això per administrar, en aquells moments, 500 milions de pessetes —ara ha pujat una mica més—, i per fer el que fa la CIRIT, que és distribuir unes beques, uns ajuts, i també distribuir una certa informació entre els organismes de recerca de Catalunya. Això mateix, senyor Conseller, jo li faig amb una dotzena de persones, em guanyo la vida, i la Generalitat s'estalviaria molts diners. I d'aquests exemples, en podríem trobar molts d'altres on hi ha organismes de la Generalitat amb una plantilla absolutament desorbitada. I en canvi ens trobem que després hi ha altres organismes, altres unitats administratives que pateixen un ofegament tremend i una manca de personal molt acusada. Al Departament d'Indústria, per exemple, hi ha un cert organisme, un servei, concretament, que té sis inspectors i un total de setze persones entre auxiliars administratius, administratius, i altre personal, o sigui setze persones, de les quals sis titulars superiors són inspectors que han d'inspeccionar 7.850 instal·lacions d'un determinat tipus a Catalunya; han d'inspeccionar més de 20 transports de substàncies peril·loeses l'any, i també han de preocupar-se de determinades competències en el terreny del medi ambient. És a dir que, d'una banda, ens trobem amb unitats administratives amb un excés de personal absolutament aclaparador, i, d'altra banda, ens trobem amb unitats administratives que pateixen una manca igualment clara d'aquest personal. Això indica, senyor Conseller, que la nostra administració no obeeix a criteris racionals d'estructuració interna. I si això ho afegim a aquestes dades més globals d'aquest ritme frenètic de canvis, de creació de noves unitats, de reestructuració contínua, això ens porta a una conclusió, i ho dic amb preocupació, fins i tot amb dolor, que l'Administració pública catalana no té un model; no té un model clar, i no sap ben bé a on va. I el President de la Generalitat ha manifestat reiteradament el seu ànim desburocratitzador, és a dir, que el Govern té aquesta preocupació, però, és clar, aquesta preocupació després no es tradueix en fets, perquè, hi insisteixo, ens trobem amb aquestes situacions flagrantment escandaloses, de desequilibris i de manca d'aquest model. Els ciutadans, davant d'una administració que està en permanent reestructuració, senyor Conseller, estan desorientats: perquè una cosa, com deia vostè, és que l'Administració no estigui estàticament clavada, per utilitzar les seves paraules, i una altra és que el ciutadà es trobi que cada poques setmanes l'esquema de l'Administració amb la qual ell ha d'interaccionar està experimentant aquests canvis accelerats.

Una administració en permanent estat de reestructuració no pot funcionar de manera fluïda. Hi ha una anècdota que vostè

potser coneix, senyor Conseller, d'un conseller de la Generalitat —no diré quin, perquè jo sóc un diputat molt discret— que el dia que va prendre possessió, o els primers dies, feia una cosa que trobo molt intel·ligent i molt adequada: es passejava pels despatxos, i deia: «Vostè, a què es dedica?». Això, ho va preguntar a molts dels funcionaris, i hi havia un percentatge bastant significatiu de persones que van tenir una greu dificultat a explicar quina era la seva missió. Per tant, senyor Conseller, això dibuixa un escenari no gaire tranquil·litzador. Aquests dies hem viscut, per exemple, una cosa que és anecdòtica, i que fins i tot té certa gràcia: els mitjans de comunicació han parlat de «prelatures» personals sobre el comerç exterior, que sembla que ara va viatjant de departament en departament quan el corresponent conseller va agafant diferents responsabilitats, al si del Govern; sortosament, sembla que per fi comerç exterior podrà descansar..., no en pau, que això seria molt sinistre, no?, però podrà quedar-se, ja, en un determinat departament, i els seus funcionaris podran exercir amb tranquil·litat les seves competències.

I, per acabar, ja, hi ha una definició, donada no per un membre del Govern, però sí per una màxima figura representativa del partit majoritari, del soci majoritari de la coalició governant, que és el seu Secretari General, que en una entrevista li van preguntar com es definia a si mateix políticament, i ell, a l'entrevista, deia textualment: «Yo soy un socialdemócrata que refluje hacia el liberalismo». Jo crec que aquesta definició és per ser pensada i analitzada en el context, per exemple, de l'Administració pública catalana. Perquè, és clar, si un és un socialdemòcrata en estat de refluir cap al liberalisme —o sigui, la marea puja, ara baixa, ara el flux ve, ara torna—, ens trobem que, realment, no hi pot haver un model, i l'Administració pública té un model socialdemòcrata, que practiquen els partits socialistes —amb el qual nosaltres discrepem, però que deu ser coherent; vull dir que tenen una certa afició que el sector públic tingui un volum considerable—, i després hi ha un altre model, igualment legítim, que pensa que el sector públic ha de tenir un volum moderat i un volum controlat; és clar, si un està refluïnt entre una cosa i l'altra..., doncs, aquesta oscil·lació permanent ens porta al que estem veient amb aquestes xifres que jo presentava davant de vostè, que és que no hi ha model, estem en permanent canvi, en permanent reestructuració.

De tota manera —i amb això sí que ara acabo—, li vull dir una cosa: si jo analitzo el Pressupost de la Generalitat i la seva estructura, si jo analitzo el seu model d'Administració pública, si ens fixem, per exemple, en el nou projecte de llei de sanitat, per exemple, doncs, jo crec que en aquesta oscil·lació entre la socialdemocràcia i el liberalisme —i no vull parlar d'altres oscil·lacions de la coalició governant, perquè vull tenir la festa en pau, eh?—, si mirem aquesta oscil·lació, jo crec que en el bategar del pèndol, vostès, jo crec que són més socialdemòcrates que liberals. I ja mai més, crec jo..., «mai més» és molt fort, vull dir, no?, però quasi faig la promesa de no acusar-los més, a vostès, d'ambigüitat, perquè ara ja he entès, després d'aquesta definició del seu Secretari General, que vostès no són ambigus; vostès són simplement *refluents*.

Moltes gràcies, senyor President.

(*El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras.

L'Honorable Conseller té la paraula per a la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Vidal-Quadras, jo he escoltat amb molta atenció la seva rèplica, i li haig de dir amb tota honestat que acabo d'aprendre una teoria nova, i és la teoria del reflux aplicada a l'organització de l'Administració. Això, que queda bé, i que és simpàtic i que és agradable, portat en termes de parlar seriosament del que és l'organització de l'Administració, i parlar... Sustentar les tesis sobre prefectures personals i sobre el que diuen els mitjans de comunicació, sobre les posicions personals d'alguns membres, em sembla, senyor Vidal-Quadras —si més no, m'ho ha de permetre—, que s'aparta una mica del que pot ser una discussió seriosa sobre les vuit-centes trenta-tres reestructuracions que s'han produït a la Generalitat.

Com que a mi no em motiva res més que donar-li satisfacció quant a la pregunta concreta, que era la que figurava escrita, li haig de dir..., miri, repetir-li, que ens preocupa l'organització administrativa, com preocupa a tothom; ens preocupa, hi treballlem seriosament, i hi donaré lectura, només perquè s'adoni del que hem fet aquest any, per exemple: estudis d'estructura de la Direcció General d'Ocupació, de la Junta de Sanejament, de la Direcció General d'Urbanisme, de la Direcció General de Transports, de la Direcció General de Carreteres, de la Direcció General de Ports i Costes, de la Comissió de Ports de Catalunya, de la Delegació del Govern a Tarragona, de la Direcció General de Joc i Espectacles, de la Direcció General de Seguretat Ciutadana, de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, de la Direcció General de Pesca Marítima, de l'Entitat Autònoma d'Espectacles i Festes, de la Gerència de Seguretat Vial i de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge. Aquest és el camí. I jo li asseguro que aquests estudis han estat seriosos, i han motivat reestructuracions, que és el que li volia dir abans, o el que he intentat dir-li abans. Tota la resta, m'ha de permetre que els reflexos, i la socialdemocràcia, i el liberalisme, no ho han tingut en compte, ni ho tindrà en compte el Comitè Assessor, a l'hora d'aplicar i de fer els estudis sobre l'organització administrativa de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de prevenció i control sanitaris, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Maria Teresa Utgés. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de prevenció i control sanitaris

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President.

Senyores diputades, senyors diputats, des que el nostre país va firmar la famosa declaració d'Alma-Ata, no hi ha hagut pràcticament cap govern que no hagi exposat la seva intenció de promoure la medicina preventiva. Ja tothom té assumit que més val prevenir que curar, i any darrere any tenim ocasió de llegir objectius de programes, de llegir recomanacions de tècnics, de governs o de forces parlamentàries perquè el Consell Executiu posi en marxa una veritable política de salut, i que aquesta política de salut posi el seu accent en la prevenció, en la redistribució de recursos i en una espècie de desmedicalització de la salut. I any rere any, també, el Consell Executiu respon amb unes tímides iniciatives sobre prevenció: per exemple, de

mesures antitabac que després no es fan complir, d'algunes campanyes d'informació sobre els hàbits de vida saludables o d'alguna campanya anti-SIDA, com la posada en marxa arran del Dia Internacional de la SIDA —que benvinguda sigui, però coincidiran amb mi que arriba amb quatre anys de retard.

El cert és que hem avançat molt poc en aquest sentit, i penssem que no se li dóna la importància que té, a la promoció de la salut. Perquè és indiscutible —i això també tothom ho té assumit— que la salut d'un país millora més mitjançant l'educació sanitària, l'adquisició generalitzada d'uns hàbits sans de vida i la reducció de risc que no pas a través de l'expansió del sistema assistencial. L'esforç fonamental de l'Administració de la Generalitat continua dirigint-se, com en el passat, a mantenir l'assistència sanitària: el seu cost continua creixent, mentre que el seu rendiment decreix.

I aquesta és una qüestió també molt discutida en aquest Parlament: el tema de les prioritats. El Consell Executiu no ha sabut encara destriar, apostar per la medicina preventiva i, per tant, pels resultats que milloren la salut de la població o per apostar per sostenir amb pegats l'assistència, la sanitat massificada.

I un dels exponents més clars, al qual vull dedicar la resta de temps d'aquesta interpellació, és el tema de la SIDA, un problema greu de salut pública i una malaltia que no respecta cap classe de barrera socio-econòmica o ètnica, i que està afectant, sobretot, el col·lectiu de persones que es troben en plena vida productiva —em refereixo concretament al col·lectiu de vint a quaranta anys, que és el grup més actiu en les esferes social, econòmica i política. Les estadístiques ens diuen que totes les declaracions d'infectats es doblen cada 7,3 mesos, i que cada vegada aquesta distància s'està escurçant. I, segons les dades recollides el 31 de desembre de 1988 pel Departament de Sanitat, la taxa de casos de SIDA acumulats a Catalunya per cada milió d'habitants supera la de tots els estats d'Europa, i aquestes xifres de declaració aniran augmentant en el pròxim futur.

Aquesta problemàtica hauria d'exigir una actuació per part del Consell Executiu, enèrgica, sense vacil·lacions, sense embuts, i s'haurien de plantejar seriosament els camps d'actuació.

Es va crear l'any 1987 el programa per a la prevenció i el control de la SIDA a Catalunya, en el qual es diu, per decret, que, «davant l'absència de mesures terapèutiques i profilàctiques específiques, i la preocupació suscitada en els diversos mitjans socials, la Generalitat de Catalunya considera necessari intensificar les mesures preventives i assistencials que contribueixin a reduir la propagació del virus de la immunodeficiència humana a la nostra comunitat». Però la realitat és que, després de dos anys i mig de la posada en marxa de l'esmentat programa, els ciutadans del carrer no s'han adonat gaire de la seva existència, perquè no ha estat mai prioritari en el si del Consell Executiu, i això és el que volem exigir avui, amb aquesta interpellació.

La informació, fins ara, no ha estat clara, i tan mínima que la població continua encara sense tenir clar quins són els mecanismes de transmissió, i encara té molt menys clar quines són les mesures que cal prendre. I és en la falta d'aquesta informació on podem trobar l'origen de les disfuncions socials que van associades a la SIDA, perquè tots en som ben conscients, que la SIDA, encara que sigui una malaltia nova, està deixant al descobert tots els antics prejudicis i injustícies polítiques que han

existit sempre, i l'única manera de combatre-les és donant a la població les eines suficients, a través de programes, de campanyes informatives i educatives, que promoguin una modificació de comportaments; l'única garantia per posar fi a aquestes disfuncions socials és a través d'una educació capaç de donar lloc a un canvi de conducta.

En conseqüència, pensem que no s'informa i s'educa amb suficiència la població sobre els riscos de transmissió sexual i a través de sang, i aquesta mancança fa que no es respongui a les propostes del Govern per frenar la propagació de l'epidèmia. I d'aquesta mancança també surten i hi podem trobar les arrels de la història de la SIDA, i en aquest terreny el Govern no es pot permetre aventures.

Però no és solament el tema de la divulgació l'únic aspecte que ens preocupa del programa de prevenció i control de la SIDA; creiem que no s'ha actuat suficientment, tampoc, en altres terrenys. Per exemple, es va crear una comissió assessora per decret el novembre del 1987: la comissió porta quasi dos anys sense reunir-se. Entenem la poca tasca que pot realitzar aquesta Comissió amb aquest ritme de treball. I aquesta actitud de deixadesa és encara més greu si tenim en compte que, a partir del remodelatge del Consell Executiu i la creació de la Conselleria de Benestar Social —que també té competències en aquest tema—, aquest Departament ha mostrat una disparitat de criteris envers el Departament de Sanitat.

Veiem, doncs, no solament que la Comissió té un paper irrelevant dins el programa, sinó també que hi ha una clara situació de descoordinació, que comença en el si del Consell Executiu.

Altres temes. La prevenció a través d'una pràctica adequada de les normes d'higiene mèdico-sanitàries, tant per a la protecció del personal sanitari com per a la dels pacients. A les consultes d'odontologia, per exemple, en aquest terreny no tenim cap garantia que es prenguin aquestes mesures. És clarament insuficient fer arribar recomanacions o normes al personal sanitari si no es fan executar. Creiem que, això, ho hem vist massa sovint en els diferents camps d'actuació del Consell Executiu. Hem dit, en diverses ocasions, que en la tasca de Govern, a més de dir coses, s'han d'executar i dotar-les de recursos.

Altres temes, com, per exemple, en el camp de l'obtenció d'una assistència adequada per als malalts, per als infectats no malalts i per als contactes. També és un terreny molt descuidat, i en aquesta qüestió crec que cal obrir un debat honest, i hem de parlar, clarament, d'aquestes prioritats enunciades anteriorment. Hem de parlar clarament de quin és el sector que el Govern considera de baixa prioritat, perquè creiem que és en el seu establiment on es reflecteix la ideologia de cada un dels grups de la Cambra. Hem d'elegir on s'ha de situar la distribució de recursos i com cal establir aquesta equitat. És a dir, si estem per un sistema liberal o per un sistema igualitari; si estem per un sistema en què l'accés a l'assistència sanitària és part del sistema de recompensa a la societat o per l'accés de l'assistència sanitària com un dret de cada ciutadà, igual com tots els ciutadans voten o tenen accés als tribunals de justícia. I, si s'està per aquesta segona opció, no entenem per què no té accés a l'assistència sanitària el grup més afectat per la malaltia de la SIDA, que és el grup de drogadependents per via parenteral. Molts ells no tenen seguretat social i estan sense cobertura sanitària.

I, després de la cobertura, també hem de parlar dels serveis: la dificultat d'accés als nostres serveis sanitaris. Si un pacient té un test ELISA positiu, que el fa portador, i requereix l'assistència mèdica, ha de recórrer al metge de capçalera, que li ha d'estendre un volant —el famós P-10—, que no sempre aconseguix; després, haurà d'anar al metge inspector, i aquest el derivarà a un centre hospitalari si ho considera convenient. Després, caldrà esperar a les llistes d'espera que hi ha a tots els hospitals, i que poden oscil·lar entre un o tres mesos.

Així, un seropositiu que requereixi assistència mèdica no urgent, pot passar-se un temps de tres a sis mesos per rebre atenció.

Som conscients que aquesta problemàtica no solament afecta els malalts de la SIDA, que afecta tot el sistema sanitari, però això no impedeix que una vegada més fem esment de les deficiències estructurals i d'organització que pateix la nostra sanitat, i dona, una vegada més, la possibilitat al Consell Executiu de fer una rectificació de la seva política.

Per últim, també cal fer esment de la necessitat de dotar d'un major suport les organitzacions no governamentals, que també poden influir d'una manera especial en els individus i en la societat respecte a les necessitats de les persones infectades per la SIDA i els infectats pel virus de la immunodeficiència humana.

Per acabar, doncs, pensem que el programa de la SIDA ha topat amb els problemes de la nostra Administració sanitària. Falten activitats clares, hi ha una lentitud irritant i una notable manca de responsabilitat davant les deficiències.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. L'Honorable Conseller senyor Trias té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias i Vidal de Llobatera): Honorable President, senyores i senyors diputats, em preocupa —i és un tema preocupant—, a nivell de la Conselleria, la prevenció d'una malaltia com és el cas de la SIDA.

Vostè ja ha tingut una primera part de la intervenció en què s'ha referit a un fet amb el qual estem plenament d'acord: que són importants, cada dia més, els mecanismes de prevenció i d'educació sanitària, molt més que no pas els pròpiament assistencials. Aquest és un esforç en el qual nosaltres estem d'acord; potser no estariem d'acord amb algunes de les frases que ha dit vostè, textualment, quant a desmedicalització de la sanitat, etcètera, però nosaltres creiem que, realment, en la política de prevenció i d'educació sanitària, són molts els agents que hi intervenen, però, evidentment, els metges també hi tenen un factor important.

Nosaltres creiem que és a nivell de l'atenció primària, els mateixos equips de l'atenció primària, inclosa la infermeria, a nivell de les escoles, a nivell de la col·laboració amb els farmacèutics, on es pot fer, autènticament, l'educació sanitària a la població. I així és com nosaltres ho tenim plantejat.

Però em preocupa molt més tot el que s'ha dit sobre el tema de la SIDA, perquè vol dir que hi ha una manca, almenys, d'informació de la Diputada de tot el que la Conselleria de Sanitat en el tema de prevenció i control de la SIDA. I és una manca d'informació que, en part, l'entenc perquè s'han dit aquí coses que jo crec, fins i tot des del punt de vista sanitari, són equivocades, eh? Perdoni que li ho digui, però, per exemple, que els seropositius hagin d'anar a l'hospital és un disbarat, eh? Això,

els seropositius s'han de controlar pel metge de capçalera. Quan desenvolupin la malaltia és quan hauran d'anar a l'hospital. Són conceptes que són, des del punt de vista sanitari o mèdic, clars, que entenc que puguin no estar tan clars, però que jo li aconsello que llegeixi o que... Jo li enviaré tota la informació que ha tret el Departament de Sanitat, a fi que pugui tenir-ne una idea clara.

Evidentment, el tema de la SIDA és un dels temes en els quals hi ha més informació. És a dir, totes les revistes..., a tots llocs es parla del tema SIDA, i crec que és un fenomen social important veure que no sempre la informació posada a l'abast de la població és suficient perquè la població estigui ben informada. La informació s'ha de posar a l'abast de la població, però ha d'estar ben encarrilada, ha d'estar ben dirigida. Jo no li explicaré ara el que ha fet la Conselleria des del 82 ençà, sinó que jo només explicaré —i m'agradaria deixar-ho clar— quines són les actuacions que ha fet el Departament fins a la constitució del Programa de Prevenció i Control de la SIDA.

Des del moment de la creació d'aquest programa de prevenció i control de la SIDA, s'han realitzat les següents activitats. Quant a l'elaboració de material educatiu, s'han elaborat tres targetons informatius sobre les proves serològiques de la SIDA: *El que cal saber*, se n'han editat 300.000 exemplars; *Què cal saber davant d'un resultat positiu?*, se n'han editat 180.000 exemplars; *Què s'ha de saber davant un resultat negatiu?*, se n'han editat 120.000 exemplars. S'ha editat el fullet sobre la SIDA per a la població en general; un fullet que es titula *Vés contra la SIDA i no contra la vida*, del qual s'han distribuït —es distribueixen ara; no s'han distribuït encara— es distribueixen ara, en aquesta segona fase, 930.000 exemplars en català i 350.000 en castellà, a demanda. S'han distribuït 12.000 exemplars del llibret *SIDA i escola. Informació per a educadors*, que s'ha donat a tots els educadors de Catalunya. S'ha editat i distribuït el document *L'ús de les proves serològiques en l'atenció primària*, del qual s'han fet 4.200 exemplars. S'ha elaborat el document *Recomanacions higièniques per a les consultes d'odontologia*, que en aquest moment està en premsa, i, a part d'això, el Col·legi d'Odontòlegs ha elaborat una normativa que ha tramès als seus col·legiats. S'han elaborat fitxes amb la informació específica rellevant per a metges, farmacèutics, ATS i treballadors socials. S'ha distribuït un opuscle sobre les normes higièniques als centres d'assistència primària. S'ha distribuït un targetó sobre recomanacions per prevenir el contagi de la SIDA en l'àmbit dels treballadors socials. S'ha editat un targetó adreçat als establiments d'atencions personals: perruqueries, esteticistes, etcètera. S'ha editat un tríptic adreçat a la població penitenciària, conjuntament amb la Direcció General d'Institucions Penitenciàries del Departament de Justícia. S'ha creat un fons bibliogràfic de llibres i articles de revistes científiques i s'ha elaborat un recull sistemàtic de documentació. S'ha elaborat el document *La SIDA en l'àmbit laboral: consideracions i recomanacions*, amb la col·laboració del Departament de Treball, el Centre de Seguretat i Higiene del Ministeri de Treball, i de l'Ajuntament de Barcelona. S'ha de dir que, en el moment actual, està en premsa i a punt —espero que dintre de quinze o vint dies— de repartiment.

A part d'això, s'han fet dues campanyes informatives sobre la prevenció de la SIDA: una campanya a la població en general, en els mitjans de comunicació social, que es va fer l'any 87,

amb el lema «Vés contra la SIDA i no contra la Vida», i s'ha començat una campanya informativa sobre la prevenció de la SIDA, que ha agafat el mes de desembre, amb la incidència del dia mundial de la SIDA, que s'ha celebrat aquest any, igualment com es va celebrar l'any passat, i que això ha comportat l'elaboració d'una revista d'informació sobre la SIDA, que s'ha «encartat» en els diaris, i se n'han fet 600.000 exemplars. Es farà una segona edició d'aquesta mateixa revista l'any que ve, sobre el mes de febrer o març, a fi i efecte, doncs, de tenir una major —encara— incidència dins els ambients. D'aquesta mateixa revista s'han repartit exemplars a totes aquelles cases que s'anuncien a través dels diaris, en els àmbits de la prostitució.

Hi ha un telèfon d'atenció al públic que, des del maig del 87 fins al juny del 1989, ha rebut 9.959 trucades, de les quals, 1.317 corresponen al primer semestre de l'any 1989. S'han fomentat activitats de prevenció i formació de professionals. S'ha realitzat una enquesta a les oficines de farmàcia de Catalunya, amb una mostra de 990, per conèixer la disponibilitat de cooperació dels farmacèutics en les campanyes de prevenció, que saben que en aquest tema no sempre hi ha una incidència total, a fi i efecte de, a començaments de l'any que ve, d'intentar fer una campanya de sensibilització a través dels farmacèutics, que són les persones que poden tenir una influència important en relació amb els drogaaddictes. S'ha organitzat un seminari sobre la SIDA adreçat al personal de les escoles de formació en el lleure, amb la Direcció General de Joventut. S'han organitzat tres seminaris informatius sobre la SIDA adreçats als metges de la Direcció General d'Atenció a la Infància, en col·laboració amb el Departament de Benestar Social; en col·laboració amb el Departament de Benestar Social i el programa Vida als Anys, s'ha elaborat un projecte de coordinació assistencial i s'ha participat en els seminaris de formació dels professionals dels centres socio-sanitaris —per tant, no hi ha cap mena de discussió amb el Departament de Benestar Social—, i, en col·laboració amb el Departament de Benestar Social, s'han elaborat els criteris sanitaris per a l'atenció a domicilis protegits, de mutu acord i d'una manera amb una màxima col·laboració.

En el marc de la col·laboració amb entitats sanitàries contra la SIDA, s'han aconseguit 9 milions i mig de pessetes en concepte de subvenció de projectes amb aquestes entitats, i així mateix s'ha assessorat i s'ha col·laborat en el programa de salut i serveis d'inspecció tècnica d'ensenyament primari; s'ha col·laborat amb la Direcció General de Justícia Juvenil i la secció de sanitat penitenciària, i amb el servei de promoció de la salut de l'Institut Municipal de la Salut de Barcelona en programes específics sobre la prevenció de la SIDA.

I s'han atès, com a demandes d'activitat de formació, dotze xerrades, dintre aquest any, per a professionals sanitaris; dues xerrades per a professionals d'ensenyament; tres xerrades per a diversos grups de professionals, i 227 demandes d'informació i de material elaborat per al Programa.

És a dir que —com veuen— el treball que s'ha fet és important. És evident que, en el camp de la prevenció, mai és suficient; però és evident que, en el cas de la SIDA, no es pot dir que no hi hagi una informació. El problema és com arribar, realment, als grups més marginats. Aquest és el problema greu que, com vostè sap, nosaltres tenim una situació en el sud d'Europa diferent a la resta d'Europa; tenim una situació en què el 60% dels malalts afectats per la SIDA són drogaaddictes, i és

diffícil arribar a aquest tipus de població d'una manera directa, a través de la informació i de l'educació sanitària.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Utgés... Cinc minuts.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Quan el senyor Conseller ha començat a fer una llista de totes les actuacions amb documentació, amb vigilància epidemiològica, amb informació, amb divulgació —llibres, tríptics—, jo tinc la sensació i sembla que se'ns vulgui dir que aquesta tasca es podria fer pitjor, però no és això el que volia posar de manifest amb aquesta interpellació. Tenim clar que els tècnics que treballen en el programa, els professionals dels serveis mèdics i assistencials, les organitzacions no governamentals, els recursos que s'hi han invertit, proporcionen un nombre d'atencions positives, no caldria sinó, ho tenim claríssim, però el que estic formulant en aquesta interpellació és una altra qüestió: estic parlant de prioritats i d'estils. He posat de manifest una determinada situació; he esmentat xifres; he esmentat taxes d'incidència de la SIDA al nostre país; he dit que la població no té un criteri clar del que veritablement ha de fer, de quines mesures ha de prendre, i he volgut dir que, davant d'aquesta situació, cal que el Consell Executiu tingui la suficient capacitat decisòria per no perpetuar-la més.

El Consell Executiu no es pot refugiar en l'excusa de la magnitud o de la complexitat del problema per no aplicar programes d'educació en salut pública, sense precedents, fent ús de tots els mitjans possibles perquè els ciutadans tinguin clares quines han estat les actuacions.

Creiem que quan el Consell Executiu s'ho planteja, sap donar missatges clars, i, si no, per exemple, vegin la campanya de «Som sis milions»: quasi tota la població s'ha assabentat que som sis milions. Exigim, doncs, almenys, el mateix tracte per a aquest tema.

Però, a part d'això, i parlant de l'última revista, l'última revista que ha comentat el senyor Conseller, posada en marxa el dia 1 de desembre, he llegit als mitjans de comunicació, escrits, anuncis, on diu: «No te'n desentenguis; informa-te'n». No se'ns informa; se'ns diu que ens informem, però no donen la informació clara. Els ciutadans continuen sense estar informats.

Després, va sortir aquesta revista, i en aquesta revista realment hi ha missatges que tampoc no donen una informació objectiva, i quan vaig llegir alguns d'aquests missatges, em van escandalitzar una mica, perquè quan parla, per exemple, de la prevenció en la transmissió sexual, comença dient: «No cal dir que la seguretat davant el contagi per aquesta via és total si s'eviten les relacions sexuals.» O quan es tracta de contestar la pregunta «i si és un nen de l'escola que n'és portador?», també comença tot just dient: «si per a nosaltres ja tenim por, els nostres fills...» Jo crec que aquesta no és una informació objectiva, la que fan aquestes campanyes. Cal vigilar-la bé.

I comento aquestes qüestions només per tomar a fer èmfasi que si el Consell Executiu es proposa aquesta tasca com a prioritària i la dota de recursos suficients, farem un pas positiu en la línia d'avançar cap a la prevenció, línia avui única per a combatre el problema de la SIDA.

Respecte a les subvencions, a l'atorgament de subvencions a les organitzacions no governamentals, hem de dir que el retard

en l'abonament de les esmentades subvencions ha originat greus problemes financers en alguna d'aquestes associacions, fins i tot alguna se'n va plantejar la continuïtat, i aquestes associacions estan formades per unes persones que aporten voluntàriament i desinteressadament llur temps lliure, i creiem que no és adient una tan perllongada dilatació de l'ajut institucional.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. L'Honorable Conseller per fer la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, des de l'escó. Bé, no pretenia justificar..., no he volgut dir que es podia fer pitjor, no?, no. Jo crec que ho fem molt bé, li ho dic sincerament. Jo crec que aquest programa és un exemple d'un programa ben portat per uns tècnics realment molt competents, i, a més, a mi m'estranya molt, doncs, que el que posa aquesta revista l'escandalitzi. Li ho dic de debò, em preocupa moltíssim que l'escandalitzi. La primera i claríssima indicació de prevenció en el tema de la SIDA és, precisament, el fet de tenir unes relacions sexuals estables, i aquest és un fet evident, i davant d'una situació de no tenir unes relacions sexuals estables i no saber si la persona amb la qual un es posa en contacte pot ser portadora de la SIDA, hi ha una primera indicació clara, és a dir, vostè, la primera possibilitat que té és de no tenir aquesta relació sexual. Aquesta és una indicació d'una claredat meridiana. La segona, és utilitzar mecanismes de prevenció.

I aquest és un fet realment molt clar, i, evidentment, això és un problema que, a més, doncs, pot lligar amb aspectes morals i amb altres tipus d'aspectes. Nosaltres, aquesta revista ha pretès d'una manera deliberada ser una revista informativa clara, sense entrar en cap tipus de religió moral, però, evidentment, sí que és, jo crec, un exemple de revista clara; se'ns ha felicitat. Nosaltres, vostè sabrà que el dia precisament del Dia Mundial contra la SIDA vam anar a Marsella a una reunió que havíem de tenir precisament tres regions: la de Marsella, la de Llombardia i nosaltres, i vam tenir una reunió en la qual se'ns va felicitar per aquesta revista i pel missatge que es dona en aquesta revista, que, sincerament, no entenc com la pot escandalitzar així. Creiem que és realment divulgativa i clara.

Sí que hi ha un problema, que jo he dit abans, que és complicat, que és arribar a la població més afectada a nivell de Catalunya, i aquest és un fet molt real: nosaltres, la incidència que tenim —i aquest és un fet que la gent ha de tenir molt clar—, la incidència que tenim de la SIDA a Catalunya, en el 60% de malalts de SIDA són drogaaddictes que es punxen i, per tant, agafen la SIDA a través d'aquest mecanisme de contaminació.

Aquest és un fet greu perquè és un col·lectiu al qual és difícil d'arribar a través de la televisió o a través dels mitjans de comunicació, i aquest és el repte important a què s'intentarà d'arribar el proper any, a través de les farmàcies.

Sí que és cert que l'any que ve nosaltres intensificarem aquesta campanya, i la intensificarem, a més, amb una campanya a la televisió. Creiem que ho hem de fer, i creiem que ho hem de fer, a més, amb un missatge que serà exactament semblant als anuncis que s'han fet precisament als diaris aquests dies, que és un missatge curt, de dir: «Escolti, informi's», no ha de donar explicacions complicades perquè generen, en molts casos, més desinformació. És a dir, el problema que té la SIDA

és que el missatge que s'ha de donar és un missatge que tothom coincideix a dir que el missatge ha de ser un missatge molt puntual i de posar la persona en contacte amb una informació molt més global. Intentar incidir a donar uns missatges molt parcials de relacions sexuals molt puntuals, amb facilitat es cau en un error d'informació a la població en general.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general pel que fa a la població de més de seixanta-cinc anys, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Rosa Barenys.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general pel que fa a la població de més de seixanta-cinc anys

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo vull començar donant gràcies a Déu i a la Mesa que al final pugui substanciar aquesta interpel·lació, perquè la vaig presentar al Parlament de Catalunya el mes de juny d'aquest any.

Lamentablement, aquesta interpel·lació continua estant d'actualitat, perquè d'aleshores ençà la vaig presentar amb motiu d'uns fets que varen succeir en una residència, la residència de Vallvidrera, que tots recordaran, i, lamentablement, aquesta interpel·lació continua estant en vigència.

Voldria introduir el meu discurs, la meua intervenció, fent una reflexió curta a l'entorn d'unes resolucions de l'Assemblea Mundial sobre l'Envel·liment, que es va celebrar el 1982 a Viena, en les quals es deia que la tendència a l'envel·liment progressiu de la població és un dels principals problemes de la societat actual, i que ho serà —segons els demògrafs— fins a finals del segle XXI. Això vol dir que cal preveure les conseqüències que tindrà l'envel·liment sobre les estructures econòmiques i socials de la societat, i també sobre el benestar i la seguretat de les persones grans.

Dèiem també que l'envel·liment és un signe i una conseqüència del desenvolupament socio-econòmic d'un país; és un fenomen consubstancial a les societats modernes i avançades, per tant, no es pot considerar la gent gran només sobre la base de la seva edat cronològica, ja que quan es perd l'estatut de persona treballadora, de la vida activa, aquesta població pot quedar totalment marginada. A la vegada es deia que la gent gran és part integrant del poble, de la societat, i ha d'ésser considerada com un element important i necessari per al procés de desenvolupament històric, social i cultural.

Com a conseqüència d'això i de moltes coses més, cal plantejar amb perspectiva de futur immediat els programes d'atenció a les persones de més de seixanta-cinc anys, edat, generalment, de la jubilació laboral. En aquest sentit, s'ha de treballar perquè, en la nostra societat, cada ciutadà hi tingui un lloc, un espai. En això estem d'acord, no hi ha dubte; suposo que..., en fi, coincidim amb aquests principis. Potser en el que no coincidim és en el plantejament, en la manera d'afrontar els problemes que aquesta situació genera.

Com vostès saben —i el senyor Conseller ho sap molt bé—, hi ha un augment considerable de la gent de més de seixanta-cinc anys —en aquest moment poden ser unes 800.000 persones a Catalunya. Com a conseqüència, hi ha un augment de la

gent gran que necessita ajut —segons l'OMS, un 5% de la població de més de seixanta-cinc anys pot necessitar algun tipus d'ajut o de suport socio-sanitari. Hi ha un augment de la població de més de vuitanta anys —a Catalunya, en aquest moment, crec que estem sobre les 150.000 persones, aproximadament—; com a conseqüència, hi ha un creixement de les malalties cròniques que requereixen atenció, de les incapacitats, de les demències senils, de les problemàtiques derivades de les relacions familiars —negatives, evidentment—, els problemes d'habitatge, etcètera.

Aquest conjunt de necessitats —que, val a dir que no es correspon amb les demandes, no totes les persones que tenen necessitats fan una demanda explícita a les institucions i a l'Administració— demana un programa ampli, global, d'atenció i assistència, i prevenció, i aquest programa, com també tots vostès saben o han de saber, ha de consistir a reforçar les accions assistencials, propiciar actuacions intergeneracionals, que resitui els vells en el seu espai, amb una urgent assistència als malalts crònics, increment de places de residència assistida de llarga estada, etcètera.

Nosaltres, en el moment que vàrem plantejar aquesta interpellació, vàrem estar fent una revisió del que havia estat i del que estava previst que fos la política del Govern de la Generalitat, i faré referència a tot el que jo he pogut redescobrir de les promeses que s'han fet i de les propostes que s'han fet en les diferents intervencions en el Parlament o en altres llocs.

El març del 89, l'Honorable Conseller de Benestar Social anunciava a la Comissió de Política Social que, acabat el procés de registre i d'autorització d'establiments de serveis socials —llegeixo textualment—, «definiria, d'acord amb l'oferta i la demanda, la xarxa de serveis socials d'utilització pública, establint durant el 89 el nivell d'acreditació de places residencials per a la tercera edat, i la gestió o reserva de places mitjançant conveni.» També ens informava que potenciarà els serveis d'ajut a domicili, i, específicament, l'ajut socio-sanitari, com a mesura preventiva, dels majors de seixanta-cinc anys.

El 88, vull recordar que al PAS, aprovat precisament pel Consell Executiu el gener del 1988, s'establí ja la necessària racionalització i reorganització de les residències sanitàries i socials existents, la reconversió de places i la creació de noves places socio-sanitàries. Dir que el PAS era una plasmació en programes del mapa de serveis socials aprovat el 1982 o 83 —no ho recordo exactament. Si anem més enrere, el febrer del 87, el Conseller de Sanitat, en la compareixença davant també de la Comissió de Política Social del Parlament de Catalunya, ens feia les mateixes propostes-promeses i ens parlava de la insuficiència de les places socio-sanitàries i de la necessitat de control. El programa Vida als Anys va ser aprovat el 29 de maig del 86; l'ICASS es va comprometre a aplicar-lo. La Llei de Serveis Socials, el 1985, després de quatre anys de competències en política de serveis socials i socio-sanitària... En fi, podríem fer una llarga relació si tiréssim encara una mica més enrere.

Jo crec que, vist tot això —i possiblement, no ho sé, vostè ens contestarà i veurem si és una manca d'informació que tenim els diputats responsables de fer el seguiment i el control de la política del Consell Executiu—, jo crec, en aquest moment, que la política ha estat insuficient, retardada i inconcreta, i ens ho demostra el fet que no resisteix davant qualsevol problema que surt al carrer, als mitjans de comunicació, com els fets que

es van succeint d'una manera —com un degoteig— paulatina i continuada.

Creiem que això ha estat per una manca d'infraestructura, per una manca d'estructura dels plans i dels programes, per una manca d'orientació i per una manca d'una visió de futur, a pesar que els demògrafs de la nostra societat ens estan dient que passarà d'aquí a deu anys, d'aquí a quinze anys, d'aquí a vint anys.

Faré alguns apunts o referències bàsiques respecte a les dades que tenim de les places residencials, per parlar d'un problema que cal abordar amb dinamisme. El nombre de places és bastant complicat: nosaltres no hem pogut saber quantes places exactes hi ha a Catalunya. Ens trobem que l'anuari estadístic al qual dóna les dades el Govern de la Generalitat parla d'un nombre de places; que quan fem una pregunta al Consell Executiu se'ns dóna un altre nombre de places; que quan es demana informació, via Mesa del Parlament, ens surt un altre nombre de places; que quan el Conseller fa una compareixença o parla en una conferència de premsa amb els mitjans de comunicació, surten un altre nombre de places. Tenim una total desorientació, la qual cosa ens preocupa.

Dit això, a Catalunya es necessitarien deu o dotze mil places d'assistència..., de llits socio-sanitaris; ens sembla que estem entre tres mil cinc-cents i quatre mil —vostè ens ho confirmarà—, però ens agradaria que la xifra que ens donés fos l'exacta en aquest moment i la previsió del futur corresponent.

Hi ha una qüestió semblant que ens passa amb tot el tema de la comptabilització de centres autoritzats, registrats, en procés de registre, sancionats, tancats, etcètera. No sabem exactament quines són les xifres: quants centres hi ha, quants registrats, quants en tràmit de registre, quants s'han sancionat... Vostè sap molt bé, senyor Conseller, que en la compareixença que va fer fa uns dies a la Comissió de Política Social jo l'informava que havia rebut una informació que em deia coses totalment diferents de les que vostè deia: a mi em constaven quatre centres tancats, vostè parlava de vint-i-dos centres tancats; jo encara no tinc la informació correcta —perquè suposo que qui tenia la raó i les dades fresques era vostè, que compareixia davant la Comissió de Política Social. Total desorientació sobre aquesta qüestió per poder fer un seguiment i un control de quina és la política que vostès desenvolupen.

A nosaltres ens preocupa, d'entrada, aquesta, jo diria, falta d'agilitat en la gestió i en el control dels centres, que, per tota la informació que en aquests moments tenim, ens sembla que és així, perquè moltes de les residències mercantils privades que funcionen estan fent funcions, estant tenint llits d'atenció socio-sanitària que vostès no han controlat o no han arribat a poder controlar i a fiscalitzar, i això està creant molts problemes i, lamentablement, alguns d'ells ja els coneixem.

Un altre tema que ens preocupa respecte a tot el plantejament de plans i programes és la coordinació d'aquests programes entre les diferents administracions i els recursos. El Conseller, en la compareixença que va tenir el dia 5 de desembre davant la Comissió de Política Social, ens va parlar a bastament del tema competencial en relació amb els ajuntaments. Jo crec que tenen una excessiva obsessió de buscar responsabilitats en la qüestió; si vol vostè i si l'interessa que continuem debatent aquest tema, podem, en les rèpliques corresponents, aclarir el tema competencial; el tema competen-

cial en relació amb el paper que han de jugar els ajuntaments en tot el control dels centres i la inspecció dels centres i el tema competencial respecte a si vostè tenia o no tenia, abans de l'any 1987, competència per fer la inspecció dels centres —en podem parlar—; no és motiu d'aquesta interpellació, no era aquest el meu objectiu, però atesa la reiteració que vostè, davant la Comissió de Política Social, va posar en aquesta qüestió —crec que en tota la compareixença..., m'he entretingut, en tornar-la a llegir..., veure que set o vuit vegades feia referència al mateix—, si vol, senyor Conseller, en podem parlar, però em sembla que està equivocat —en podem parlar.

I no voldríem entrar a analitzar el cas de la residència Alba, també, enganxant una mica el fil amb el debat del dia 5 de desembre. Aquest tema està *sub iudice*, veurem al final de tot el procés si hi ha o no hi ha una figura concreta a qui culpar. Nosaltres hem pres molt bona nota de totes les afirmacions que vostè ens va fer a la Comissió de Política Social, tenim les nostres opinions, i esperem la resolució del poder judicial, que és qui l'ha de donar.

No obstant això, a pesar del tema de la residència Alba, jo li vull tornar a repetir aquí, una mica..., no una mica, amb tot el convenciment que, com li deia l'altre dia, hi ha una provada negligència en totes les funcions d'inspecció pel seu Departament, que lamentem que la residència El Mirador, de Mataró, de la qual vam estar parlant a bastament fa dos anys, encara —almenys en la relació que jo tenia, i vostè no em va contestar aquesta qüestió—, fins al setembre o l'octubre del 89, no ha entrat en el registre de centres, no han obligat vostès que es registrés i a controlar-la. El mateix cas és el de la residència de Vallvidrera que el mes de juny va saltar als mitjans de comunicació, amb un mal funcionament i no complint les normes d'acreditació corresponents que estableix la normativa de Catalunya.

Jo crec, senyor Conseller, que es tracta d'assumir responsabilitats, i espero que en aquest moment, aquí, en aquest debat, vostè, i en el seu espai corresponent els ajuntaments, assumeixin els papers i les funcions que han de fer en aquesta qüestió.

Aquest era el motiu de la interpellació: dir que hi ha una insuficiència i una manca d'estructuració de plans i de programes i de polítiques; demanar-li, en aquest sentit, què pensen fer en la política general sobre els majors de seixanta-cinc anys. Ara sabem alguna cosa més que dies enrere, quan es va formular aquesta interpellació: vostè ens va dir, en la compareixença, que té un pla gerontològic nacional de Catalunya, que pensa invertir 2.000 milions de pessetes per a residències en el pressupost del 1990, que es compromet a fer quatre mil places de residències sòcio-sanitàries abans que s'acabi la legislatura. De moment sabem això, quelcom molt més concret del que fins ara nosaltres sabíem; ara li demanem, de veritat, senyor Conseller, una informació objectiva de possible realització. No voldríem continuar donant aquesta sensació a la ciutadania de Catalunya, que fem demagògia en aquest tema, que quan hi ha un problema se surt dient: «invertirem dos mil milions...» No. Fem un programa, vegem com es pot fer, quan vingui el debat de pressupostos dotem-lo adequadament, treballem amb serietat, vegin vostès quines són les seves possibilitats, vegin de quina manera es pot demanar la corresponsabilització i la col·laboració als ajuntaments, i, en fi, no hi ha dubte que el millor treball que podem fer per als vells d'aquest país és buscar, entre tots,

l'eficàcia i la col·laboració i, en fi, procurar, doncs, no fer demagògia en aquesta qüestió, que és prou important i prou seriosa com per prendre'ns-la amb tota la responsabilitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Hi ha una interpellació, que és el punt número 16 de l'ordre del dia, que és sobre un objecte molt semblant, i, llavors, jo demano l'assentiment de la Cambra per poder-les acumular, i, a continuació, la interpellant, la senyora Rosa Fabian, exposaria la seva. (Pausa.)

Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de serveis socials en l'àmbit de la tercera edat

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, quines són les necessitats que s'han de resoldre? Per tant, quin és l'àmbit d'actuació de la Conselleria respecte a les persones grans? Des del nostre punt de vista, tres grans àmbits: resoldre necessitats econòmiques, resoldre el problema de l'allotjament i resoldre el problema del lleure i de la cultura de les persones grans.

Voldria fer un breu repàs de l'actuació de la Conselleria en aquests tres àmbits. Àmbit de les necessitats econòmiques: en aquest moment, les pensions que paga la Generalitat són les vint mil pessetes que continua pagant després d'haver rebut els traspassos del Fons d'Assistència Social. No s'ha legislat res. Es limiten a continuar pagant i gestionant el que feia el Ministeri de Governació i el Ministeri de Treball anteriors. Aquesta quantia, la de vint mil pessetes, és fixada per Madrid, i la legislació continua essent el Reial Decret 2620, del 1981, del Ministeri de Treball; l'autonomia, en aquest tema, ha fet de direcció provincial. A més, aquestes prestacions estan subjectes al dret d'aliments regulat pel Codi Civil, és a dir, aquella persona gran que té familiars no té dret a cobrar-les; per tant, si no rebés aquesta atenció directa dels seus familiars, hauria de reclamar-la via tribunal, via Codi Civil. Tots sabem, senyores i senyors diputats, que la justícia en aquest país és cara i és lenta. Per tant, m'agradaria saber, en tant que les persones que reben el FAS a Catalunya, o aquesta prestació de vint mil pessetes —em sembla que són sobre quaranta mil—, què passa amb aquelles persones que no reben aquests diners perquè tenen familiars directes, i com esperen la resolució dels tribunals i com se'ls ajuda per obtenir aquest dret primari que és una mínima pensió econòmica per poder alimentar-se.

Però ningú impediria a la Generalitat —que té, a més, competència exclusiva en aquest tema— aplicar l'article 50 de la Constitució, que m'agradaria llegir-los: «Els poders públics garantiràn la suficiència econòmica als ciutadans durant la tercera edat, mitjançant pensions adequades i actualitzades periòdicament, amb independència de les obligacions familiars; en promouran el benestar mitjançant un sistema de serveis socials que atendran els problemes específics de salut, habitatge, cultura i lleure». Aquest article, estan vostès obligats, estem tots obligats a complir-lo mitjançant l'article 8 de l'Estatut, que diu que «Els ciutadans de Catalunya són titulars dels drets i deures fonamentals establerts a la Constitució».

Per tant, tenien una ocasió esplèndida, en un tema en el qual

tenen competències exclusives, de millorar les condicions econòmiques dels vells a Catalunya. Desgraciadament, això no s'ha fet, i el que sí que ha passat és que, l'any 84, van suprimir les prestacions econòmiques individualitzades, que eren aquelles que es donaven puntualment a una persona per a un cas concret i puntual de necessitat, com podria ser pagar uns lloguers per evitar un desnonament, etcètera. Això s'ha suprimit, i a mi m'agradaria parlar un altre dia de les subvencions a famílies que han aparegut en el DOGC, per ordre del senyor Conseller, i que estan sense reglamentar, i que, per tant, no seria massa greu dir que estan subjectes a la discrecionalitat —per no dir a l'arbitrarietat— de la Conselleria.

Jo havia presentat una interpellació sobre aquest tema, però malauradament no m'ha estat acceptada. Espero que em contesti per escrit i, com que sóc molt tossuda, intentaré de no interpellar sobre aquest tema.

Segon punt: l'allotjament. El tema de l'habitatge: com viuen els vells? On viuen els vells? O a casa seva —i aquí hauríem de parlar de les ajudes a domicili— o a les residències. Assistència a domicili: continua essent una prestació que és determinada pels beneficiaris de la Seguretat Social; per tant, el seu pressupost és finalista i té unes barreres, que són el pressupost; és a dir, no tots els vells que tenen prestacions de la Seguretat Social o que són pensionistes de la Seguretat Social poden reclamar l'ajuda a domicili. A mi m'agradaria que el senyor Conseller em contestés quin pla de cobertura té l'assistència a domicili i quina part d'aquesta cobertura s'hauria de donar des dels ajuntaments.

El tema de les residències. Jo, si no tinc malament les dades, la Generalitat ha construït nou residències públiques de cinquanta places; per tant, s'han creat de 450 a 500 places, i aquestes residències es van dissenyar quan es va emetre el primer deute públic de la Generalitat. Jo vull dir-li, senyor Conseller, que aquestes residències assistides, des del nostre punt de vista, sí que ens semblen unes bones residències. Únicament hauríem de dir que són molt poques, però el seu funcionament sí que ens agrada.

També han continuat subvencionant —subvencions a fons perdut, evidentment— el manteniment de les residències privades. Això també era un programa del FAS. Per tant, continuen fent aquella política que van heretar amb els traspassos: gestió de centres propis i foment a la iniciativa social.

També voldria preguntar-li quina expectativa té un vell de Catalunya de trobar una plaça pública d'aquestes que li he dit que ens agradaven, perquè segons les meves notícies, en aquests moments les llistes d'espera estan a l'entorn de 2.000 sol·licitants que voldrien estar en una residència.

L'altre dia comentàvem amb la Il·lustre Diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula que estàvem una mica tipes de parlar de la residència Alba, però és un tema que no s'acaba, malauradament, des del meu punt de vista, de poder enterrar. Jo també he tingut la paciència de tornar-me a llegir el *Diari de Sessions*, la transcripció que vam rebre de la seva compareixença en la Comissió de Política Social, i em vaig fer un embolic important, senyor Comas, perquè no em quadraven els números. Em vaig adonar que no em quadraven els números amb les respostes de la senyora Àngela Miquel en aquella mateixa Comissió, quan ella assenyalava que hi havia 680 inspeccions d'ofici, 24 de part, i en faltaven 55. Em va contestar amb

un tema jurídic nou, que és «per comunicació». Això, aquesta diputada no coneixia aquesta activitat, aquesta manera de fer; jurídicament, entenc que això no existeix, i en tot cas era un número que no quadrava. Però, després, vaig continuar llegint, i vaig veure —paradoxalment— que el mateix dia, a la mateixa reunió, a la mateixa sessió, i en dues preguntes absolutament idèntiques —una formulada per la Il·lustre Diputada senyora Barenys i una altra per mi mateixa— ens van donar dades absolutament diferents. Jo vaig preguntar exactament quants centres de serveis socials hi ha acreditats i enregistrats, i quants d'aquests són residències de vells. Resposta que figura al *Diari de Sessions*: 800 centres de serveis socials, 634 residències de vells, 372 registrades, 180 en tràmit, i 192 que les coneixem, però no estan registrades ni estan sol·licitades.

En primer lloc, li podria dir que la resposta no és adequada, perquè jo el que li preguntava era d'enregistrades, és a dir, legals, i em contesten: «Totes». Però és que uns fulls més endavant, a la senyora Barenys li diuen que en tràmit n'hi ha 256, i si juguem amb els números, 180 i 192 sumen les 372 registrades; o sigui, que ens donen..., els daus juguen i resulta que hi ha exactament les mateixes legals que ilegals, però, a la vegada, no quadren amb els números que han donat a la senyora Barenys. Per tant, jo demanaria en primer lloc seriositat en les dades que es donen als diputats d'aquesta Cambra, perquè uns fets que es van desenvolupar el mes de setembre, ja és prou trist que s'hagin d'estudiar el mes de desembre. Jo crec que la ciutadania, la gent, necessita respostes més àgils i que es donin molt més de pressa. Segurament amb això evitaríem una cosa que a vostè li preocupava, i que jo crec que ens preocupa a tots, que és que surti en els mitjans de comunicació notícies, que es pugui jugar amb el *morbo* o un tipus de periodisme que pugui fer demagògia, etcètera, amb un problema tan greu com és la situació de necessitat de les persones. Una manera d'evitar-ho és fer un control parlamentari clar, i donar unes respostes polítiques clares perquè la gent deixi de patir. Amb aquesta situació, senyor Conseller, no deixem de patir, sinó que —perdoni'm l'expressió— creiem que als diputats, en aquella reunió, se'ns va prendre el pèl, perquè no pot ser que no quadrin els mateixos números de la mateixa pregunta dita a dues persones. Continuarem parlant d'aquest tema, perquè també tinc una altra interpellació sobre el tema del registre i de la inspecció.

I, llavors, entraria en el tercer i últim punt de les tres àrees que li he dit, que des del meu punt de vista eren fonamentals per atendre la gent gran: el lleure i la cultura. Una cosa que em sembla que no hauria de passar és que encara l'INSERSO s'estigui anunciant a Catalunya quan nosaltres tenim competència exclusiva. Això està passant.

Per altra banda, no hi ha hagut programes. També han estat..., hi ha programets que també van vostès heretar de quan les transferències..., se n'han beneficiat 200 persones, de les 40.000 que estan rebent la prestació antiga del FAS; els casals d'avis, que també són els quaranta que van heretar amb les transferències, i, segons les meves dades, només s'han construït aquells annexos, aquelles residències assistides, les nou residències assistides que nosaltres li hem dit que ens agradaven i que vostès han construït.

Senyor Comas, pensem que han renunciat vostès, que han declinat vostès la seva obligació de fer política. Crec que la seva Conselleria està fent més una labor de propaganda política

que d'acció política, i, per tant, crec que han renunciat, que han declinat fer un ús de l'autonomia, un ús social de l'autonomia, un ús social de l'Estatut de Catalunya. Penso que, si fossin capaços de fer política en aquest àmbit, segurament engrescarien tots molt més els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian. Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, realment aquest és un tema del qual suposo que haurem de continuar parlant, perquè és molt important. Jo agraeixo molt les interpel·lacions i intentaré contestar-les.

El tractament institucional de l'envelliment de la població a Catalunya, fet que, com molt bé ha dit la Il·lustre Diputada senyora Barenys, és un fet sociològicament progressiu, ha estat un dels objectius prioritaris en la política de la Generalitat des dels seus inicis. I això no és una paraula. Jo els invito que un dia debatem..., m'agradaria moltíssim, i ho faria, a més a més, amb molta més tranquil·litat, perquè, excepte l'últim període, l'últim anys, jo no he tingut cap mèrit en aquesta actuació, però ni el Govern de l'Estat ni cap de les autonomies de l'Estat espanyol ha fet més del que ha fet el Govern de la Generalitat, tant des del punt de vista de la normativa —l'únic que la té—, com de les residències, com de tota la política en general. Per veure només la desorientació —sigui dit amb una pinzellada— que té el Govern central en la matèria, vegin, per exemple, l'atribució que va fer del 0,5% en tercera edat en el butlletí oficial de l'Estat. Vegin que allò no respon a cap coherència i a cap sentit, ni tan sols en el que és programa progressiu.

També voldria dir que l'envelliment poblacional no ha anat, malgrat tot, acompanyat, en l'àmbit estatal, d'una cobertura mínima suficient per tal d'eleva el nivell de les prestacions econòmiques, ni una cobertura sanitària per a aquest important col·lectiu. Si hem de parlar d'una política seriosa de la tercera edat, i d'una política —nom que els agrada a vostès, i a mi també— progressista, primer hem de començar a parlar de les pensions. No hi ha política sense una política de pensions correcta, i aquí portaria molt de temps —sí que és el moment, però portaria molt de temps i, a més, ja se n'ha parlat—, la política que s'ha fet des del punt de vista estatal és absolutament penosa; és absolutament inadequada, i la llei de pensions no contributives, a la qual s'ha referit la senyora que m'ha precedit en l'ús de la paraula, la senyora Fabian, és una llei que s'ha promès tantes i tantes vegades..., sembla que ara va seriosament endavant, però sense això tampoc es pot fer una política seriosa de tercera edat, sense aquesta llei, feta en forma correcta.

Perquè és cert que la Generalitat, senyora Fabian, no ha pogut, fins a aquests moments, millorar les prestacions que l'Estat dóna per a aquestes persones que no tenen seguretat social. És cert. Però és que no podem. És que no podem. És que no podem.

I, després, hi ha el problema de sanitat. Tant de temps porta la llei de sanitat, en la qual la sanitat seria universal, s'universalitzaria la sanitat, fins ara, fins fa pocs mesos, no hi ha hagut el decret pertinent, i encara d'una forma —que potser el Conseller de Sanitat, en una altra ocasió, els ho explicarà— molt incorrecta, si es té en compte que es transfereixen unes com-

petències sense dotació econòmica. Molt incorrecte. Per tant, des d'aquest punt de vista, cap ajuda.

Ja que podria pensar-se que això és escapolar el *bulto*, parlem de l'INSERSO. S'ha dit de l'INSERSO, parlem de l'INSERSO. L'INSERSO és una actuació escandalosa; es va parlar, aquí, en el debat de política general; jo no intentaré repetir el debat que ja es va tenir, però és una qüestió escandalosa. Amb l'INSERSO, nosaltres deixem de percebre 5.000 milions de pessetes l'any, del que ens pertoca. L'INSERSO, com vostès saben, es nodreix de quotes de la Seguretat Social, de quotes dels treballadors de Catalunya; els ingressos de l'INSERSO, un 20% procedeixen de Catalunya, i d'això en rebem entre el 10 i l'11%. I, aleshores, què diu el Govern de l'Estat quan aleshores s'intenta fer entendre que això no pot continuar així? Què diu? Després de molts intents que digués alguna cosa, després que, àdhuc, no tan sols el Govern de la Generalitat, sinó entitats de serveis socials encarreguessin un estudi i el trametessin, la senyora Ministra em contesta amb una carta dient: «No, és que tal com es va fer el decret de transferències de competències, era per cost efectiu, i aleshores, com que l'INSERSO ja feia molt poc a Catalunya, doncs, a vostès els continua tocant poc». Aleshores, això, hi ha uns plans a llarg termini, per compensar, però això és una resposta absolutament molt inadequada, molt inadequada, per emprar paraules molt respectuoses, molt inadequada, perquè, aleshores, la Constitució està per sobre de qualsevol decret, i la Constitució proclama la igualtat entre els espanyols i, per tant, aquesta és una qüestió que no pot quedar així. Nosaltres tenim al Tribunal Constitucional els pressupostos dels tres últims anys. La senyora Ministra sap que a mi m'agradaria, doncs, això, acabar-ho, i aquest any arribar a un acord, però les coses són com són, i aleshores, això que estem parlant, en podem parlar tot el que vulguem, però, sense fons suficients per abordar-ho, és música celestial. I aquí hi ha 5.000 milions de pessetes que ens pertoquen, que ningú pot dir, ningú ha pogut afirmar mai que no ens pertoquessin, i que no es vol abordar aquesta qüestió, i que, en relació amb igualtat de competències, el País Basc, igualtat de competències, és l'única comunitat autònoma que té igualtat de competències amb nosaltres, aleshores, nosaltres rebem aquests 5.000 milions menys en igualtat de població.

I jo agrairia, sobretot al Partit Socialista, que ens ajudessin en aquesta tasca, perquè, més que per donar per bo i per defensar el Govern central, que és el que fan, jo els agrairia que, en això, ens ajudessin. I, aleshores, vostès saben que això ho fan així. Només això. Perquè, aleshores, si volen, també poden parlar d'aquesta qüestió; també en podem parlar, que vostès no solament no ens ajuden, sinó que eviten, intenten evitar que incideixi, en la població de Catalunya, incideixi la mala utilització que es fa de l'INSERSO. (*Remor de veus.*) Això és així; això és així. I, si ho volen, després, en la rèplica, m'ho diuen i els ho demostraré. (*Remor de veus.*)

Jo volia dir, també, que en el disseny de polítiques d'actuació cal tenir en compte factors socials, com és el fet de considerar la persona des de l'àmbit integral, aconseguir el manteniment de l'individu el màxim temps possible sense allunyar-lo del seu entorn habitual, i retardar el seu procés involutiu. I cal endegar i potenciar totes aquelles actuacions tendents a la realització personal, a conservar les capacitats de decisió i de participació i al manteniment màxim del grau d'autonomia.

I és necessari, finalment, endegar i propiciar plans integradors per tal de donar solucions compartides en les quals col·laborin les diferents administracions i aquestes amb la societat civil.

Nosaltres varem heretar, de les transferències de l'INSERSO, sis residències amb un total de 1.213 places. Aquestes residències eren concebudes tant des del punt de vista arquitectònic com des del punt de vista assistencial i des del punt de vista del personal, per a persones vàlides. I vam rebre 61 llars de pensionistes, o clubs, 7 a Barcelona i la resta a la resta de Catalunya, al conjunt del territori de Catalunya. Des d'aleshores, la Generalitat ha iniciat la política d'un canvi direccional que va assolir els següents objectius: en primer lloc, actuacions dirigides a la prevenció de l'aturament propi de l'envel·liment, a fi de neutralitzar els aspectes negatius d'aquest, i tendents a retardar la discapacitat; es transformen les llars i clubs en casals, on s'integren una sèrie de programes, i es promociónen teràpies ocupacions, fisioteràpia, menjadors i beques per a aquests fins; es fa una implantació de programes de col·laboració amb les diferents administracions públiques —Generalitat, diputació, ajuntaments— i, aleshores, hi ha tota una sèrie d'actuacions que vostès coneixen, no tan sols d'altres compareixences meves, sinó de quan es va plantejar això del PAS: hi ha hagut altres programes específics menors, com el programa de colònies o el programa de «Cent anys de vida», o el programa «Noces d'or» i «Noces noves», o com el programa «Termalisme», que s'està estudiant en aquests moments, i es va presentar, com ha dit molt bé la Il·lustre senyora Diputada Barenys, el Pla d'Actuació Social, que crec que s'està complint.

Durant aquest any que jo he dirigit el Departament de Benestar Social, amb el programa socio-sanitari «Vida als anys», des del punt de vista social —no des del punt de vista sanitari, sinó des del punt de vista social—, hem passat de 140 milions de pessetes gastades l'any 88 a 243 l'any 89, és a dir un increment del 73%, un increment del 73%.

Aleshores, s'han fet uns programes que intentaven, vist el retard amb què l'Estat complia les seves promeses i les seves obligacions —la Llei de Sanitat i la qüestió de les pensions, de la Llei de Pensions no Contributives—, uns decrets d'atenció mèdica i infermeria en el propi domicili i d'algunes comissions d'ajuts assistencials, cosa que en el moment que el decret d'universalització de la sanitat ha tingut efecte haurem de reemmarcar.

Des d'un punt de vista de subvencions a centres públics i privats sense ànim de lucre, en manteniment hem passat de 736 milions de pessetes a 1.007 milions de pessetes —és a dir un increment, en un any, del 30%—, i, en casals, un increment del 34%. I, en inversió, en inversió hem passat de 822 milions de pessetes l'any 88 a 1.300 milions l'any 89, és a dir un increment del 50%. Això són xifres que estan aquí i que, per tant, doncs, són com són.

Deixin-me fer una prèvia respecte a les xifres, perquè jo estic d'acord amb la senyora Rosa Fabian que les xifres són com són i aleshores no..., però ja saben que a vegades, segons com es plantegen, i en un debat, poden fàcilment confondre's. Jo, això, des d'ara, em comprometo a passar un informe per escrit, on tot això vostès ho tinguin i, aleshores, si hi faltés alguna cosa, ho farem de manera que s'hi puguin fer annexos; per tant, jo espero que quan jo faci la compareixença a la Comissió de

Política Social —que des d'ara em comprometo que és quan obri el Parlament, el mes de febrer, no?, o quan convoquin—, doncs, aleshores espero tenir això llest i, si no, com a mínim, quan presentem el Pla Gerontològic Nacional, al qual després em referiré.

Durant aquest any, nosaltres hem posat en funcionament, fins a aquests moments —o estan a punt de posar-se en funcionament, perquè n'hi ha algunes que estan a punt d'inaugurar-se aquests dies—, concretament, 1.097 places: 240 places pròpies en funcionament, 99 places públiques subvencionades i, en propera inauguració, que alguna ja s'ha fet, com la de Sort..., però la de Viella, el Vendrell, Bellver de Cerdanya i Amposta, que serà la darrera, però crec que no passarà... —Vendrell és ara: em sembla que el senyor Alcalde, que està aquí, tenia la intenció de presentar-la el dia de Nadal. Bé, tot això, comptant això, això suma set-centes i escaig, i després s'estan a punt d'inaugurar, perquè estan fetes i s'inauguraran aquest mes de gener, les tres-centes places assistides que nosaltres hem reconvertit, amb les residències heretades de Santa Coloma, Terrassa i Mataró, que hem reconvertit el que era residència en 300 places assistides.

El Pla d'Actuació Social preveia la creació, dintre del període 88-91, la construcció de 42 residències, i en aquests moments, en construcció o inaugurades —perquè algunes d'aquestes que estaven aquí ja estan inaugurades—, en tenim 43. També això constarà en la informació, nom per nom, que els passaré, per ara no llegir-les totes i cada una, però, diguem-ne, en falta alguna —per exemple, aquí n'hi havia algunes de previstes, doncs, a Lleida—, però en canvi se n'estan fent d'altres que no estaven en aquest projecte. Nosaltres hem començat o estem a punt de començar —si la memòria no em falla i la informació que tinc és correcta, que em sembla que sí— totes les residències en les quals els ajuntaments ens han donat el terreny —a Barcelona falta començar la de les Corts, però el projecte s'està fent i, per tant, dins del proper any això s'inaugurarà. Per tant, en això anem..., anem dins de termini.

El PAS, per contestar a la senyora Barenys amb una afirmació que ha fet incorrecta, el PAS no preveia la construcció de 4.000 places en aquests anys, eren menys, però jo crec que hem de fer un esforç per intentar-les fer. Si es vol considerar que això és una promesa, s'agafi; és més aviat una aspiració que una promesa, però —ho admeto— això són jocs semàntics de paraules... És igual: jo, la meua intenció, el que jo voldria fer és crear aquestes 4.000 places entre públiques de la Generalitat, públiques d'altres administracions públiques, o privades —evidentment, sempre entitats sense ànim de lucre, que és l'únic que nosaltres subvencionem.

Bé, això és, en definitiva, bàsicament, el que nosaltres hem fet. Jo ja vaig dir en la compareixença a què han fet referència les il·lustres diputades quina era la política de la Generalitat respecte a la tercera edat. Jo presentaré el mes de març —espero— al Parlament el Pla Gerontològic de la Tercera Edat de Catalunya, que s'està elaborant, en aquests moments. Però, aleshores, ja puc avançar, com ja ho vaig fer en la Comissió —ho dic ara, ja que se n'ha tornat a parlar—, que aquest Pla va per enfortir moltíssim l'atenció domiciliària, l'atenció domiciliària a tothom: perquè, evidentment, el que ha dit la senyora Fabian tenia raó i, aleshores, ja en aquests moments ho hem intentat corregir, fins ara ho hem intentat corregir a base de fer-ho

a través de convenis que nosaltres hem fet, per exemple, i en col·laboració amb els ajuntaments —el de Barcelona, en concret: per a Barcelona, amb Caritas, que era per atendre, concretament, des d'un punt de vista d'atenció domiciliària, les persones que cobraven el FAS.

En segon lloc, a part d'incrementar l'atenció domiciliària, pensem convertir tots els casals en centres de dia, alhora, perquè a nosaltres ens sembla que no hem d'afavorir l'internament de la persona gran —s'ha d'internar quan no hi hagi altre remei, però mentrestant ha de viure, sempre que es pugui, en el seu medi— i, per tant, nosaltres pensem —com dic— adequar tots els casals en centres de dia... N'hi ha molts d'ells —el de Girona, que jo recordi ara, o el de Vilafranca—, ja molts d'ells han presentat els projectes i tan aviat com s'aprovi el pressupost començaran les obres: això serà un pla que no el podrem fer en un any, evidentment, però serà un pla d'uns anys —ara no puc..., no voldria dir una xifra.

En tercer lloc, en col·laboració amb els ajuntaments, s'intentarà establir el telèfon d'emergència, per als avis que visquin sols, connectat amb residències assistides de la Generalitat, per tal que puguin ser atesos amb urgència.

I, en quart lloc, intentarem convertir totes les residències —almenys les públiques— i afavorirem que les públiques que no siguin de la Generalitat, i les d'entitats sense ànim de lucre, que també ho facin de mica en mica, anar-les reconvertint de mica en mica en residències assistides, perquè quan l'avi s'interni, sempre que sigui possible... Perquè si hi ha problemes d'altres tipus també s'haurà d'internar, però ha de ser ja només quan les forces i quan la seva situació física ho requereix.

Aquesta és la qüestió quant a..., per on va el Pla nacional de la tercera edat de Catalunya, que discutirem en la Comissió de Política Social a partir del proper mes de març.

I també —jo esperava fer-ho aquest mes de desembre, però no serà fins al mes de gener— convocarem un congrés nacional de la tercera edat, que tindrà lloc el mes d'octubre —no el mes de juny, com en alguna ocasió jo havia dit, sinó el mes d'octubre—, on s'analitzaran tant els aspectes propis de la tercera edat com aquest Pla Gerontològic de la tercera edat, i també aquells aspectes que contemplin l'actuació de realització personal que l'avi pugui fer, amb vista al voluntariat, o amb vista a altres activitats que a ell el realitzin com a persona: avui una persona de 65, de 70, de 75 anys —a vegades de més— és persona perfectament vàlida, no és com quan eren les persones d'aquesta edat quan jo era jove, sinó que ara realment s'hi arriba, i això és un gran avenç de la medicina, de les circumstàncies i de la societat, per tant, s'hi arriba en una situació en què és possible fer moltes coses, i nosaltres hem de procurar aprofitar aquesta saba de les persones grans de cara que elles es realitzin com a persones i col·laborin al funcionament també de la societat.

Bé, s'han dit altres coses, com per exemple això del registre. Això del registre crec que hauria de quedar... Perquè jo ara, si començo a donar una altra vegada les xifres que ja vam donar i que ja vam discutir..., jo crec que això ho puc contestar dient que estarà dintre d'aquesta informació que em comprometo a donar dintre del mes de gener-febrer, perquè em sembla que és millor, i aleshores ho tindrem tots a la mà i simplement no trairà una dicció o una equivocació de lectura ràpida.

Quant al PAS, m'hi he referit: existeix, aquesta és el nostre Pla, el Pla que el Govern de la Generalitat es va comprometre

per a aquest quadrienni; no solament l'anem complint, sinó que, en el tema que avui ens ocupa judicar, el complim, no diré que amb escreix, perquè estem tan lluny de complir el que la societat necessita..., però complim el que estava programat. Que això està molt lluny del que la societat necessitaria? Oi tant, oi tant! Jo no puc prometre ni dir que, aleshores, amb un temps, ens posarem al dia: a nosaltres ens falta molt per poder estar al dia, la inversió que s'ha de fer és molta. No em serveix de cap consol..., encara que ho he dit, perquè, si es parla d'aquestes coses, també és bo saber d'on es parteix... L'autoinculpació sense més tampoc és bona, però el fet que estiguem a anys llum del que estan les altres comunitats autònomes de l'Estat no ens ha de satisfer, però és un fet; ja ho vaig dir a la Comissió de Política Social: dades de la Comunitat Valenciana —tres residències públiques en tota la Comunitat Valenciana—, o dades d'Andalusia, de Madrid... —ja les vam donar en aquell moment, no ho reitero ara.

Quant a les residències tancades, doncs, ja n'hi ha un parell més de les que vam dir aquell dia, de les vint-i-sis que vam dir aquell dia: una per decisió del mateix Conseller, perquè no s'avenien a tancar-la, i l'altra perquè ells mateixos l'han tancat. També això estarà, amb detalls especificats, les vint-i-vuit, avui —no sé les que hi haurà a finals d'any—, les vint-i-vuit residències tancades durant aquest any: cinc per decisió del Conseller que els parla, les altres vint-i-tres perquè, doncs, ells mateixos han decidit plegar.

Quant a la residència Alba, jo realment vaig parlar-ne l'altre dia, perquè era el tema de la compareixença, però evidentment, tal com diu la senyora Barenys, jo crec que, d'això, no n'hem de parlar més, hem d'estar al que resulta de la inspecció judicial. Jo, l'únic que he de dir és que el que vaig dir és el que reflecteix, és el que reflecteix l'acta presa taquigràficament, no el que es va publicar en algun mitjà de comunicació —però com que això està agafat taquigràficament, doncs, és això—; jo, l'únic que els vull dir és que el Conseller que els parla ha procurat estar informat d'aquest tema, i conec bé el sumari, el conec bé, el conec bé, i, aleshores tinc informes jurídics, que el senyor jutge dirà l'última paraula, que és el qui l'ha de dir i nosaltres l'hem d'acatar i l'hem d'ajudar, i el senyor fiscal també: estem per ajudar-nos.

Bé, potser en la rèplica podré referir-me a algun altre aspecte que ha quedat, que m'ha quedat pendent —ja veig que aquí hi ha la llum que anuncia, doncs, que ha acabat el temps. Jo, el que voldria dir-los és que aquest és un tema que no tan sols l'hem de tractar amb cura, sinó que l'hem de tractar amb molta diligència, perquè no estem al nivell que la nostra societat mereix, el nivell que la nostra societat vol estar, però que ens farà falta..., ens faran falta molts diners i ens faran falta uns quants anys per intentar recuperar el retard que indubtablement portem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

La senyora Rosa Barenys té un torn de rèplica de cinc minuts.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, molt breument. En primer lloc, senyor Conseller, referent a la primera part de la seva resposta, jo no vull entrar en aquest joc que «nosaltres hem fet més que ningú». En tot cas, per veure-ho, hauríem de fer un debat com-

paratiu amb el que estan fent altres comunitats autònomes. Per exemple, les comunitats autònomes, bastants de comunitats autònomes de govern socialista, estan fent molt més que vostè amb els serveis socials d'atenció primària. Si més no, ho fan molt més bé i inverteixen molts més diners que vostè en els serveis socials d'atenció primària. Altres comunitats autònomes no socialistes tenen mínims garantits, salaris mínims garantits, per ajudar la gent gran. Els tenen ja en funcionament, i vostè encara no els ha posat en funcionament.

Per tant, no parlem tant —perquè ens ho ha dit dues o tres vegades— que aquí han fet més que ningú: «Som els més avançats, tenim els millors serveis...»; no és cert. En alguna cosa..., només faltaria que Catalunya, una nacionalitat i una autonomia històrica, no anés més avançada que la Comunitat valenciana o que la Comunitat andalusa o que la Comunitat d'Extremadura. És que només faltaria! Jo, d'això, no me'n vanagloriaria, sinó que, simplement, diria que fem el que podem i anem tirant endavant.

Que el Govern de l'Estat ho ha fet tot mal i malament, no?, sembla: política de pensions, política no adequada, política de sanitat... Jo no sé què li passa amb la Ministra d'Afers Socials, a vostè, senyor Conseller, però realment l'estimula «quantitat», perquè, cada vegada que la Ministra obre la boca, vostè surt ràpidament amb una contrarèplica. Però és que a mi em passa el mateix amb vostè. (*Rialles.*) Jo, cada vegada que vostè enraona, és que, de veritat, m'agafen unes ganes enormes de contestar; el que passa és que jo no tinc els mitjans de comunicació a l'abast com els té vostè; per exemple, la intervenció que va fer vostè abans-d'ahir al barri de la Mina, amb el tema del Pla de la pobresa presentat per l'Ajuntament de Sant Adrià. A mi m'agafen les mateixes ganes, però no tinc mitjans; per tant, m'he de quedar moltes vegades guardant-me la rèplica que jo també li faria, a vostè.

Respecte al tema de l'INSERSO, la senyora Fabian li ho ha posat rodó, perquè aquest tema no era una qüestió per debatre aquí, i jo ja li vaig dir a vostè, senyor Conseller, que, quan vulgui, podem parlar de l'INSERSO i podem parlar de la manera, de la forma en què el Partit Socialista a Catalunya pot coadjuvar, pot ajudar amb una clarificació del tema competencial respecte a l'INSERSO.

El que passa és que a mi els números no em quadren amb els de vostès, i tinc, pràcticament, la mateixa informació que la que té vostè: el recurs al Tribunal Constitucional, l'estudi de l'ISPA i algun document més que m'ha arribat a la mà, escrit per algun membre del seu Govern. A mi els números em diuen que són 1.000 milions, i, a més a més, el Pressupost de l'INSERSO, dintre del Pressupost global de la seva Conselleria, és el 20%. O sigui que vostè té un 80% de pressupost per fer política per a la vellesa, de serveis socials d'atenció primària, de disminuïts, d'infància, etcètera. Per tant, evidentment que hem de reclamar els 1.000 milions, els 1.000, els 1.200 o els 2.000 milions, però vostè té 30.000 milions de pessetes o 35.000 milions de pessetes en el Pressupost del Departament de Benestar Social, i l'INSERSO en són 4.000 milions, 4.500.

Per tant, no traguem les coses de marc, discutim-les tranquil·lament, no aprofitem per fer demagògia en aquesta qüestió. Ara, reclamem, realment, la nostra competència, reclamem-la; però no la traguem de marc, senyor Conseller.

Jo li agraeixo que vostè ens passi tota la documentació, li ho

agraïrem de veritat perquè podrem treballar i podrem fer oposició potser d'una manera més canalitzada, més ordenada; segurament que la podrem fer millor perquè tindrem números i tindrem dades, i podrem contrastar opinions, senyor Conseller.

Respecte al Pla Gerontològic, que, en definitiva, era el motiu de la interpellació que el Grup Socialista..., i que jo li feia en nom del Grup Socialista. Què pensa fer vostè per poder atendre el problema de l'envelliment de la població en els pròxims anys? Sembla que la resposta és el Pla Gerontològic Nacional de Catalunya, crec que això és el que ens va anunciar en la seva compareixença. Esperem veure'l. Però ja, d'entrada, jo li faig una proposta: per què no el discuteix també amb els ajuntaments? Perquè és que els ajuntaments de Catalunya fa molt temps que estan fent una política de casals i de centres de dia; molts ajuntaments tenen telèfons d'emergència ja instal·lats i estan treballant en aquesta qüestió; molts ajuntaments estan donant terrenys per a la construcció de residències, que, de passada sigui dit, els agradaria poder gestionar conjuntament amb vostè —a vegades, donant el terreny, ja no veuen més la residència, perquè la gestiona vostè; els agradaria, a alguns d'ells. En fi, estan fent política per a la tercera edat des de fa deu anys, deu i mig, que els ajuntaments democràtics es van constituir.

Per tant, el Pla Gerontològic, molts ajuntaments, d'una manera reduïda, d'acord amb la seva població, amb les seves necessitats, l'estan portant a cap. Com que no ens hem d'inventar res perquè ja sabem quines són les necessitats, jo, realment, li demano, li recomano, li prego que, aquest Pla Gerontològic tan important per a Catalunya, el puguem discutir amb els ajuntaments, amb la Federació i l'Associació de Municipis i, evidentment, amb el Parlament de Catalunya —vostè ja ha dit que ja ens el presentarà i que ja en podrem parlar en un altre moment.

Res més, senyor President. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. La senyora Fabian pot fer la seva rèplica per cinc minuts.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el senyor Comas té una gran habilitat per, quan tots els altres l'interpel·lem, interpellar-nos ell a tots els altres.

Jo, m'agradaria molt que s'entengués que l'obligació i la funció dels diputats del Parlament de Catalunya és la de legislar i la de controlar l'Executiu. L'altre dia li ho deia, i avui vull insistir en el fet que el seu sou, els nostres sous, són diners de l'erari públic, i, per tant, hem de fer una funció. I com que jo no sóc la senyora Matilde Fernández —i és obvi—, sóc incapaç de replicar-li el que vostè m'hauria de contestar a mi; no interpellant a una ministra de l'Estat espanyol.

Per tant, vull dir-li que no m'ha contestat la interpellació. He intentat demostrar-li, segurament malament, però no ho sé fer millor, que hi ha competències exclusives en serveis socials i que la Constitució i que l'Estatut d'Autonomia li permeten fer política de serveis socials. I insisteixo que vostès han declinat aquesta autonomia, aquesta competència exclusiva de fer política i —li deia— de fer un ús social de l'Estatut.

Per tant, li torno a preguntar: tenen alguna data, estan disposats a incrementar les 20.000 pessetes de pensió als 40.000 vells de Catalunya que la cobren? Estan disposats a augmentar la quantitat, o seguiran pujant-ne i determinant-ne la quantia en funció del que faci Madrid? Estan disposats a treure la condició que les persones que estan subjectes al dret d'aliments pel Codi

Civil deixin de tenir aquesta restricció, i totes les persones grans necessitades rebin aquesta pensió? Senyor Conseller, estan disposats a fer aquesta política de prestacions econòmiques als vells de Catalunya? Senyor Conseller, quan, els vells de Catalunya, que estan esperant plaça en residències, aquestes dues mil persones que estan en llista d'espera, podran tenir, podran aconseguir aquesta plaça, i, per tant, podran disposar d'un allotjament digne? Quan, senyor Conseller, l'assistència a domicili serà una prestació universalitzada i hi tindran drets tots els vells de Catalunya? Quina part d'aquesta prestació la faran els ajuntaments i quina la Generalitat de Catalunya?

I, per últim, senyor Conseller, quan, a més, i com a organismes internacionals com són l'Assemblea de l'Envelliment, etcètera, s'ha dit que les persones tenen un dret superior a només un dret d'aliments o un dret d'allotjament, al lleure, a la cultura, quan això serà alguna cosa més que una excursió d'un diumenge per a unes persones, que no han estat més de dues-centes, que han tingut aquest petit —petitíssim— dret? Quan el lleure i la cultura de la gent gran seran alguna cosa més que això?

Aquesta és una preocupació que tenim, que li volia fer arribar; ja sé que em dirà que estem molt lluny de complir totes les necessitats, però la política és establir prioritats, establir dates, dir..., no parlar sempre en futur: «S'intentarà, farem, ja veurem quan...», sinó establir un ordre de prioritats, dates que assenyalin quan podrem avançar en un tema que ens sembla que és molt important i que és molt punyent en la nostra societat.

Respecte al tema de les dades, jo també vull agrair al senyor Conseller aquest compromís que ha assumit, de passar-nos aquest informe per escrit; crec que serà bo de veritat perquè puguem treballar amb unes dades que realment siguin, com a mínim, les úniques que existeixin, i, per tant, la nostra feina serà molt més clara.

Respecte al tema de la residència Alba, s'insisteix molt en el tema de quin serà el resultat de la sentència, i a mi, això, és que em preocupa poc perquè això és un tema judicial, i que no hi hagi un delictes penal això em preocupa poc. Aquí estem per poder determinar les responsabilitats administratives i polítiques —li ho deia l'altre dia. Jo no m'hi vull posar, amb el poder judicial; ja faran els jutges el que han de fer, i jo crec que la nostra obligació és deixar-los fer el que han de fer. I no parlar-ne més, d'ells. I em preocupa quan vostè diu que coneix molt bé el sumari. El sumari, l'han de conèixer molt bé el fiscal i el jutge. I jo, hi insisteixo: jo tinc molt clara la separació dels tres poders en una democràcia, i, per tant, la funció del jutge és que la facin. No m'interessa massa saber si hi ha responsabilitats penals; si n'hi ha, hi haurà unes persones que aniran a la presó, però nosaltres continuarem tenint el problema de saber com estan les residències de vells a Catalunya.

I, per tant, bé, doncs, hem intentat saber-ho per moltes vies. Aquí es va proposar que es creés una comissió d'investigació parlamentària, que treballa de forma secreta, que treballa, que fa funcions de treball i que després, les seves conclusions, les aprova el Ple, i que, segurament, aquí, vostè no hagués tingut opció de dir «és que la premsa diu no sé quines informacions», perquè hauríem treballat sense la premsa. Però no ha estat possible treballar per aquesta via.

A nosaltres ens interessa saber com estan les residències de vells a Catalunya per poder garantir que els vells de Catalunya

estiguin en condicions dignes. És anecdòtic la sentència judicial que pugui tenir. Hi ha moltes... Quan parlem de temes de violacions no ens cenyim a un que..., estem parlant de legislació, parlem de legislació, i no ens cenyim al tema que estigui obert en aquells moments en un jutjat.

Per tant, hi insisteixo, una cosa és la responsabilitat administrativa i política, i en podríem parlar, perquè, perquè el nombre d'inspeccions que deia l'altre dia la senyora Àngela Miquel i de sancions que deia que s'havien interposat, tampoc quadraven amb el nombre de residències de vells tancades. Deien: «Hem aixecat sancions a set residències i n'hem tancat vint-i-sis. Bé, com es pot tancar una residència sense sancionar-la; jo no ho entenc. El tancament és una sanció. Per tant, estem confonent criteris de responsabilitat administrativa i política, que a mi em semblen importantíssims. I, si no parlem de la mateixa cosa, llavors és impossible entendre'ns.

Per tant, hi insisteixo: responsabilitats administratives, responsabilitats polítiques; continuarem interpellant perquè tothom compleixi la seva funció, i la seva funció és fer política de serveis socials, i a mi m'agradaria molt que poguéssim utilitzar, exactament, el mateix llenguatge, per tenir una comunicació fluida. Si no, potser ens haurem..., ens anirem enervant els uns i els altres, i no serem capaços de complir amb la nostra obligació, que jo crec que aquesta és la seva i la de tots els diputats d'aquesta Cambra, que és la de vetllar pel bé comú.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. Per fer-ne la contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor President, senyores, senyors diputats, il·lustres interpellants, molt breument. Jo, realment, he dit —ho reitero— que no em satisfà que els altres estiguin pitjor...; el que afirmo és que nosaltres estem millor que els altres, que no és cap d'això, però és així. I, aleshores, la invito que un altre dia, amb dades sobre la mà, ho debatem, ja que el que li puc dir és que les comunitats autònomes, precisament socialistes, no es distingeixen per ser les més avançades en cap dels camps que hem dit; però, d'això, en parlarem en el seu moment.

Quant als salaris mínims garantits, bé, doncs, és clar que això, dintre de la..., de les comunitats autònomes que n'han començat a parlar d'aquestes, no han estat pas les socialistes; ara n'hi ha alguna que en parla, però el Govern de l'Estat, doncs, per exemple, ho ha..., ha dit que això no era unificar la situació, i, per tant, la indigència, que no hi estava d'acord. Només ho dic perquè és així.

Quant al dret d'aliment que deia la senyora Fabian, nosaltres hem parlat bastant a Madrid sobre aquest tema; sembla que la Llei de pensions no contributives..., no n'he llegit el projecte en aquests moments, però sembla —almenys així se m'havia dit— que, això, ho treien. Si això no es treu, la Generalitat hi haurà de fer alguna cosa, perquè ens sembla que és una situació injusta, i, per tant, jo espero a veure quan hi hagi..., quan surti el decret, per veure, exactament, què és el que hem de fer al respecte.

Quant a aprofitar les competències? Doncs, sí, les hem d'aprofitar; sí, realment és la nostra missió. Fem tot el que podem però, aleshores, per aprofitar les competències, doncs, convé que..., és molt important que ens ajudi tothom, i per altra

banda, doncs, que algunes de les actuacions, si no tenim els diners, per alguna altra competència que ens reconegui la Llei, poca cosa podrem fer.

Jo, doncs, per exemple, em queixo d'un conveni que ha signat la Federación Española de Municipios y Provincias, que és molt atemptatori contra les competències de la Generalitat. I quan jo m'he queixat a la Federació Catalana de Municipis, doncs, em diuen que això, que fem el recurs, però que ells es mantenen al marge.

Bé, molt bé, perfecte, però aquesta és una qüestió en què a mi m'agradaria tenir la Federació de Municipis —en parlaré amb el President d'aquesta Federació—, i espero que aquesta frase de la seva carta pugui ser corregida, perquè ens interessa molt anar en un front comú en aquest camp.

Quant a l'altra qüestió, tampoc vull entrar en polèmica; però, és clar, és que tota l'estona estem parlant del mateix: és o no és veritat, i, si no, assabenti-se'n... Jo sé que la senyora Diputada, en això, no hi entraria, però estem parlant de grups polítics. És o no és veritat que aleshores es va demanar a la senyora Ministra que no em contestés un determinat informe fins que passessin les eleccions? És o no és veritat? És veritat, i, per tant, aquesta, si tan bona hagués estat la resposta que m'havia de fer, haurien dit que m'ho contestés en plena campanya electoral, perquè això era, per a nosaltres, una situació dolenta: si no m'havien de contestar, és perquè tenien por que aquesta informació de la senyora Ministra no els ajudés en la campanya electoral.

Per tant, deixem-ho córrer. (*Remor de veus.*) Això és així, i, aleshores..., és així.

Quant a l'altra qüestió, doncs, miri, respecte a les competències, aquí hi ha un paper que s'ha enviat des de Madrid —està redactat a Barcelona i s'envia des de Madrid—, Ministerio de Asuntos Sociales-Generalitat de Catalunya, que, aleshores —el sobre ve de Madrid—, reben alguns pensionistes que demanen residència, i que, aleshores, per a major inri, posen el nom del Cap de Servei d'Atenció a la Vellesa de l'ICASS, que no sabem qui era, a qui s'envia això.

També demanem a la senyora Ministra a veure com és que, això, ho fa l'INSERSO, que em sembla que no és gaire adequat. Aleshores, quan parlem de competències hem de parlar de tot això, també; perquè, sense això, aleshores no entendríem la cosa.

Quant a universalització de l'atenció primària, això, hem de veure com ens queda el pressupost: la nostra intenció és fer-ho, això; però, és clar, jo ara, sense veure com ens queda el pressupost, no vull manifestar-me amb més rotunditat —en parlarem aleshores.

Si jo tinc un expedient obert per possibles faltes administratives, és just que m'interessi per com va tota la qüestió, és just. Per tant, només dic això, i llestos; la resta, ja ho he dit abans —ho he dit sempre; ho vaig dir en aquesta compareixença i ho he dit sempre—, el meu respecte i la meua ajuda a la justícia.

I, finalment, quant al problema gerontològic de la tercera edat, senyora Barenys, evidentment nosaltres tenim pensat com intentem fer el plantejament als ajuntaments abans de venir al Parlament, abans, quan sigui un esborrany, a la Federació i a l'Associació de Municipis: tenim pensat plantejar-ho als ajuntaments, perquè ens diguin la seva, als consells comarcals, i també tenia pensat —si vostès em fan l'honor de la seva aju-

da— que la mateixa senyora Barenys, la senyora Fabian i altres membres dels altres grups polítics, rebre'ls prèviament a la presentació al Parlament, per veure per aquí què els sembla. Aquesta col·laboració a mi m'interessa, i em sembla que, si fem un pla gerontològic que valgui la pena, la societat en sortirà beneficiada, i les opinions de tots poden ser molt útils.

Quant a la gestió de les residències públiques, doncs, jo hi estic d'acord: jo, quan n'hem acabat alguna, darrerament, sempre ho he fet —almenys, aquesta és l'opinió que en tinc. Ara, sempre he ofert als ajuntaments si volien que la gestionéssim conjuntament o no. Si, ja d'entrada, ha estat una residència que ha partit que havia de ser de la Generalitat, aleshores, això, no ho hem plantejat. Les tres que estem construint a Barcelona, per exemple —per dir les darreres—, ha estat clara la posició de l'Ajuntament de Barcelona, que accepta la seva col·laboració, que demanem i que oferim de cara a la Comissió de Seguitment i de cara a la Comissió d'Ingressos. Ens ha dit que ho havíem de fer nosaltres: molt bé, doncs les construirem nosaltres, les gestionarem nosaltres. Però, concretament aquí, al senyor Alcalde del Vendrell, que inaugura una residència d'aquí a pocs dies, jo li vaig fer arribar, a través del meu Delegat a Tarragona, com volia el senyor Alcalde que ho féssim: si ho volia gestionar ell mateix, si volia que ho gestionés la Generalitat o si volia que ho féssim compartit; s'ha decidit això últim, cosa que jo agraeixo al senyor Alcalde —aprofito per dir-ho—, i aleshores així ho farem.

Per tant, estigui segura, senyora Barenys, que aquesta, almenys, és la intenció del Departament: intentar aglutinar els ajuntaments. Amb l'Ajuntament de l'Hospitalet acabem de fer un conveni per a una residència —no de la tercera edat, una residència de disminuïts—, i també està previst, allà, que aleshores, a la Comissió de Seguitment, i en les comissions estigui representat convenientment, com cal, l'Ajuntament de l'Hospitalet.

Jo crec que el proper any tindrem ocasió de..., més que de debatre d'aprofundir —m'agradaria més emprar la paraula «aprofundir»— en tota aquesta temàtica, que és molt preocupant, preocupant en el sentit dels destinataris de la nostra actuació, i aleshores espero que, de mica en mica, anirem avançant. Ja dic, jo convocaré, espero que a primers d'any, cap al mes de febrer, a nivell privat, abans de presentar-ho al Parlament, un membre de cada grup parlamentari, per, aleshores, poder realment incorporar les seves opinions, si és que realment és possible.

Res més, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller. Fins a dos quarts de cinc, se suspèn la sessió.

(*Són dos quarts de tres del migdia i quatre minuts.*)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, de Justícia i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

La primera pregunta d'aquesta tarda és la número 3 —les dues primeres han quedat posposades—, que formula la Il·lustre senyora Rosa Fabian sobre la situació als hospitals de la Creu Roja: té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació dels hospitals de la Creu Roja en relació amb la seva integració a la xarxa de centres propis de l'ICS

La Sra. FABIAN: Quina és la situació dels hospitals de la Creu Roja en relació amb la seva integració o no a la xarxa de centres propis de l'ICS?

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian.

Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, la intenció per part de la Conselleria respecte als hospitals de la Creu Roja, em sembla que ja ho vam exposar un cop, és admetre que els hospitals de la Creu Roja passin a ser gestionats per la Generalitat, però d'un en un. Hi ha quatre hospitals: l'hospital de Lleida, que tots estem d'acord que es podria convertir en un centre de crònics i per tant es podria procedir al traspàs immediat; hi ha l'hospital de Tarragona, que la direcció de la Creu Roja està discutint amb una empresa privada la seva possible venda —en cas que no es produís aquesta venda, podria actuar com un centre de crònics i per tant passar a ser gestionat per la Generalitat com a centre de crònics; això, s'haurien de valorar les possibilitats de personal i veure altres hospitals o llits que s'han d'obrir, com es podria fer perquè aquest personal no perdés els llocs de treball—, i després hi ha l'hospital de l'Hospitalet, que nosaltres, donada la situació econòmica que té, admetríem de gestionar-lo directament immediatament, i després l'hospital del Dos de Maig, que s'ha efectuat una auditoria i un estudi de viabilitat en aquest moment, i que està pendent de discussió amb la Conselleria.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller.

Pot repreguntar, la senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President.

Em sembla que el senyor Conseller ha sabut perfectament quina era la meva preocupació, i és el neguit que tenen els treballadors d'aquests centres per saber què serà del seu futur professional. Llavors, m'agradaria si em pogués contestar en quines dates es podrà donar una solució que aclareixi quin serà aquest futur o com a mínim ens podria dir aquí i en veu alta que aquesta reconversió dels hospitals de la Creu Roja en hospitals gestionats de l'ICS no comportarà pèrdues de llocs de treball o pèrdues de condicions de treball.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Fabian.

L'Honorable Conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Com li deia, la situació és diferent un per un. El que sí que està la Conselleria és oberta a la discussió, un per un, de ca-

da un d'ells. Nosaltres creiem que, els que estan equilibrats, es podria procedir a la gestió per part de la Generalitat immediatament i, per tant, no hi hauria problema, i com que estan equilibrats no hi ha cap problema a nivell de personal. Els problemes a nivell de personal pot ser a l'hospital de Tarragona, en el qual això coincideix a més amb l'obertura d'un hospital a Valls i l'increment de llits i l'ampliació que s'està fent a nivell de l'hospital de Tarragona, i, per tant, es podrien buscar solucions a aquest personal. I després hi ha l'hospital del Dos de Maig, que com jo li dic falta la discussió amb la direcció de la Creu Roja per veure com evolucionarà en el temps; en el moment actual aquesta discussió encara no s'ha portat a efecte. Però de totes maneres, en qualsevol cas, la Conselleria, en el que respecta al personal d'aquests hospitals, creiem que hi ha possibilitats dintre el sector sanitari que, si hi hagués personal excedent en algun cas d'aquests, buscar les maneres, doncs, a través de l'hospital Duran i Reynals o altres vies, de buscar la ubicació definitiva d'aquest personal.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

La quarta pregunta ha estat posposada. Passem a la cinquena: la formula el Diputat Il·lustre senyor Josep Mariné, sobre la situació de l'Administració de Justícia a la ciutat de Reus. Senyor Mariné, té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre la situació de l'Administració de Justícia a la ciutat de Reus

El Sr. MARINÉ: Moltes gràcies, senyor President.

Senyores diputades, senyors diputats, el partit judicial de Reus, com vostès ja saben, té una extensió amb un bon nombre de petites poblacions que va des de la Selva del Camp fins a Móra d'Ebre, i està considerada com una plaça de magistrat, és a dir, d'accés a la carrera judicial. Això fa que els jutges que hi arribin prenguin la seva estada a Reus com una escala com més breu possible cap a destinacions més apetitoses. Això representa que l'estada normal d'un jutge a Reus no és perllongui més d'un o dos anys, com a màxim, i quan passa, com ara ha passat, que dos d'ells, per exemple, accedeixen al lloc, hi ha el tercer que s'ha d'ocupar de les altres dues places del jutjat. Això comporta no poder establir un pla de feina ni remodelatge intern adequat dins l'estructura d'organització, ni de funcionament del seu jutjat, donada la seva transitorietat.

També ens trobem que a les nostres comarques, en no tenir gaire vocació a oposicions al Ministeri de Justícia, fa que la inestabilitat professional és un altre greu problema a les places d'oficials, auxiliars, agents judicials, en ser ocupades per funcionaris de ciutats properes a Reus, com poden ser Saragossa o bé València, que arriben pensant en el primer trasllat cap a casa seva, i això comporta que cada mig any, o més o menys un any, hi hagi interins a cobrir temporalment aquestes places.

Estava previst per al dia 28 de desembre funcionar el jutjat de primera instància i instrucció 4 i 5, segons tinc coneixement, o té coneixement aquest Diputat, i ens trobem que és possible que no es pugui obrir, o sembla ser que no podrà obrir per manca de locals, mitjans materials, tal com poden ser màquines d'escriure, ordinadors, cadires, etcètera.

També ens trobem que el jutjat de districte número 1 es convertirà en jutjat d'instrucció número 4, que té al seu càrrec el Registre Civil, i automàticament el personal s'ha de repartir;

això pot representar la manca d'algun auxiliar.

Finalment, la ciutat de Reus, en concret, té el problema de la manca d'ubicació d'uns nous jutjats, que estaven ja creats, sembla ser, sobre el paper i, per tant, haurien ja de funcionar, cosa que actualment encara no se sap res, ni s'ha fet cap tipus d'obres...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, acabi, perquè se li ha acabat el temps.

El Sr. MARINÉ: Per tot això, aquest Diputat fa la següent pregunta al Consell Executiu, i molt directament al Conseller de Justícia, que és: quina providència pensa prendre el Consell Executiu respecte a la situació de l'Administració de Justícia a la ciutat de Reus?

Moltes gràcies.

el Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Mariné.

Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Gràcies, senyor President.

La pregunta fa referència a un problema que per desgràcia no és exclusiu del partit judicial de Reus, sinó que està molt generalitzat, encara que potser a Reus sigui singularment greu per raó de la conflictivitat judicial de la zona. Per desgràcia també aquests problemes a què es refereix el Diputat preguntant, en relació amb la inestabilitat de jutges i del personal en general, i la ubicació dels nous jutjats, que també són freqüents en altres partits, queden..., són de solució evidentment difícil, en tot cas quant a solucions immediates, a remei immediat, però a més a més queden absolutament fora de les competències de la Generalitat de Catalunya. Per tant, nosaltres, l'única cosa que podem fer, i jo prometo de fer-la, és una incidència de tipus indirecte en el Ministeri i en el Consell General del Poder Judicial.

Pel que fa a un punt que també ha tocat en la pregunta una mica marginalment, en relació amb recursos materials d'aquests jutjats,... els de nova instal·lació, de mobiliari, ordinadors, etcètera, aquí sí que quan el Govern de Madrid se serveixi dictar el decret que posi en efectivitat l'acord de la Comissió Mixta que es va establir en el mes de juliol d'enguany, i se'ns facin efectives les transferències de la gestió dels recursos materials de l'Administració de Justícia, podrem posar-hi —i hi posarem, espero— remei; però, en tot cas, doncs, ens falta que es dicti aquest decret.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Conseller.

No hi ha repregunta perquè s'ha acabat, s'ha esgotat el temps. Passem a la següent, que és la que fa número 6, del Diputat Il·lustre senyor Felip Lorda, sobre un espot publicitari emès per TV3.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
un espot publicitari emès per TV3*

El Sr. LORDA: Gràcies, senyor President.

Aquesta pregunta va ser formulada fa mesos, però, degut a l'atac de paràlisi tan perllongat com d'obscura diagnosi que ha patit aquest Parlament, no arriba al plenari fins avui; a més, abans de la paràlisi, ja des d'un altre lloc de la Cambra es va formular a l'Executiu una pregunta similar. El tema és un espot publicitari que va cridar l'atenció fa un temps, la imatge del

qual més aviat tènica, per no dir macabra, oferia un nínxol funerari com a lloc de destinació immediata d'aquells que barreassin gasolina i alcohol en l'ús de llurs automòbils. Res a dir en principi: la barreja de gasolina i qualsevol modalitat de beguda alcohòlica, a més de ser mortal de necessitat, deu ser nauseabunda. L'objecció que es va fer des d'un altre sector de la Cambra subratllava la contradicció que aquesta publicitat aparegués en forma de tanques en una comarca justament famosa pels seus bons vins, caves i conyac. A nosaltres, aquesta contradicció, no ens preocupa gens, perquè suposem que això no disminuirà l'afició al bon vi, ni afectarà unes denominacions d'origen realment inexpugnables; el que a nosaltres ens preocupa, senyor President, és que aquesta publicitat es presenta, aparentment, com a institucional, cànida, i, no obstant això, no només està firmada per la Generalitat de Catalunya, sinó també per la companyia privada d'assegurances Catalana d'Occident. He d'admetre que la combinació —millor dit, la barreja, o la promiscuïtat— és enginyosa, perquè d'aquesta manera es pot estalviar a la companyia asseguradora el pagament de primes per accidents que hagin estat ocasionats per la ingestió d'alcohol. Ara bé, a nosaltres, des del punt de vista institucional, ens sembla una combinació *non sancta*...

El Sr. PRESIDENT: Formuli la pregunta, perquè ja se li ha acabat el temps.

El Sr. LORDA: Acabo immediatament, senyor President.

Catalana d'Occident deu estar força agraïda a la Generalitat, però... i la Generalitat, com queda? Aquí està la qüestió. Perquè... li sembla bé, al Govern de la Generalitat, privilegiar així, subrepticiament, i d'una manera discriminada, uns interessos privats? O bé és Catalana d'Occident la que esponsoritza la Generalitat com si fos un ciclista o un jugador de bàsquet? En ambdós casos, nosaltres creiem, el nostre Grup creu, que no s'ha fet honor al decòrum institucional.

La pregunta és, o la demanda: voldria confessar públicament, el Consell Executiu, aquest pecat de lesa sobirania institucional i fer el corresponent acte de contrició?

Els escolto amb paternal sol·licitud.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Lorda.

Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, tal com vaig contestar ja el 29 de juny a una pregunta de la Il·lustre Diputada senyora Montserrat, el Govern de la Generalitat està francament preocupat per l'increment d'accidents de trànsit que hi ha hagut des de l'any 83, i això ens va moure a crear la Gerència de Seguretat Vial i la Comissió de Seguretat Vial de Catalunya. I, dins el programa de treball —que jo penso que està donant els seus resultats, almenys a nivell de promoure i de coordinar tot el que es pugui fer per evitar i per pal·liar els accidents de trànsit—, s'han fet unes campanyes, s'han preparat unes campanyes: la primera va ser aquesta de l'alcohol, que seguia a una campanya que havia fet la Direcció General de Trànsit, també, de Madrid, dins d'aquesta preocupació.

Anem a començar, ara, altres campanyes, com serà la del casc —obeïnt, també, un mandat del Parlament—, i en seguiran tres o quatre, una cada trimestre, aproximadament. Per a totes aquestes campanyes s'ha buscat, senyor Lorda, l'esponsoritza-

ció d'empreses privades; de tal manera que hem demanat ajut i suport a les empreses fabricants de vehicles, a les companyies d'assegurances i a altres empreses que, en cert moment, es pot considerar que han de col·laborar des dels seus pressupostos amb la Generalitat per complir una finalitat, que és aquesta: a veure si, entre tots, ho podem aconseguir.

Jo no sé si... Li ho dic sincerament: no es tracta d'afavorir una empresa privada; es tracta d'agrair-li que vulgui col·laborar amb la Gerència de Seguretat Vial i amb la Comissió de Seguretat Vial de Catalunya en aquestes campanyes publicitàries que ajudin —i tant de bo fos així— a reduir el nombre d'accidents que hi ha. Per tant, respecte el seu criteri, però li haig de dir —i li ho dic honestament— que seguiran campanyes de publicitat televisiva, esponsoritzades per empreses privades. I penso que tant de bo que totes les empreses que poguessin ens ajudessin a tirar endavant i a promoure la divulgació d'aquests missatges, de vegades impactants, però que tenen un objectiu i una finalitat: evitar els accidents de trànsit.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller.

No hi ha temps per a la repregunta, malgrat que no hi ha hagut contricció, senyor Lorda. (*Remor de veus.*)

La setena pregunta la formula... senyor Xavier Guitart? El senyor Sobrequés: sobre la determinació de les institucions que tenen accés als mitjans de comunicació.

Preguntes al Consell Executiu sobre la determinació de les institucions que tenen accés als mitjans de comunicació i sobre l'impediment als mitjans de comunicació d'accedir a la Conselleria de Cultura els dies 29, 30 i 31 de maig

El Sr. SOBREQUÉS: Senyor President, si m'ho permet, acumularé la número 7 i la número 8...

El Sr. PRESIDENT: Pot acumular.

El Sr. SOBREQUÉS: I també, després, el senyor Antoni Dalmau formularà la número 13, si el senyor President no hi té cap inconvenient, atès que la temàtica és idèntica i, per tant, d'aquesta manera guanyaríem temps, si no hi ha cap inconvenient.

Bé, aquesta pregunta...

El Sr. PRESIDENT: O sigui, serà l'acumulació de tres preguntes...

El Sr. SOBREQUÉS: Tres preguntes.

El Sr. PRESIDENT: ...i de dos diputats.

El Sr. SOBREQUÉS: I de dos diputats. Perfectament.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. SOBREQUÉS: Realment, aquesta és una pregunta ja històrica —per tant, té una certa lògica que el Grup m'hagi encarregat a mi, com a historiador, de formular-la—; és històrica perquè fa exactament set mesos que es varen produir els fets objecte o que han generat aquestes preguntes: realment, senyor President, tots plegats hauríem de fer el possible perquè les preguntes tinguessin més vivesa, i no haguéssim d'utilitzar tècniques pròpies de la historiografia per tal de fer aquestes preguntes.

Realment, a les darreries del mes de maig, coincidint amb el tancament dels cantants a la Conselleria de Cultura, varen produir-se els fets objecte de la meua pregunta. Com vostès recordaran, en aquella ocasió, la Policia Autonòmica de Catalunya

va impedir l'accés dels mitjans de comunicació a la Conselleria de Cultura: l'objecte de la meua pregunta és interessar-me, en primer lloc, per què es van produir aquests fets, i, en segon lloc, amb quin criteri, quines són aquelles institucions del Govern de la Generalitat que estan vedades a l'accés dels mitjans de comunicació.

D'alguna manera pot afirmar-se que, tancant la porta de la Conselleria als mitjans de comunicació, s'estava, almenys, impedit allò que és la tasca d'informació d'aquests professionals. En una pregunta escrita, d'un tenor similar, el Govern va contestar dient que la Policia Autonòmica ha de vigilar i protegir els edificis, ha de garantir el normal funcionament de les instal·lacions; dient que es van prendre les mesures oportunes per tal de garantir el normal funcionament dins de la seu de la Conselleria; es parla del restabliment de l'ordre, i, aleshores, aquest Diputat es pregunta si realment els mitjans de comunicació, que intentaven complir la seva comesa, són persones que impedeixen el normal funcionament de les institucions, que impedeixen..., que no permeten garantir la normalitat d'aquest funcionament, i aquest és el sentit de la meua pregunta —també vull afirmar que em refereixo exclusivament a aquests fets i ometo de parlar del tema més de fons, que va ser el problema que va ocasionar els fets als quals m'estic referint.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sobrequés.

Senyor Dalmau, el seu torn.

Pregunta al Consell Executiu sobre la privació al Vice-president Segon del Parlament i al Diputat I. Sr. Xavier Soto d'accedir a la seu de la Conselleria de Cultura

El Sr. DALMAU I RIBALTA : Senyor President, com que és evident que el meu company Diputat, a més de fer les preguntes amb profunda càrrega històrica, les fa amb una notable eloqüència, i corro el perill que se m'hagi acabat el temps a mi, formulo directament la pregunta: aquest Diputat que els parla, que, a més, reuneix la condició de Vice-president del Parlament, juntament amb un altre company diputat, va personar-se a la Conselleria de Cultura el mateix dia d'aquests fets, i li va ser impedida l'entrada; altres diputats que ho havien intentat amb antelació van aconseguir, finalment, sembla que per instruccions del Conseller de Governació, que se'ls obrís la porta. Aquest Vice-president i el seu company diputat no van tenir tanta sort; és a dir, el Vice-president del Parlament no té manera de poder entrar —en una circumstància determinada— a la Conselleria de Cultura.

Pregunto quin judici li mereix això al senyor Conseller de Governació.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Dalmau.

L'Honorable Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, començaré per l'última pregunta. Em sap greu i em dol que el Vice-president del Parlament no hagués entrat, en aquella ocasió, a la Conselleria de Cultura. I, a partir d'aquí, permetin-me que jo també pugui fer alguna reflexió.

Vostès saben que era una situació d'anormalitat total; no és

normal, ni hem de considerar normal, que, per reivindicar el que es considera just, i que hem de respectar, es produeixin tancaments en institucions, ni de la Generalitat ni de l'Estat. La Policia Autònoma ha de vetllar estatutàriament perquè les institucions puguin complir els seus fins d'atendre els ciutadans, i que puguin desenvolupar la seva tasca amb tota normalitat. No es va... El fet que es digui: «Quina consideració li mereix que s'impedeixi als mitjans de comunicació...?», no era aquesta, la consideració; hi havia una anormalitat, hi havia uns senyors tancats en una institució durant tres mesos... Què hem de considerar? Si, dins d'aquesta anormalitat, tothom s'ha de moure com si es tractés d'un dia normal, del desenvolupament normal d'una tasca informativa, que, en tot cas, sempre mereixeria el criteri i l'autorització, evidentment, del responsable del Departament, com passa en totes les institucions oficials.

Per tant, la resposta és ben concreta: ens dol que aquesta situació s'hagués produït, ens dol que el Vice-president... Haig de dir, i també vostè ho sap, senyor Dalmau, que, quan se'ns va posar en coneixement que algun portaveu, algun senyor diputat tenia dificultats per entrar-hi, jo mateix, personalment, vaig autoritzar la seva entrada, i varen entrar, i en aquells moments es produïa una situació realment no de normalitat, que feia necessari prendre certes mesures perquè es poguessin desenvolupar normalment les tasques de la Conselleria. No es va impedir, d'aquesta manera, tal com podria ser dins d'un altre context, l'entrada dels mitjans de comunicació; en tot cas, el problema el varen ocasionar com a conseqüència d'una situació que hem de considerar anormal totalment.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Gomis.

El senyor Sobrequès...

El Sr. SOBREQUÈS: Senyor President, jo cedeixo el poc temps que em deu restar al meu Il·lustre company senyor Antoni Dalmau.

El Sr. PRESIDENT: No és tan poc temps, eh? Queden quasi tres minuts i mig.

El Sr. SOBREQUÈS: Molt bé.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Senyor President...

Té raó el senyor Conseller, que la situació no era normal. En qualsevol cas, la causa de l'anormalitat, suposo que convindrà amb mi el senyor Conseller que no era precisament atribuïble ni als mitjans de comunicació ni als senyors diputats. Per tant, semblaria aconsellable que, en les situacions d'anormalitat, l'actitud de determinats ciutadans en una reivindicació legítima no hagi de perjudicar un dret tan elemental com és el dels mitjans d'informació d'informar i el dels senyors diputats de poder tenir accés a la Conselleria de Cultura.

Des del nostre punt de vista, això, el que constata és que, lamentablement —almenys fins aleshores, potser per la novetat del fet—, els Mossos d'Esquadra no devien tenir les instruccions per resoldre situacions com aquestes i, per tant, estaven mancats —espero que avui ja no ho estiguin— de les instruccions necessàries o de les previsions suficients per tal que de cap manera no es torni a repetir aquesta circumstància. Jo li puc dir que l'experiència personal, senyor Conseller —com pot suposar—, va ser molt desagradable, perquè hi va haver, naturalment, la identificació prèvia, i la rotunda negativa en una situació pacífica i sense cap presència dels mateixos tancats, ni sense cap dificultat d'ordre públic ni cap situació de tensió, la manifesta impossibilitat de poder accedir a la Conselleria de

Cultura, malgrat identificar-se. A mi, expliqui-m'ho com m'ho expliqui, comprenent perfectament l'anormalitat de la situació, em sembla que el senyor Conseller hauria de prendre les mesures suficients perquè els Mossos d'Esquadra sabessin com abordar aquestes situacions i no posessin mai aquest o qualsevol altre diputat —que també n'hi va haver que es van trobar en la mateixa circumstància— en la tessitura d'haver d'abandonar unes instal·lacions de la Generalitat de Catalunya en la impossibilitat de poder-hi tenir accés.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Dalmau.

L'Honorable Conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, senyores diputats...

Senyor Diputat, evidentment els Mossos d'Esquadra ja tenen instruccions perquè, quan succeeixi un fet com aquest, que era la primera vegada que passava, doncs, els diputats —i el Vice-president del Parlament— tinguin l'accés lliure que han de tenir. Jo comprenc, tant com vostè, el que podia sentir en aquells moments, i per això he començat dient-li que ho lamentava moltíssim, perquè com a diputat al Congrés de Madrid em vaig trobar en una situació semblant, un dia d'una manifestació en un ministeri de Madrid, i, per tant, comprenc perfectament el que vostè podia sentir, i per això l'he correspost d'aquesta manera.

Quant que es va privar el dret d'informació, senyor Sobrequès —perdoni, que abans potser tampoc ho he mencionat: perdoni'm—, jo penso que no, perquè, segons se'm va informar, es va invitar, es va convidar els que estaven tancats, algú dels que estaven tancats, perquè pogués sortir a parlar amb els mitjans de comunicació i pogués informar; per tant, no es limitava el dret d'informació. Com ho podíem fer? De cap manera! El que passa és que es considerava que el lloc de fer-ho potser no era el despatx del Conseller, sinó que era millor a baix, a l'entrada, o era millor en un altre lloc. Per tant, no hi va haver limitació del dret als mitjans d'informació.

I, quant a la situació del Vice-president del Parlament, senyor Dalmau, jo la comprenc perfectament, perquè també l'he sofert.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gomis.

La següent pregunta la formula l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Font.

*Pregunta sobre la situació institucional
de l'Hospital de Sant Pau*

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President.

Aquesta pregunta..., podria sumar-me a aquest comentari generalitzat que es tracta de preguntes d'abans de l'estiu, formulades abans de l'estiu, i que en algun moment podrien semblar desfasades, però essent que hi ha hagut uns certs esdeveniments a l'Hospital de Sant Pau després de l'estiu també, m'ha semblat que era bo mantenir-la i formular-la.

La pregunta se centra en la situació que viu des de fa temps l'Hospital de Sant Pau, que planteja el problema de dependència institucional i d'ubicació i de determinació del paper que ha de fer dins del sistema sanitari.

La pregunta seria, per tant, en concret, si el Consell Executiu pensa formular algun tipus de proposta concreta a les parts im-

plicades de l'administració de l'Hospital de Sant Pau per resoldre definitivament aquesta dependència institucional i aquesta ubicació dins del sistema sanitari.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font.

Pel Consell Executiu, contesta l'Honorable Conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí. L'Hospital de Sant Pau, actualment, depèn de la MIA —el que se'n diu la Molt Il·lustre Administració—, que està formada per l'Ajuntament i l'Església, i és evident que aquest hospital té unes dificultats econòmiques importants que obliguen a una estructuració d'aquest.

Per procedir a aquesta estructuració, la Generalitat, el que demana és participar dins de la MIA, i, per tant, que siguin tres les institucions que hi hagi. Aquestes són les negociacions i les converses que s'estan portant a terme durant aquest dies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller.

El senyor Font pot repreguntar.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President.

Jo voldria dir al senyor Conseller que hi ha una responsabilitat directa del Departament de Sanitat en la situació de Sant Pau; que és cert que l'organisme que ha regit tradicionalment l'hospital és la Molt Il·lustre Administració, participada a parts iguals per l'Ajuntament de Barcelona i Església, però que va ser justament la Generalitat provisional, concretament el Govern del President Terradellas, que va creure convenient crear una junta de govern nova, que superés la situació preexistent, que aquesta Junta de Govern va tenir la delegació expressa de la MIA i que es va determinar que seria presidida permanentment per un delegat de la Generalitat, com a autoritat sanitària, és a dir pel Departament de Sanitat.

Hem de dir, nosaltres, que, des de la seva constitució, la presidència ha estat ocupada, doncs, per un delegat de la Generalitat, però que aquests problemes de dependència institucional sobre línies de decisió sobre l'hospital i d'imputació de responsabilitats sobre la situació econòmica han perdurat.

Cal dir també, d'altra banda, que el desembre del 87 la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona varen signar un conveni que venia a establir formes de col·laboració institucional entre els hospitals de Barcelona. Dos anys després, aquest Consorci ha aconseguit finalment constituir-se, presidit també per la Generalitat, i hem de dir que a l'apartat e), clàusula trenta-quatre-na, s'estableix en aquest conveni la integració efectiva de l'Hospital de Sant Pau a l'esmentat Consorci, a través d'una constitució d'una comissió paritària que havia de fer una proposta efectiva d'integració de Sant Pau en el termini de dos mesos des de la signatura, és a dir ara fa dos anys.

Essent que no hi ha encara cap proposta d'aquesta Comissió paritària —tampoc sabem si s'ha constituït, o si es va reunir i va deixar de constituir-se en algun moment—, essent que és necessari urgir una solució institucional que permeti superar la situació de desequilibri econòmic existent i, alhora, que aquesta no es torni a reproduir, essent també que les parts implicades —Església, Ajuntament, comitè d'empresa, també mèdic, i particularment, i molt particularment, els membres de la Junta de Govern— esperen una posició concreta del Govern de la Generalitat sobre aquest tema, reproduiríem la pregunta: si pensa, en un curt termini de temps —aviat, doncs—, fer algun tipus de

proposta a més d'aquesta possible integració que planteja el Conseller —d'integració a la MIA—, perquè la dependència institucional, la gestió, la tutela, la ubicació dins del sistema sanitari i, en definitiva, garantir que la situació econòmica i sanitària de l'hospital sigui viable, es pugui fer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font.

El Conseller Trias vol contestar la repregunta?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí.

M'ha deixat molt atabalat (*rialles*), però li puc assegurar que, nosaltres, segur que el que farem, segur que el que farem és demanar la inclusió dins de la MIA i assumir la responsabilitat de la gestió conjunta d'aquest centre; això és el que farem. A més, amb un pla d'edificació —com li deia— a la part de darrere de l'Hospital de Sant Pau, del nou Hospital de Sant Pau, a fi de racionalitzar el seu cost econòmic.

Aquest és el plantejament que hi ha. Estem d'acord amb l'Ajuntament, estem quasi a punt d'arribar a un acord amb l'Església; per tant, no hi ha problemes, i jo crec que anirem molt bé.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Trias.

La següent pregunta també és sobre l'Hospital de Sant Pau, sobre la situació econòmica, que formula el mateix diputat, senyor Daniel Font.

Pregunta sobre la situació econòmica de l'Hospital de Sant Pau

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President.

Sense ànim d'atabalar el senyor Conseller, jo li diré que ara vull formular una pregunta sobre una altra faceta que ens preocupa de l'Hospital de Sant Pau, més que la solució institucional que es doni, que és la faceta de desequilibri econòmic, que des del nostre punt de vista s'ha anat agreujant, i realment s'ha agreujat molt, i concretament aquest any —jo no sé si serà un factor addicional d'atabalament, però quan li digui el dèficit d'aquest any, veurà vostè com tinc raó quan li dic que la situació és crítica.

La pregunta seria: quines mesures pensa prendre el Consell Executiu de cara a viabilitzar aquesta situació econòmica o quines propostes pensa fer a les parts implicades?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font.

Conseller Trias, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí. Mirin, senyor President, senyores i senyors diputats, la Generalitat, des de fa temps, es preocupa de la situació econòmica de l'Hospital de Sant Pau, i no tan sols se'n preocupa, sinó que, a més, col·labora intensament en la seva solució.

L'any 1987 nosaltres vam donar 7.729 milions a l'Hospital de Sant Pau; el 1988, 9.692 milions, i l'any 1989, 10.836 milions. Crec que queda clar, realment, l'esforç que està fent la Generalitat envers l'Hospital de Sant Pau, que evidentment continuarem fent-lo, però això també s'ha de fer dins d'un marc de consolidació econòmica d'aquest hospital; ara bé, a través d'una reestructuració del centre, reestructuració que nosaltres creiem que només té solució definitiva a través de la construcció d'un nou edifici a la part de darrere de l'hospital.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller.

El senyor Font pot repreguntar.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President.

Bé, la resposta va en la línia de dir que la Generalitat ha col·laborat abocant diners a l'Hospital de Sant Pau; per tant, jo diria, una relativa línia contingent, que és important constatar que es fa, però que, en definitiva, potser la solució hauria d'anar en la segona línia que ha dit el Conseller, que és buscar mesures de fons perquè no es reproduïxin aquestes situacions.

Però, de totes maneres, és clar, diu que ha col·laborat de fa uns anys, però, miri, jo li donaré algunes xifres perquè vegi com ha evolucionat això i els efectes de la tutela sobre l'Hospital de Sant Pau —hem de dir que la constatació de disfuncions econòmiques importants genera alarma entre els treballadors i que tothom espera, d'alguna manera, que la Generalitat, a més de donar solucions contingents, impelleixi o doni força a aquestes mesures de fons, com pot ser la reestructuració que vostè comentava.

Perquè vegin una mica què vull dir amb això de les mesures contingents i mesures de fons: miri, les mesures contingents han servit perquè l'Hospital de Sant Pau funcioni fins avui, perquè no es tanqui. Però miri a costa de què: any 1985, 1.500 milions de dèficit corrent; any 1986, 1.800; any 1987, 2.000; any 1988, 2.700... I ara agafem-nos una mica: any 1989 —és a dir, el desembre d'aquest any—, hi ha una previsió comptable de 3.900 milions de dèficit corrent, segons un informe oficial que tinc a la cartera, per si algú hi volgués donar una ullada.

Però aquesta situació de desajust creixent d'especial gravetat, que requereix mesures de fons, i que no es dona, que sapiguem nosaltres, a cap altre hospital de Catalunya, és més evident si considerem que els dèficits s'han anat finançant amb les quantitats previstes per al pagament de les quotes de la Seguretat Social, que, per tant, no han estat ingressades, a més d'aquests lliuraments a fons que ha fet la Generalitat, però que, en definitiva, són fons que responen a les arque de la Generalitat, i que, per tant, són fons de tots, diguem. És a dir que, d'acord, hi ha hagut una dotació econòmica, però ha estat una dotació econòmica que no ha permès, com a mínim, jo diria..., o que no ha servit per re situar la situació de Sant Pau. Miri el deute en quotes a la Seguretat Social: 9.308 milions.

Repreguntaria, per tant, si no creu que seria qüestió de fer aparèixer ràpidament els plans de reconversió de l'Hospital de Sant Pau, a fi d'eliminar aquesta situació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font.

L'Honorable Conseller senyor Trias té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Bé, és un tema complex, el de l'Hospital de Sant Pau, no?, i em sorprèn el plantejament que fa vostè, perquè estem fent un gran esforç que no es veu complementat amb les altres parts que formen part d'aquesta institució, no? És a dir, que aquí sembla que sigui la Generalitat —que no forma part del patronat propietari de l'hospital, sinó només d'una junta de govern— la que hagi de respondre, doncs, de tot el dèficit i de tota la situació econòmica de l'Hospital de Sant Pau. I la solució de futur..., evidentment, cap de les altres parts hi pensa aportar ni un cèntim. Per tant, em sorprèn la seva explicació, tan vehement, sobre aquest tema.

Nosaltres, com li he dit, farem aquest esforç. No pensem ba-

rallar-nos pel tema de Sant Pau: arribarem a un acord —segur— en el tema de la junta de govern d'aquest hospital; buscarem una solució, la millor possible, per a aquest hospital. Creiem que aquest hospital no es pot perdre per a l'atenció sanitària a Catalunya. Evidentment s'haurà de remodelar, quant a espais, per fer-lo, doncs, més eficient i més eficaç en el seu funcionament, i aquest és el repte que tenim. Evidentment, això comportarà un autèntic pla de reordenació del sector, pla de reordenació que nosaltres ja vam presentar fa uns anys, i, aquí, un grup d'aquesta Cambra deia que era un disbarat, doncs, presentar un pla de reordenació del sector sanitari... Creiem que s'ha de presentar, s'ha de tirar endavant, i sempre hem dit el mateix: aquest pla, a més, no serà viable si no rep ajuts per part de l'Estat central, concretament en el tema de les quotes de la Seguretat Social.

S'ha de reconèixer que aquest centre de Sant Pau, si s'hagués de construir nou i l'hagués hagut de construir l'Estat, per tenir el nombre de llits adequat, doncs, hauria exigut una inversió, i, per tant, s'haurà de buscar una fórmula adient per veure com es refinança tot aquest deute de la Seguretat Social.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps. Gràcies.

La següent pregunta, la formula la Il·lustre Diputada senyora Teresa Utgés: té la paraula.

*Pregunta sobre el tractament amb naltrexona
i metadona a les presons catalanes*

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President.

Aquesta pregunta fa referència als tractaments amb metadona i naltrexona, que, una com a droga substitutiva i l'altra com a antagonista, han demostrat la seva eficàcia en els tractaments de deshabitació de toxicòmans.

D'altra banda, són les presons les que tenen les taxes més elevades, no tan sols de drogadependents, sinó també de persones afectades per la síndrome d'immunodeficiència adquirida.

És en aquest sentit que el passat dia 1 de febrer el senyor Conseller de Sanitat i Seguretat Social va fer unes declaracions, amb motiu de la inauguració d'unes jornades sobre droga i delinqüència, al Col·legi d'Advocats de Barcelona, en les quals va dir que la Generalitat començaria aviat tractaments amb naltrexona i metadona per als presos heroïnòmans. Al cap de deu mesos encara no s'han començat.

La pregunta concreta és: quan pensa el Departament de Sanitat i Seguretat Social començar els esmentats tractaments en les presons catalanes. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Utgés.

Pel Consell Executiu, contesta el Conseller de Sanitat, senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Sí, aquest és un tema que tenim en estudi amb el Departament de Justícia, a fi de veure si realment la introducció o el tractament de metadona per a alguns malalts afectats per la drogadependència és possible dintre les nostres presons. Això exigeix unes condicions adients d'aquestes persones empresonades; per tant, nosaltres creiem, sincerament, que això és difícil de portar a terme fins que s'obri la unitat de drogadependències que tenim a la presó de Quatre Camins. Quan això es produeixi, probablement es podran posar en funcionament aquests dos programes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Trias.

La Diputada senyora Utgés pot repreguntar.

La Sra. UTGÉS: Jo em temia que el motiu de per què no es posaven en marxa aquests tractaments era perquè no s'acabaven d'implantar els programes de drogadependències a les presons, i realment el Conseller m'ho acaba de reafirmar, perquè realment el tema dels programes de drogadependències a les presones és un tema que la Generalitat fa molt de temps que vol implantar i que no acaba, després de tants anys, de posar-los a la pràctica, perquè realment els presos que s'hi han pogut acollir és un nombre irrisori.

Per tant, creiem, senyor Conseller, que els ciutadans d'aquest país són mereixedors de propostes que es puguin portar a la realitat, perquè, al contrari, pensem que s'està fonamentant la poca credibilitat de les institucions, perquè aquesta proposta va estar feta davant de tres-cents especialistes de la matèria d'arreu de l'Estat, i no es pot fugir d'estudi.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Utgés.

El Conseller Trias té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: No es fuig d'estudi. Simplement, això va ser un comentari que es va fer dintre d'una reunió, d'un congrés —si no ho recordo malament—, que vaig jo fer personalment, i vaig dir que estàvem estudiant, amb la Conselleria de Justícia, aplicar tractaments d'aquest tipus a nivell dels presos que es volguessin habilitar.

És cert que fer tractaments de desintoxicació o tractaments amb metadona dintre de les presons és un tema complex, no és fàcil, i exigeix, evidentment, una gran coordinació, i, a més, exigeix uns espais absolutament necessaris i canviar les condicions de les presons. Nosaltres creiem, evidentment, que això es pot aconseguir precisament en aquesta presó dels Quatre Camins, en aquest centre especial. Així i tot, no és que siguem absolutament optimistes, de dir: «Escolta, això, ho arreglarà tot», perquè sí que som conscients que el pres drogaaddicte té una problemàtica complexa que en molts casos fa que, evidentment, no vulgui deixar la drogadependència.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller.

La següent pregunta la formula el Diputat I. Sr. Joan Oliart, que té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el nomenament del Director General
d'Arquitectura i Habitatge*

El Sr. OLIART: Senyores i senyors diputats, primer, fer constar que aquesta pregunta va entrar en el Parlament el 2 de juny de 1989, i —igualment com ja ho han expressat alguns dels diputats companys del meu Grup— penso que s'ha de fer una seriosa reflexió sobre l'agilitat d'aquest Parlament.

Aquesta pregunta diu textualment: «Quan pensa el Consell Executiu procedir al nomenament d'un nou Director General d'Arquitectura i Habitatge?». Pocs dies després d'haver estat presentada aquesta pregunta, es va procedir a aquest nomenament; és a dir que, tècnicament, sembla que jo hauria de retirar aquesta pregunta, o que, almenys, l'Honorable Conseller té la resposta molt fàcil. Però bé, jo el que vull és explicar per què nosaltres vam presentar aquesta pregunta, perquè naturalment hi havia unes motivacions polítiques i, aquestes motivacions

polítiques, desitjo explicar-les.

El senyor Ràfols era el primer dels directors generals, i va cessar per voluntat pròpia a començaments de gener, però ja feia tres anys... ai!, tres mesos que havia anunciat que volia cessar; per tant, ja sabia, la Conselleria, que es produiria aquest cessament. El senyor Caralps, el Subdirector, va estar en funcions durant sis mesos, i no va ser fins després d'aquests sis mesos que es va procedir, com he dit abans, al nomenament del Director General definitiu.

Jo vull dir que el tema de l'habitatge és un dels temes que a mi em semblen més preocupants, avui dia, que té plantejats la societat catalana. I vull dir també que la Direcció General d'Habitatge té una sèrie de facultats i d'atribucions molt importants. Per exemple, jo els llegiré que diu «directrius i coordinació de les activitats de la Generalitat en matèria d'habitatge; elaboració de plans, programes, normes, projectes i disposicions en matèria d'habitatge; definir objectius prioritaris en matèria de promoció pública; planificació i control de la planificació dels habitatges; rehabilitació rural i urbana». Són, doncs, com repeteixo, com estic dient, doncs, unes funcions molt importants les que té la Direcció General d'Habitatge, i és per això que jo pregunto per quins motius s'ha trigat tant, durant sis mesos, a procedir a aquest nomenament.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart.

Per contestar, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Bé, el procediment, crec que l'ha esmentat el mateix senyor Diputat: el 25 de gener cessa el senyor Ràfols; el mateix 25 de gener s'encarreguen les funcions de Director al Subdirector General, senyor Caralps, i, precisament, la resposta està en la seva mateixa pregunta, en la forma com l'ha formulada, en la manera com l'ha formulada en aquest moment. Certament, la política d'habitatge, que és extraordinàriament important, va molt lligada —com sap l'Il·lustre senyor Diputat, i en aquell moment particularment en el temps, al llarg d'aquests cinc mesos de transitorietat a través de la persona del senyor Pere Caralps— a la política del Govern central al respecte.

L'any 88 —com recordarà l'Il·lustre senyor Diputat— no va ser possible a la Generalitat signar el conveni amb el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, i en aquell moment s'estava renegociant el conveni de l'any 1989. Va ser per això que vaig demanar al Subdirector General del Departament —que feia molt de temps que compartia la direcció de la Direcció General amb el senyor Ràfols— que, per donar continuïtat, precisament, a la seva política i per tenir més força en aquesta negociació, ell, que ja l'havia portada al llarg d'un any, fos ell mateix qui s'encarregués de continuar al davant d'aquesta responsabilitat. Ell va agafar aquest compromís personal, de restar a càrrec de la Direcció General mentre duressin aquestes negociacions; en el moment que aquestes negociacions van culminar —i amb èxit, amb tot l'èxit possible, que va fer possible, si més no, la signatura del conveni amb el Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme—, ell va deixar no només la responsabilitat de la Direcció General, sinó que, per motius personals, va voler passar a l'activitat privada. Va ser en aquell moment que va ser substi-

tuït i nomenat un director general definitiu en la persona del senyor Francesc Ventura, que, no podent ser el senyor Pere Caralps, vaig creure —i crec avui també— que era la persona més adient per desenvolupar aquesta tasca.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*L'I. Sr. Oliart s'aixeca per parlar.*) Se li ha acabat el temps per repreguntar... Però està en ús de la paraula perquè fa la següent pregunta —al Conseller de Justícia, suposo.

El Sr. OLIART: Si m'ho permet, senyor President, només per agrair-li, al senyor Conseller, que m'hagi contestat, perquè no estava obligat a contestar-me la pregunta, tal com jo l'he formulada després. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Té la paraula, senyor Oliart.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els motius del retard del trasllat
dels interns de la presó Model,
de Barcelona, a la presó de
la Roca del Vallès*

El Sr. OLIART: Sí. Senyor President, senyores i senyors diputats, la presó de Quatre Camins, de la Roca, va ser inaugurada oficialment a finals del mes de juliol, però no ha estat posada en funcionament fins a tres mesos després, fins a finals del mes d'octubre: la meua pregunta és per quins motius això ha estat d'aquesta manera. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Honorable Conseller Bassols?

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Sí. Senyor President, senyores i senyors diputats, en realitat jo crec que no podem parlar de retard, i, sobretot, d'un retard que mereixi un tractament, podríem dir, parlamentari; en tot cas, es tracta d'una demora molt petita i d'una anticipació en la data d'inauguració. És a dir, aquest centre pensava inaugurar-se el mes d'agost, celebrar la inauguració, però, atès que coincidia amb una època de vacances generalitzades, es va anticipar al juliol; mai es va pensar el mes d'agost com una època hàbil per fer el trasllat de presos, ateses, també, les vacances del personal penitenciari: estava previst inicialment, aquest trasllat, per al mes de setembre, mitjans setembre, 18-20 de setembre, i va tenir lloc el 18-20 d'octubre —per tant, parlem d'un retard no de tres mesos sinó, senyor Oliart, únicament d'un mes. En tot cas, si aquest retard es va produir no va ser per culpa de l'Administració penitenciària, que estava disposada a portar a cap aquest trasllat, sinó perquè en aquells moments les forces de seguretat de l'Estat no havien fet la provisió dels efectius necessaris per fer-se càrrec de la vigilància externa de la presó, i són aquestes, les forces de seguretat de l'Estat, les que, segons el reglament penitenciari, havien d'assumir aquest servei: no s'havia fet aquesta provisió perquè, en aquells moments, hi havia unes negociacions de cara que assumís aquesta responsabilitat la Policia Autònoma, i així que hi va haver... no un acord, simplement un principi d'acord, i que vam disposar d'aquest servei de vigilància exterior, es va procedir a aquest trasllat.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Conseller.

Per fer repregunta, té la paraula el senyor Oliart.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President.

Bé, jo vull recordar que un centre penitenciari costa de construir com uns tres anys —i aquest em sembla que va costar, fins

i tot, tres anys i escaig—; aleshores, durant tot aquest temps, hi ha suficient previsió, per part d'un govern, per poder determinar qui ha de guardar el perímetre exterior, d'aquesta presó o de qualsevol altra, i si durant aquests tres anys no es va decidir és perquè realment hi ha hagut una imprevisió bastant profunda, bastant greu. Però jo hi vaig ser el dia de la inauguració, i les paraules del President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, van ser molt clares: va dir que fins que no s'arribés a un acord en el tema del finançament dels Mossos d'Esquadra no s'obriria aquesta presó. I a mi em sembla que aquests motius, haver retardat tant la inauguració o posada en funcionament de la presó, són uns motius, des del meu punt de vista, molt poc ètics i molt poc humanitaris, perquè nosaltres, els membres de la Comissió de Justícia, hem visitat en diverses ocasions la presó Model de Barcelona i sabem en quines condicions habiten els interns d'aquesta presó, i deixar-los allà una hora més, un dia més —i no dic ja un mes més— del que era necessari, doncs, repeteixo, considero que és una mala política i que és denunciabile, i així ho faig.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart.

L'Honorable Conseller Bassols pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Sí, breument, senyor President, si més no per rectificar, ben cordialment —i en nom, podríem dir, del President de la Generalitat—, les paraules que li atribueix el Diputat Oliart.

El President no va dir exactament que la presó no s'obriria fins que s'arribés a un acord respecte a la Policia Autònoma, sinó que va dir que la Policia Autònoma no es faria càrrec de la vigilància externa fins que s'arribés a aquest acord, amb la qual cosa no eliminava l'obertura del centre penitenciari, sinó que, en tot cas, el que indicava és que, d'acord amb el reglament penitenciari, assumissin aquest servei les forces de seguretat de l'Estat, com corresponia efectivament que fos. Per tant, si alguna imprevisió hi ha hagut en aquest tema, no és, en cap cas, imputable al Govern de la Generalitat de Catalunya ni a la Conselleria de Justícia.

Si se'm permet, senyor President —perquè estic segur que el senyor Oliart és un diputat autènticament preocupat pel tema penitenciari, cosa que crec que li fa molt honor—, penso que li agradarà de saber, com també a tota la Cambra, que, de totes maneres, d'una manera, jo crec, molt diligent, estem procedint a aquest trasllat, i que demà a la nit dormiran ja en aquesta presó quatre-cents reclusos, la qual cosa penso que és una prova de celeritat i de diligència en l'acompliment d'aquests trasllats.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller.

La següent pregunta, la formula el Diputat Il·lustre senyor Josep Maria Rañé, que té la paraula.

*Preguntes al Consell Executiu sobre
la resposta que va adreçar a un diputat
i sobre l'adscripció orgànica del
Consell de Treball*

El Sr. RAÑÉ: Sí, senyor President. Si m'ho permetés, amb el seu permís faria l'acumulació de les preguntes 16 i 17, que és la que ve a continuació.

El Sr. PRESIDENT: Té el meu permís.

El Sr. RAÑÉ: El 5 de maig d'enguany vaig formular dues peticions d'informació: una, referida a la relació nominal de cursos subvencionats pel Departament de Treball, i, per una altra banda, la relació d'empreses també subvencionades pel Departament de Treball, lligat a dues informacions en el tema de Formació Professional Ocupacional. El 23 de juny vaig rebre una contestació en la qual se'm feia..., no se'm donava cap nom —quan es demana una relació nominal sembla que el lògic és que hi hagi noms—, sinó que acabava dient: «Aquests són els criteris tinguts en compte per a la realització de l'esmentat curs de Formació Professional Ocupacional» —el mateix deia sobre les empreses—, «sobre els quals s'estan elaborant dades de detall per posar-les en coneixement de la Comissió del Consell de Treball de Catalunya sobre formació ocupacional». El dia 8 de setembre va haver-hi la reunió d'aquesta Comissió del Consell de Treball i tampoc en aquella reunió se'm va donar relació nominal —entre altres coses, perquè ja no hi anava com a diputat, sinó que hi anava com a membre de la Unió General de Treballadors—, i, en aquella reunió, se'm va plantejar que, si volia més informació, que la demanés. Fins al dia 11 d'octubre no se'm va enviar el mateix document que s'havia enviat a la Comissió del Consell de Treball, i, amb tot això, en cap de les informacions se m'ha donat una relació nominal encara, a hores d'ara.

Les preguntes són: primer, si considera el senyor Conseller que això és una pràctica habitual i correcta, i, segon, si considera adient que en una resposta se m'adreci a una Comissió del Consell de Treball, en una resposta feta en un tràmit parlamentari.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rañé.

Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Farreras.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreras): Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats...

Amb referència a les dues preguntes aquestes acumulades, permeti'm que desglossi dos elements. Per una banda, quan d'entrada li donem els criteris de selecció o de concessió, que pugui interpretar-se que això és una desviació del tema... Els criteris constitueixen, senzillament, el marc, l'estructura general que marca necessàriament després la concreció que es fa per a cada petició, o sigui, marquen la divisió concreta que es fa de totes les peticions; per tant, en tot cas, el fet que se li hagin donat els criteris, jo diria que no és marginar la qüestió, sinó que podria ser una acusació, en tot cas, d'informació per escriure —o, com dirien en castellà, *a mayor abundamiento*. És un tema íntimament lligat i és l'origen del qual es generen després les atorgacions concretes.

Quant al tema a què es refereix vostè, que vostè interpreta que jo l'adreço al Consell de Treball, literalment, dir que s'estan elaborant les dades de treball, per una banda, s'estan elaborant les dades de treball, vol dir que no estan encara elaborades, no estan encara realitzades, no disposem de totes elles, però li dono una pista a títol personal, i entengui que ha de ser com una deferència —a un altre senyor diputat no li hauria donat aquesta resposta, però vostè, senyor Rañé, no dic que tingui el do de la ubicuitat o de l'omnipresència, però sí de la pluriactivitat, i és un fet evident que, a la seva condició de diputat, uneix la de representant, en aquell moment i també ara, de repre-

sentant de la UGT dins el Consell de Treball, i, concretament i específicament, en la Comissió de Formació Ocupacional, que és la que, per voluntat de les parts, s'ocupa d'aquestes matèries—; jo, senzillament, com que sabia que la informació que, com a parlamentari, em demanava, no la tindríem elaborada..., o la tindríem amb posterioritat que fos al Consell de Treball, com una atenció o deferència a la seva persona, perquè la persona crec que no és escindible en aquest aspecte, li feia memòria o recordatori que possiblement, possiblement, rebria aquesta informació —la gran majoria de la informació que demanava—, la rebria a través del Consell de Treball, com així va succeir, la rebria abans que la rebés després per via parlamentària. Jo ja li deia en aquell moment que la informació s'estava elaborant; per tant, si s'estava elaborant, és que no estava elaborada, no estava, no estava completa. Voldria recordar a la Cambra que el que estava demanant eren milers i milers de dades, i que la informació que se li va donar al Consell de Treball —que està aquí, lliurada el dia 8 de setembre, no el dia 12, com diu vostè, però no fa al cas—, doncs, conté més de cinquanta pàgines d'informació estadística de tot sentit que respon en un elevat percentatge al conjunt de preguntes que vostè feia: cursos, especialitats, alumnes, sectors productius, agrupació per províncies, per sexes, per edat, etcètera. Si hi ha una informació...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Conseller, li recordo que el temps que té són dos minuts i mig, i ja gairebé no li quedarà temps per a la... Ah, són dues preguntes! D'acord, d'acord.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Per tant, senzillament, era una deferència a títol personal perquè, com a membre del Consell de Treball, pogués utilitzar aquestes dades si li eren d'utilitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller.

El senyor Rañé té la paraula per repreguntar.

El Sr. RAÑÉ: Jo li agraeixo les consideracions de caràcter personal, però, en aquests temes, ens hem d'acabar definint sobre les realitats objectives, independentment que crec que les consideracions personals són sempre bones i que », ja que estem en pla de refranero castellano. Crec que en tot cas hi ha una situació que és bastant dissortada i és que, a hores d'ara, jo no posseeixo encara la relació nominal dels cursos de formació professional ocupacional que el Departament de Treball va impartir l'any 1888..., ai!, 1988 —estava pensant en uns torrons: deu ser el Nadal, que és molt a prop—; crec que aquest és un tema força complicat: podem donar-hi voltes de tota mena, però sembla que, amb aquesta informació, juguem a acuit a amagar. Vostè em va donar l'any passat una informació parcial, que era dos mil milions sobre un pressupost de tres mil i escaig, efectiu en cursos, quatre mil en tot el Departament; vam fer una interpellació i a hores d'ara no he aconseguit el complement dels mil milions que faltaven. És veritat que són molts números, però deixi que, amb el meu esforç i les noves tecnologies, processi aquesta informació, tregui les conseqüències i vegi si els criteris s'han respectat o no. Aquesta és una tasca parlamentària i potser per això està justificat que cobri de l'erari públic com a diputat. I en aquest sentit crec que, amb la que li vaig demanar el mateix dia que feia aquestes preguntes, d'informació del 89, vostè em va respondre que encara no tenia els noms. Jo ho he mirat després... Més ben dit: que no em podia donar els noms.

La pregunta que li vaig fer era una mica diferent, i crec que, amb aquestes dades, com a mínim, tenint en compte que hi ha molts cursos que ja se'ls ha abonat el 50%, sí que hi ha, en aquest moment, empreses i entitats subvencionades. En aquest sentit, crec que a mi no m'agradaria haver de fer un altre plantejament, i espero que, amb la petició que li faré una altra vegada de les mateixes dades, pugui per fi treballar d'una manera seriosa i guanyar-me el sou de diputat, analitzant totes les dades i traient les conclusions i, si convé, establint la funció de control i interpellació que em correspon en funció del meu càrrec.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT. Gràcies, senyor Rañé.

El Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Segons em consta, el Director General d'Ocupació, que presideix la Comissió de Formació Ocupacional, té promès i està molt avançat, elaborat, està a punt d'acabar-se, l'elaboració de les dades subsegüents, aquestes que demana vostè. Però voldria només posar l'atenció a la Cambra que vostè no demanava únicament els noms, sinó el nombre d'alumnes, o sigui cada centre, el nombre d'alumnes, les hores de cada curs, les comarques, les poblacions, etcètera. Vull dir: no és únicament un tema d'una petita informació, sinó una informació massiva. I és criteri, en general, d'aquest Govern, concretament de la Conselleria, de facilitar el màxim d'informació, però evitant els tractaments de tipus massiu o generalitzat, i que es refereixin les preguntes, normalment, a temes concrets. Jo, a pesar de tot, aquesta informació, es donarà abans del 31 de desembre —així es va comunicar a la Comissió de Formació Ocupacional—, i, si continua essent del seu interès com a diputat, escindint, intentat escindir la seva personalitat, també se li donaran a vostè els noms de les entitats i les xifres, la quantitat de pessetes de cada curs.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Conseller Farreres.

Exhaurit el temps dedicat a preguntes, passem al punt quinze de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre la potabilitat de les aigües, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Maria Teresa Utgés que té la paraula.

Interpellació sobre la potabilitat de les aigües

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President.

Senyores diputades, senyors diputats, aquesta interpellació vol posar en evidència en aquesta Cambra uns fets que també es produeixen cada any per la manca de voluntat política del Consell Executiu de no resoldre-ho i per no voler assolir les responsabilitats en aquesta qüestió. Em refereixo, concretament, que cada estiu, quan arriben els mesos de juliol i agost, anem assistint a tota una sèrie d'escàndols sobre la potabilitat de les aigües de boca que ja no són propis d'un país desenvolupat. I, en aquest tema, la nostra preocupació no és solament perquè aquest tipus de notícies ja no s'haurien de produir, ja no és que ens lamentem que en aquest país encara no puguem satisfer els ciutadans, el dret que tenen a rebre aigua potable, sinó que hem assistit a una clara falta de capacitat per garantir el compliment de les mateixes normes de l'Executiu. Hem entrat en un discurs que no es tracta de parlar de si les coses es fan més bé o menys malament, sinó que hem de parlar avui de responsabilitats polítiques. Així, en l'article 43 de la Constitució es reconeix el

dret a la protecció de la salut, i la Generalitat és la institució en què s'organitza políticament l'autogovern de Catalunya i té competències exclusives en sanitat, i, per tant, és a ella a qui li pertoca adoptar la política de salut i definir els objectius i les estratègies d'aquesta política, i, a partir d'aquí, el Govern ha d'actuar en determinades direccions i ha de pendre decisions; si no existeix aquesta política de salut, llavors pot convertir-se en una política il·lusòria o contradictòria. I, en aquest cas, el Consell Executiu ha caigut en una greu contradicció en no haver executat les seves competències i, per tant, aquests són els fets que exigeixen responsabilitats.

Primer va tocar el torn al poble d'Àreu. Un grup de 40 nens va resultar afectat per una gastro-enteritis com a conseqüència de consumir aigua no tractada. En aquest cas, la resposta que va donar el senyor delegat de Sanitat venia a dir que això és poc important i que forma part del paisatge, i es justifica dient que hi ha hagut casos més greus d'intoxicacions, que manté en silenci per una dubtosa responsabilitat pública.

Cal afegir, en aquest cas, dues qüestions més: d'una banda, la presència d'informes del cap local de sanitat de la zona on es feia constar que no es podia garantir el servei d'aigua potable —és a dir, s'ha produït un brot epidèmic en un lloc on, havent-se informat els Serveis Territorials de Sanitat del no-compliment de la normativa que la mateixa Generalitat dicta, el Departament en fa cas omís: són fets greus dels quals cal demanar responsabilitats al Consell Executiu—, i, d'altra banda, hem de destacar la presència de ciutadans de primera i de segona, ja que uns es mereixen fer les analítiques cada quinze dies i els altres cada sis mesos.

Després va continuar la tanda amb el fet que, any darrere any, les aigües de boca continuen essent no potables a molts indrets de Lleida —desconeixem si això també passa a la resta de Catalunya; a Lleida sí que ho coneixem perquè es va fer pública la llista de pobles, aquest estiu, a través dels mitjans de comunicació. La realitat, però, és que, segons les dades del Butlletí Epidemiològic de Catalunya, algunes comarques de Lleida i de la resta de Catalunya tenen taxes de malalties diarrèiques deu vegades superiors a la mitjana de Catalunya i, malgrat això, establiments alimentaris, escoles, fins i tot centres sanitaris, continuen consumint aquesta aigua; fins i tot hi ha hagut exemples com la posada en funcionament d'algun centre hospitalari sense resoldre abans l'abastament d'aigua potable —crec que situacions com aquesta no s'han de tornar a repetir. El fet, doncs, és que la població rural no té garantida la potabilitat de l'aigua i aquesta població s'incrementa molt en èpoques d'estiu ja que en aquestes zones és on es concentra el major nombre de colònies infantils de tot Catalunya.

Per tant, tenim un greu problema de salut pública i el Consell Executiu és responsable d'aquest tema. El Departament de Sanitat té competències plenes en el control i la vigilància de la qualitat de l'aigua de boca i, per tant, a més de vigilar ha de controlar i ha de posar els mitjans tècnics al seu abast perquè es doni aquesta qualitat. I és el Consell Executiu qui té en última instància la responsabilitat de donar aquesta qualitat. Per tant, cal tractar aquest tema en tota la seva dimensió per arribar al fons de la problemàtica. Sí que és cert que els municipis tenen la responsabilitat de subministrar aigua potable als ciutadans, però cal afegir que la gran majoria de les poblacions de Lleida tenen instal·lats sistemes de depuració i cloració d'aigua i, no

obstant això, continuen tenint aigua no potable. Perquè que arribi aigua potable a la llar dels ciutadans depèn de diverses qüestions —depèn que hi hagi una bona xarxa de distribució, depèn que hi hagi uns sistemes de depuració, que els tècnics responsables estiguin qualificats, etcètera—, però m'agradaria assenyalar una d'aquestes qüestions amb un interès especial. En algunes de les poblacions, quan s'han detectat analítiques no potables, han argumentat els Serveis Territorials de Sanitat que l'aigua en aquestes èpoques de l'estiu baixava molt contaminada ja que les comarques de Lleida, en aquest tema, hi tenen unes connotacions especials per la seva activitat agrícola. I en aquest terreny el Consell Executiu té competències plenes, competències per les quals els ajuntaments ingressen diners a través de la taxa de sanejament, però la realitat és que les nostres aigües continuen igual de brutes i els collectors estan sense fer.

I, per últim, caldria fer esment de les dubtoses prioritats en la selecció dels criteris de les bases del Pla Únic d'Obres i Serveis a Catalunya, pla que ha estat molt discutit pel nostre grup en aquesta Cambra i que només voldria tornar a fer esment que aquests criteris són molt lluny d'aconseguir el veritable equilibri del territori, i, mentre no hi hagi un canvi de política, les comarques de Lleida continuaran amb la mateixa problemàtica i tornarà l'any vinent a haver-hi una llista de pobles sense aigua potable i ens donareu l'oportunitat de tornar a instar el Consell Executiu a prendre mesures.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés.

Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller de Sanitat senyor Xavier Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, en termes generals és absolutament cert que en determinades zones hi ha un problema de potabilitat d'aigua. Aquest és un tema de què som conscients; per tant, en primer lloc s'ha d'aclarir de qui és competència aquesta temàtica. Els ajuntaments no tan sols han de tenir interès en la potabilitat de l'aigua, sinó que tenen l'obligació de garantir-la. Existeix una legislació i una normativa vigent, que puc posar a disposició de la senyora Utgés, sobre l'obligació dels municipis de donar aigua de beguda amb garanties sanitàries i que la hi esmentaré: hi ha el Reial Decret 1423/82, Reglamentación Técnica Sanitaria para el Abastecimiento y Control de Calidad de las Aguas Potables de Consumo Público, que diu que «correspon als ajuntaments assegurar el subministrament d'aigua amb garantia sanitària als habitants del seu terme municipal» —per tant, la via d'actuació administrativa sobre la distribució d'aigües potables és, fonamentalment, municipal—; la Llei 6/85, Reguladora de les Bases de Règim Local, marca la competència obligada de tots els municipis a l'article 26.1.a); la Llei 14/86, General de Sanitat, dóna la competència a les corporacions locals, a l'article 43.3.a), i la Llei 8/87, Municipal i de Règim Local de Catalunya, competència municipal en tots els municipis, a l'article 64.a) —per tant, és clar que l'obligació de distribuir aigua potable correspon, com a servei mínim, al municipi.

Després d'aquesta puntualització —que jo crec que és important per aclarir la responsabilitat de cada ú—, cal destacar les accions que ha pres el Departament de Sanitat i Seguretat Social, en el marc de la seves competències, pel que fa la pota-

bilització de les aigües de proveïment públic. Nosaltres, els anys 87 i 88, vam iniciar una campanya de sensibilització anomenada «Beu sempre aigua tractada», sobre la necessitat de tractar l'aigua mitjançant processos tecnològics, com són la filtració, la coagulació, la desinfecció, etcètera, per tal de fer-la apta per al consum humà i donar-li garanties sanitàries.

El Departament de Sanitat i Seguretat Social portà a terme, amb la participació de farmacèutics titulars, porta a terme el control i seguiment permanent dels indicadors de la qualitat sanitària de l'entorn humà, per tal de detectar les alteracions ambientals susceptibles d'influir negativament en la salut de la comunitat; en aquesta vessant, la xarxa de cinc mil punts de mostreig, repartits per tot el territori de Catalunya, informa periòdicament de la qualitat sanitària de l'aigua de consum. Per tant, des del Departament, es controla i vigila la qualitat de l'aigua de boca, els farmacèutics titulars vigilen, d'una manera constant, el nivell de cloració i, en tot cas, la delegació territorial corresponent supervisa i coordina aquestes funcions, alhora que posa els mitjans tècnics al seu abast i en fa, quan cal, l'anàlisi microbiològica; en el cas que es detecti una insuficiència a les anàlisis, es remeten als alcaldes dels municipis afectats, de manera urgent, i, en ocasions, quan així ho requereix, se'ls informa per telèfon o mitjançant telegrama.

El Departament de Sanitat i Seguretat Social ha anat comprovant en els darrers anys, amb preocupació, que hi havia una part de municipis a les comarques de Lleida que no tenien aigua controlada i, per tant, garantida potable regularment. L'any 1986, tan sols un 25% de la població de Lleida, sense comptar la capital, tenia aigua potable de manera regular. Gran part de les poblacions en què es produeixen problemes de potabilitat d'aigua distribuïda són municipis que disposen d'aigua rodada, aigua de superfície, que no necessita sistema de bombeig; és a dir que no tenen problemes de quantitat de recursos. Aquesta situació, si més no, és paradoxal, si es pensa que el menor cost de disposició de l'aigua, respecte a altres municipis, podria compensar-se amb un esforç en la millora de la qualitat.

En principi, cal pensar en tres factors que hi poden incidir: creença que les aigües superficials naturals no necessiten tractament; manca de voluntat d'efectuar el tractament, tan sols sigui de correcció bacteriològica; utilització desmesurada dels recursos hídrics abundants, i manca de control dels utilitzats, que incideixen quan es fa el tractament en la cloració d'un volum d'aigua superior al necessari, inclosa la sobrant.

Després de nombrosos advertiments als alcaldes —que els ho puc ensenyar—, es va decidir emprendre una acció d'informació pública dels fets, per tal que aquesta acció contribuís a resoldre'ls. Les rodes de premsa que s'han fet des de la delegació territorial de Lleida, en relació amb la no-potabilitat de les aigües de consum d'algunes poblacions d'aquesta circumscripció, obeeixen a les motivacions següents: primer, expressar públicament l'existència d'un control de les aigües de proveïment públic per part del Departament de Sanitat; segona, conscienciar la població que solament consumeixi aigua tractada; tercer, conscienciar els ajuntaments de la seva responsabilitat d'oferir a la població una aigua en condicions sanitàries òptimes, i, quart, reiterar l'oferiment d'assessorament tècnic a tots els municipis que així ho demanin, i informar que a les comarques de Ponent es controlen dues-centes setanta-una xarxes de proveïment públic en nuclis de població des de cent a

deu mil habitants. Amb tot això, i com a conseqüència de les campanyes iniciades des de fa dos anys d'informació pública, s'ha aconseguit que, si l'any 1987 un 16% de la població de circumscripció de Lleida bevia aigua no potable normalment, l'any 1988 aquest percentatge fos d'un 4,66%, i l'any 1989 únicament d'un 3,25%. Creiem que aquest és un pas important, considero que aquesta xifra és possiblement acceptable, comparada amb altres zones o amb altres països, i sobretot tenint en compte que es refereix a una població de municipis molt petits o amb deficiències estructurals que, en alguns casos, requereixen una important inversió. Per tant, es pot considerar, amb aquestes dades a la mà, que aquestes accions han causat uns importants beneficis, i que diverses poblacions disposen d'aigua potable tractada des de l'inici, precisament, d'aquesta campanya de premsa que es va portar a terme per part de la delegació. És més, arran d'aquesta informació pública dels fets, han estat molts els municipis que han sol·licitat assessorament tècnic al Departament i han manifestat per escrit la seva voluntat de resoldre aquest problema.

De tota manera, tot i reconèixer l'existència d'aquesta problemàtica, cal situar-la en el seu context adequat pel que fa a la seva incidència. L'informe sobre la sanitat ambiental a Catalunya el 1988, elaborat pel Departament, conté una comparació, entre 1979 i 1988, dels percentatges de població catalana, segons es faci o no cloració a l'abastament de les aigües: mentre l'any 1979 el 89% de la població protegida tenia aigua clorada continuada, l'any 1988 aquest percentatge de població arriba al 98,8, la qual cosa demostra un increment notable de cobertura poblacional.

En conclusió, estic d'acord que queden passes per arribar a la situació ideal que tots voldríem, però també és cert que s'ha avançat molt, i estic convençut que, amb l'esforç i col·laboració de totes les administracions públiques, aconseguirem definitivament la potabilització total de l'aigua de consum humà, que és una temàtica d'especial interès per a la salut pública de tots els catalans.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, Honorable Conseller.

La senyora Utgés té la paraula per fer la rèplica. Cinc minuts.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President.

Jo li voldria repassar la legislació que té l'Executiu en aquest tema, no la que tenen els ajuntaments. Vostès tenen una Ordre del 25 de setembre de 1985 sobre les cases de colònies, que, en el seu article 9, diu que hauran d'assegurar un subministrament abundant i continu d'aigua potable, i, a més, diu que, per garantir les condicions bacteriològiques de l'aigua quan el subministrament no provingui de la xarxa municipal, les instal·lacions disposaran d'un aparell de cloració automàtica que ha de trobar-se en tot moment en correcte funcionament: al poble d'Àreu aquesta normativa no s'ha complert, i li estava dient que el cap local de la zona va dir als Serveis Territorials que aquesta normativa no es complia, i vostès no en fan cas; per tant, és la seva pròpia normativa la que no compleixen.

Em deia el senyor Conseller que els ajuntaments tenen competències sobre la potabilitat de les aigües... Jo no he posat pas aquest tema damunt de la taula, jo he posat de manifest les responsabilitats que té el Consell Executiu en aquest tema, perquè el Consell Executiu també hi té competències, i les té en exclu-

siva sobre el control i la vigilància de la qualitat de l'aigua, i té competències exclusives en salut pública. Per tant, estic dient que el Departament té competències més importants que no solament les de vigilar i les de generar dades que permetin obtenir una informació en relació amb els proveïments de Catalunya, o les d'informatitzar les dades per generar la xarxa de vigilància per tal d'aconseguir una base de dades a nivell de Catalunya; té competències més importants que aquestes.

Repeteixo que la gran majoria dels ajuntaments de Lleida tenen sistemes de depuració i cloració i continuen tenint aigua no potable. Per tant, què és el que està passant? Que vostès ens volen amagar, es volen treure de sobre un tema de salut pública de primera magnitud. I, en plena era de la modernitat, i submergit en el que ha de ser la societat de benestar, en ple segle dels transplants hepàtics, encara no han sabut resoldre el tema de la contaminació biològica de les aigües, i creiem que els avenços de la bacteriologia i de les tècniques de control i d'eliminació de gèrmens de l'aigua, fa ja molt temps que estan suficientment desenvolupats per resoldre aquestes qüestions.

Per tant, ha quedat clar que la resposta de l'Executiu en aquest tema ha brillat per la seva inèrcia i per la seva immobilitat des de l'òptica de la presa de decisions i d'actuacions de govern; fins i tot diria que s'ha optat pel camí de l'enfrontament amb altres administracions públiques, concretament dels ajuntaments, camí que està molt lluny d'aconseguir una col·laboració de totes les administracions, sigui quin sigui el seu caire polític.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés.

L'Honorable Conseller té cinc minuts per fer la rèplica a la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, no pretenem amagar absolutament res: si alguna cosa ha passat en el tema de la potabilitat o no de l'aigua, és que s'està fent una política de transparència informativa; transparència absoluta, que fa que creiem que, per a nosaltres, aquest sigui el camí autèntic cap a corregir aquest sistema.

Jo, sincerament, no entraré en una discussió amb vostè respecte a les competències, però han facilitat, doncs, per tenir la culpa, tenim culpa de tot, i, les competències, tan aviat les tenim totes com no en tenim. La competència, evidentment, que l'aigua de boca sigui potable, la tenen els municipis. Nosaltres tenim un sistema de vigilància i de control, com els deia, a Catalunya, mitjançant aquests cinc mil punt de mostreig, a nivell de tot Catalunya, i creiem, evidentment, que la situació va millorant d'una manera important; intentarem que, evidentment, això es faci sense enfrontaments entre administracions, però sí que li puc assegurar que exigim el compliment de la normativa i que es clori l'aigua.

No estic d'acord quan vostè parla que a pesar d'haver-hi els mecanismes de cloració bacteriològicament les aigües no siguin potables. Això, evidentment, no pot ser: si es clora bé, les aigües bacteriològicament han d'estar normals —això, ho sap qualsevol persona—; una altra cosa és si fallen els mecanismes de cloració. I aquest és un especial esforç que nosaltres creiem que es pot fer, i, evidentment, en la majoria de casos, aquesta cloració no és cara, no és cara i pot tenir un cost relativament barat, posar un mecanisme de cloració pot representar unes dues-cents cinquanta mil pessetes, i el cost anual màxim d'ex-

plotació d'aquest mecanisme costa unes cinquanta mil pessetes/any, quantitats perfectament assumibles sense necessitat d'ajuda d'Estat.

Sí que és evident —i aquest és un aspecte en el qual nosaltres farem un esforç— que en alguns llocs el problema excedeix, i que hi ha d'haver una coordinació i una col·laboració institucional. Aquest, per exemple, és el cas dels Pallars, el Pallars Sobirà, en el qual nosaltres, l'any 1990, portarem a terme un programa pilot de cloracions d'aigua, de col·laboració amb els municipis, a fi i efecte d'intentar ajudar en aquests aspectes a la solució d'aquestes petites poblacions que es poden trobar en unes certes dificultats.

Sí que és veritat, a més, que la problemàtica de la potabilitat de l'aigua no és un fet exclusiu de determinades zones de Catalunya: aquest és un problema a nivell global. A nivell de l'Estat es dona amb una incidència superior a la nostra, però, per no comparar-nos sempre amb la resta de l'Estat, li puc dir que un estudi del Ministeri de Sanitat de París, que es titula *Qualité des eaux destinées à la consommation humaine*, demostra que, a la majoria del territori francès, una gran part d'usuaris tenen uns recursos d'aigua no satisfactoris per al consum humà, en més del 60% de les anàlisis efectuades. Això no és una tranquil·litat per a nosaltres, però jo crec que la línia, precisament, que ha emprès la Conselleria, d'estimular els ajuntaments a fer complir les normatives i a fer que es clorin adequadament i es tractin adequadament les aigües, jo crec que amb dos o tres anys més donarà uns resultats més que suficients.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política de dispersió de presos d'ETA endegada pel Ministeri de Justícia, que formularà el Diputat senyor Joan Oliart, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de dispersió dels presos d'ETA endegada pel Ministeri de Justícia

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, començaré per establir la seqüència dels fets que porten a presentar la present interpellació, per tal que el debat sigui més aclaridor i més entenedor per a tothom.

De finals de juny a primers de setembre, el Ministeri de Justícia va enviar a la Conselleria de Justícia tres cartes sobre la política de dispersió... o dins del marc de la política de dispersió de presos pertanyents a bandes armades, per tal que la Conselleria contestés si estava disposada a acceptar un nombre determinat de presos. Aquestes cartes no van obtenir cap resposta durant dos mesos i escaig. Va saltar a la premsa, als mitjans de comunicació a començaments del mes de setembre, quan els portaveus del Ministeri de Justícia van denunciar, lògicament, aquest silenci. En un primer moment, la Conselleria va negar haver rebut aquestes cartes, és a dir que es va posar en una posició o una actitud defensiva, difícilment comprensible. Però, quatre dies després, i davant de les proves lògicament abrumadores, admet haver-les rebut, però anuncia que pensa denegar la sol·licitud, perquè no es compleixen les circumstàncies previstes en el Reial Decret 1436/84, de coordinació de les administracions penitenciàries.

Però, simultàniament, fons pròximes a la Presidència fan entendre que l'acord final depèn d'una àmplia negociació. Quina negociació? En aquells moments està també a la premsa el tema del finançament dels Mossos d'Esquadra i l'ampliació de la plantilla de Mossos d'Esquadra; per tant, tothom associa els dos fets, i nosaltres, naturalment, pensem que, si això és així, és inadmissible que un problema tan important com és la lluita contra el terrorisme es fes servir com a moneda de canvi per aconseguir, doncs, ampliacions pressupostàries del tipus que aquestes siguin. Desitjaria, doncs, que, en el seu torn de resposta, el Conseller de Justícia, que suposo que serà qui em contestarà, aclarís aquest tema.

Convergència Democràtica de Catalunya, següidament de l'atemptat de Banyoles, declara que donarà suport a totes les mesures antiterroristes, a totes, però no hi ha cap canvi en l'actitud d'acceptar o no acceptar els presos que se sol·licitaven des de l'Administració central. Cap al 15 de setembre —em sembla que es va enviar una carta el 7, però després es va tornar a fer el dia 15—, la Conselleria comunica al Ministeri de Justícia la seva negativa, emparant-se en el decret que ja he esmentat. Però —una altra incongruència— el President de la Generalitat manifesta que està disposat a parlar del trasllat d'etarrs després de les eleccions, perquè no hi hagi la pressió de les eleccions pel mig d'unes negociacions —posem un interrogant. Però ara han passat les eleccions i nosaltres no en tenim cap notícia, que s'hagi canviat l'actitud després d'haver enviat la carta la Conselleria denegant el trasllat.

I ens preguntem per què encara no s'ha donat suport institucional a la política de dispersió —bé, a nivell verbal, jo no he sentit cap manifestació en contra ni dels partits de la coalició governamental ni del mateix Govern. Certament que la política de dispersió no és l'única mesura possible, però és una mesura important i és una mesura eficaç: ajuda a trencar la disciplina que imposa ETA, permet als disposats a renunciar a la violència d'escapar-se del control dels més radicals o dels més intransigents i és una mesura favorable a la reinserció de l'intern, i així ho pensa la mateixa ETA quan s'oposa amb tota la seva força a la seva aplicació.

No, senyores i senyors diputats. Les raons d'aquesta política equívoca del Govern no rau en les mateixes mesures de dispersió, sinó que cal anar-les a cercar més lluny, en el si del model de relacions que vostès han escollit amb l'Administració central, model basat en l'enfrontament i no en el diàleg, model basat en l'oposició sistemàtica i no en la cooperació. Política que no ho dubto, que els proporciona bons guanys electorals, però que vostès han de tenir la mínima sensibilitat democràtica per no aplicar-ho també a la lluita contra el terrorisme: perquè, mirin, la cooperació entre les institucions és vital en la lluita contra el terrorisme, i és per això que jo afirmo que la seva política de manca de solidaritat democràtica no és el millor servei que es pot fer ni als catalans ni al nostre autogovern.

La democràcia té una ètica i té també una estètica pròpies i, quan s'intenta mercadejar amb aquests valors, les consciències democràtiques, senyores i senyors diputats, s'enrojolen. Els catalans som capdavaners en la llarga lluita per aconseguir la democràcia en el nostre país i els catalans no podem entendre, de cap de les maneres, aquesta actitud tan cicatera —si se'm permet l'expressió en castellà— que el Govern de la Generalitat està tenint en aquesta qüestió tan cabdal.

Democràcia i autogovern van units, i la història d'Espanya del segle XX ho demostra: vam tenir autogovern durant la República, se'n va anar l'autogovern amb la dictadura i ha tornat l'autogovern amb l'actual democràcia, amb la monarquia parlamentària. La democràcia, la societat oberta, té molts enemics —ja ho diu en Popper en el seu llibre—, però avui, aquí, en aquesta realitat, l'enemic més visible i més fort que té la democràcia és el terrorisme; per tant, lluitar contra el terrorisme, senyores i senyors diputats, és lluitar a favor de la democràcia i és lluitar a favor de l'autogovern, i estic segur que cap senyora ni senyor diputat d'aquest hemicicle ho posarà en dubte.

En l'últim debat sobre l'orientació política del Consell Executiu, el Molt Honorable President de la Generalitat va dir que en les relacions entre la Generalitat, entre Catalunya, i el Govern central s'havia de vèncer l'obstacle de la desconfiança. I jo pregunto: és amb aquestes actituds, amb aquesta política de falta de solidaritat democràtica i de falta de solidaritat amb les altres comunitats autònomes que es pot vèncer l'obstacle de la desconfiança —perquè bàsicament estem tots d'acord que existeix, aquesta desconfiança—? Perquè, mirin, no es deterioren sols les relacions amb l'Administració central, sinó també la nostra imatge davant els altres pobles d'Espanya. Circula un acudit entre el nostre poble, i diu així: «El President de la Generalitat ha sortit aquesta nit per tal de visitar les comunitats autònomes amigues: tornarà a ser aquí d'aquí a un parell d'hores». Sembla que és bastant il·lustratiu de com van les nostres relacions amb la resta de l'Estat, amb la resta dels pobles d'Espanya.

És que vostès creuen que nosaltres fem una política seguidista o que jo estic a favor d'una política seguidista? En el tema aquest, no, senyors, no: nosaltres no volem això. Jo conec les limitacions de la nostra infraestructura penitenciària —vostès ho saben: l'he denunciat des d'aquesta mateixa tribuna en moltes ocasions—; per tant, conec les nostres limitacions i penso que, indubtablement, des d'aquest coneixement, des d'aquesta realitat, és com nosaltres hem de negociar o hem de parlar amb Madrid.

Però és que en aquesta política l'únic que fa falta és un senyal de fum, un acte simbòlic, si vostès volen. Acceptin un sol intern, diguin que estan disposats a fer-ho: n'hi hauria prou amb això, n'hi hauria prou, i almenys tots tindríem, vostès, el Govern i nosaltres, la consciència una mica més tranquil·la.

El que no pot ser, senyores i senyors diputats, és continuar essent tan insolidaris. Som l'única comunitat autònoma que no té presos d'ETA, si deixem a part, naturalment, la Comunitat Basca —per motius obvis. I que no es digui que no és una qüestió nostra, que no es digui que acceptar presos d'ETA pot ser fer venir el terrorisme a Catalunya, perquè el terrorisme, malauradament, a Catalunya, ve per uns altres camins. El terrorisme colpeja cegament, i només vull recordar la tràgica..., la tragèdia d'Hipercor, l'atemptat de Banyoles, el recent atemptat del Prat, sense tenir presos d'ETA a les nostres presons. Per tant, que no es doni aquest missatge subtil que a vegades s'està donant, que no es doni, perquè no hi té absolutament cap relació.

I el que tampoc no pot ser és continuar amb la incongruència de les paraules i la seva traducció en fets. Jo duc unes quantes carpetes, però me les he deixades allà, perquè no val la pena: estan plenes de retalls, amb manifestacions, declaracions del President de la Generalitat condemnant el terrorisme, condem-

nant-lo, i dient que totes les institucions han de donar suport a la lluita contra el terrorisme; però després, aquestes declaracions, aquesta política verbal, no té una traducció en els fets concrets, i és en els fets concrets quan realment una política es pot veure si es fa o no es fa. I el que no pot ser tampoc és continuar en aquesta situació en què la Conselleria diu una cosa i el President una altra, en què fa la impressió que l'única política del Consell Executiu és la que dicta el President cada matí en llevar-se.

En Galbraith, en John Kenneth Galbraith, en les seves memòries, centra el que ell diu que és el seu primer teorema sobre les relacions polítiques d'un govern; diu, estableix la impossibilitat de conèixer les intencions d'un govern quan aquest mateix govern tampoc no les coneix: em temo, senyores i senyors diputats, que estem nosaltres ara en aquesta situació, però, malgrat això, jo m'atreveixo —i ja que se m'ha encès la bombeta vermella, acabo—, senyores del Consell Executiu (remor de veus), senyors de la majoria, senyores i senyors diputats, de demanar-li al senyor Conseller de Justícia que expliqui quins són els propòsits de capteniment que tenen sobre el suport a donar a la política de dispersió de presos pertanyents a bandes armades. I, si pensen continuar igual que ara, per favor, donin els motius reals, no els pretextos, no els pretextos, sinó els motius reals, i potser deixarem així —si ho fan—, alguna vegada, de ser presoners d'un sistema on ningú no escolta ningú.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart.

Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, la interpellació que acaba de formular el Diputat senyor Oliart em dona l'oportunitat d'exposar en aquesta Cambra la situació real, la veritat sobre aquest tema, aquest problema relacionat amb la política de dispersió dels presos d'ETA endegada pel Ministeri de Justícia, sobre el qual s'han dit, fora d'aquí i aquí, coses absolutament errònies i inexactes, que és necessari rectificar.

Jo admeto, senyores i senyors diputats, totes les crítiques a la política del Govern i, en concret, a la Conselleria, sempre que es basin en fets reals, no tergiversats. I per això, en la relació esquemàtica de fets que ha formulat el Diputat interpellant, he de fer constar: en primer lloc, aquesta política de dispersió dels presos etarres és d'absoluta incumbència del Ministeri de Justícia, en tot cas, del Govern central. A la Generalitat no li correspon immiscir-s'hi ni en un sentit ni en un altre, ni pronunciar-se sobre la seva bondat. I tampoc a les comunitats autònomes a què s'ha alludit, com atribuint-los una solidaritat que, en aquest cas, és absolutament inexistent per raó de les seves manques totals de competències en matèria penitenciària: el trasllat de presos d'ETA és decisió —com dic— del Govern de Madrid, i pot actuar lliurement en totes les presons de l'Estat, excepte les de Catalunya, sense consultar —ni ho ha fet— els governs de les respectives comunitats. I, a més a més, tampoc és cert que s'hagin enviat presos terroristes de bandes armades a totes les comunitats autònomes, perquè hi ha moltes presons de l'Administració central que no han rebut aquest tipus de reclusos.

Bé, però el que sobretot a mi m'interessa remarcar és que no és cert —i ho dic rotundament— que, des del mes de juny fins al mes de setembre, s'hagi estat debatent aquest tema via correspondència ni que hi hagi tres cartes de l'Administració central, i molt menys que no les haguem contestat. Jo vaig a cenyir-me, estrictament, al que són els fets reals, que els tinc apuntats en els papers, però que, a més a més, els porto en la memòria, perquè em dol que les meves repetides afirmacions davant dels mitjans de comunicació i, fins i tot, contestant preguntes per escrit de membres d'aquesta Cambra, doncs, no siguin tingudes en compte en el moment de l'exposició que precedeix o que és el preàmbul d'una interpellació.

El que hi ha de veritat és, únicament, que el dia 20 de juliol d'enguany, el 20 de juliol, es va rebre a la Conselleria de Justícia —això sí, amb data del 27 de juny, però que de sortida..., o del document del 27 de juny, però que entrava a la Conselleria el 20 de juliol— un ofici de la Subdirecció General d'Institucions Penitenciàries dirigit, a més, a la Secció de Classificació de la nostra Direcció General —poso èmfasi en aquestes paraules perquè es vegi a quin nivell es presentava aquest problema—, el qual ofici contenia una proposta, una proposta de trasllat de disset interns, el qual comprenia la relació nominal d'aquests..., respecte als quals s'interessava o es proposava el trasllat.

Aquest escrit, aquest ofici va ser contestat el dia 26 del mateix mes de juliol, en el sentit de demanar les raons que motivaven aquest trasllat per examinar-ne la procedència a la llum del Decret —del Decret del Govern central— dictat el 20 de juny del 84, que establia les normes provisionals de coordinació de les administracions penitenciàries; per tant, examinar, a la llum d'una disposició de caràcter estatal, si procedia o no aquest trasllat, sobre el qual no s'exposaven les motivacions ni estava subjecte a la normativa establerta per aquest Decret.

I aquest escrit nostre —com dic, contestat sis dies després de la recepció de l'ofici proposta de trasllat— no va merèixer cap atenció de l'Administració central fins al dia 28 d'agost. El dia 28 d'agost, que —amb data, aquesta vegada, més recent, del 25 del mateix mes d'agost— se'ns van adreçar tretze oficis; tretze oficis en cada un dels quals s'interessava el trasllat d'un intern i, juntament amb l'ofici, s'acompanyava el full inicial —en tot cas, un full antiquat de classificació que no responia, tampoc, al que era la preceptiva d'aquest Decret.

Val la pena, perquè els membres d'aquesta Cambra no estan obligats a conèixer aquesta normativa, que hi faci una certa referència. Aquest Decret del 20 de juny del 84 no estableix cap diferència entre els presos terroristes o condemnats per afiliació a bandes armades i els altres, i, simplement, diu que hi ha tres casos en els quals és procedent el trasllat de presos d'una a una altra administració penitenciària. Tres casos, que són: a requeriment judicial —per raó, doncs, que l'autoritat judicial necessiti realitzar determinades pràctiques de diligències, compareixences..., en el supòsit de fets extraordinaris —com pot ser una inundació, un motí, un incendi— i, pel que fa als penats, als condemnats, quan, per raons de classificació i de destinació, es conclouï que determinats penats han de complir la pena en un territori també determinat. La qual cosa comporta els requisits següents: en primer lloc, que hi hagi una proposta de grau de classificació i de centre, motivada per l'equip de classificació del centre d'origen, del centre que demana el trasllat, i que

aquesta motivació sigui evitar el desarrelament social del reclus, i, per tant, que, prèviament a la seva detenció o al seu empresonament, hi hagués una vinculació de tipus familiar o social prèvia a un territori determinat, i, per últim, que en el territori de l'Administració originària —la que demana el trasllat— no hi hagi manca d'establiments que reuneixin aquestes condicions. I diu també el Decret que l'Administració de destinació es podrà oposar, podrà no autoritzar el trasllat per raons d'improcedència —és a dir, perquè no es donin aquests requisits— i també en el cas de manca d'establiments o de places penitenciàries de la naturalesa exigida en la petició.

Bé, d'acord amb aquesta normativa, quan el mes d'agost —a finals d'agost—, per segona vegada, es rep aquesta proposta de trasllat, amb la dada curiosa que ara ja no eren disset, els reclusos respecte als quals es demanava el trasllat, sinó tretze, i que únicament cinc estaven en la relació inicial, i els altres vuit eren totalment nous, i que —com dic— no s'acompanyava l'informe, la informació motivada, però que es deduïa, claríssimament, del full inicial de classificació que es tractava de presos sense cap absoluta prèvia vinculació amb Catalunya, la resposta, en el nivell administratiu, en el nivell tècnic en què s'estava movent el problema, no podia ser altra que dir, simplement, que aquesta proposta de trasllat no reunia les condicions, els requisits —cap dels requisits— que preveu la legislació i, concretament, el Decret tantes vegades alludit, del juny del 84.

Bé, jo puc assegurar, rotundament —i he d'afegir, per acabar aquest historial d'aquests fets, que aquesta última resposta nostra a aquests tretze oficis rebuts el 28 d'agost es va produir a primers de setembre: no en recordo la data exacta—, puc assegurar que ni abans del 20 de juliol, en què es rep la primera comunicació, ni després d'aquesta resposta nostra de primers d'agost no hi ha hagut gestions, no hi ha hagut contactes a nivell polític, personal, ni hi ha hagut negociacions encaminades, a nivell polític, a resoldre aquest problema.

Veig que se m'acaba el temps, i voldria..., en aquest punt, encara que breument, però sí que ser molt contundent, perquè crec que aquí hi ha la clau de tot el problema. És a dir: jo desmenteixo absolutament que aquest tema de l'acolliment o no de presos de bandes armades hagi estat un element utilitzat a les negociacions que sí que s'han dut a terme respecte al que en venim dient els «serrells lingüístics» i a la política de finançament de la Policia Autònoma. En cap cas s'ha mercadejat amb aquest tema, en absolut, i, per tant, jo desmenteixo aquestes informacions i lamento que —com he dit— fora d'aquí i aquí, utilitzant, doncs, suposicions, pressuposicions, s'estigui perjudicant el que, a judici dels mateixos que segueixen aquesta tònica, és..., va en demèrit de Catalunya i del nostre esperit de solidaritat i, sobretot, del suport que hem donat, indiscutiblement, i que seguirem donant des del Govern a la política antiterrorista del Govern central.

No puc seguir; en tot cas, en el tràmit de la rèplica completaré els arguments que ara no m'és possible pronunciar.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller.

Senyor Oliart, té un torn de cinc minuts per a la rèplica.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, vostè m'ha contestat de la manera que jo més em temia. És a dir: en primer

lloc, no m'ha dit quins són els propòsits de capteniment del Govern quant a la política que pensen fer a partir d'avui; no m'ho ha dit. M'ha dit, més o menys, m'ha explicat, amb una sèrie de pretextos —que jo demostraré que són pretextos, i alguns d'ells, naturalment, no són..., ni vertaders pretextos arriben a ser—, doncs, una política que vostès han dut fins ara.

Jo no li diré, senyor Conseller, que vostè menteix —vostè, en canvi, sí que ha dit que jo falsejava les dades—; però jo li diré que vostè té allò que els psicòlegs en diuen «memòria selectiva». Vostè ha dit que el primer ofici o la primera carta que van rebre del Ministeri de Justícia datava de finals de juliol. Jo, aquí, davant meu tinc el primer d'aquests escrits, i és del 27 de juny, i, a més a més, s'adrecen a vostès amb tota delicadesa i amb tota cortesia. Es diu: «Se propone a esa Dirección General de Servicios Penitenciarios y Rehabilitación el traslado de los siguientes internos...» —27 de juny, no 27 de juliol. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

El Sr. OLIART: Però vostè també ha dit que no hi havia hagut contactes directes entre les dues direccions generals o entre el Ministeri i la Conselleria... Moltes vegades diputats d'aquesta Cambra m'atorguen a mi el fet que jo em preparo molt bé les meves intervencions; doncs, jo vull fer honor a aquesta opinió, i he trucat a la Direcció General, i m'han comunicat —i, a més a més, tinc el permís per dir-ho— que el senyor Antoni Asunción, Director General d'Institucions Penitenciàries de l'Administració de l'Estat, va parlar amb el Director General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació abans d'enviar la primera carta del 27 de juny.

Per tant, no és cert que no hi hagués hagut contactes previs. Es va avisar, i es va avisar amb suficient antelació. Per tant, vostès estaven completament avisats. Però, ho repeteixo: vostès estan donant pretextos. Aquí, per exemple, em parla del Decret. Miri, jo estic d'acord amb el que diu el Decret, ja ho he dit en la meua primera intervenció, però... és que les formalitats o els tecnicismes d'un decret han de ser obstacle perquè nosaltres tinguem una política antiterrorista solidària amb la resta de l'Estat o amb la política que dissenya l'Administració de l'Estat? A mi em sembla que no; a mi em sembla que són criteris estrictes i únicament polítics els que han de presidir en la presa d'aquestes decisions.

Però és que per altra part l'esperit del tractament penitenciari en el nostre sistema és precisament el tractament individualitzat, és la inserció social del pres. I és clar que si és el tractament individualitzat no es pot, de cap de les maneres, confondre el tractament que s'ha de donar als presos de bandes armades, concretament als presos d'ETA, al dels delinqüents que no són aquests. Perquè una cosa bàsica per intentar la reinserció social dels terroristes és allunyar-los del seu collectiu, i mitjançant aquesta política de dispersió s'aconsegueix. I jo —ja ho he dit també en la primera intervenció— no he vist que vostès estiguin mai en contra d'aquesta política de dispersió, i si vostès no ho estan a nivell verbal, tampoc no ho han d'estar després en el moment de la pràctica. Però és que les mateixes paraules del President de la Generalitat el contradueixen a vostè, senyor Conseller. Perquè el President de la Generalitat sí que va dir que estava disposat a parlar, i va posar un termini, va dir: «Després de les eleccions»; per tant, si el President de la Generalitat està disposat a parlar del tema aquest és que indubtablement està per

sobre dels problemes tècnics o formals que pugui comportar un decret de l'any 1984 de Coordinació de les Administracions Penitenciàries, està molt per sobre.

Jo penso, senyores i senyors diputats, que el terrorisme és un tema molt important, massa important per ser tractat amb aquesta lleugeresa. I hi ha hagut insolidaritat, i miri, hi hagut un collectiu, que és el més afectat de tots, que els ha donat a vostès una mostra del que és solidaritat, que és el collectiu de funcionaris. Els tres sindicats dels funcionaris de les presons de Catalunya —Comissions Obreres, per començar, UGT i el Sindicat Professional— han fet declaracions solemnes i oficials que ells estan disposats a acceptar presos a les presons catalanes, i són els que hi han de treballar, i són també els que reben les cartes bomba; per tant, solidaritat, sí, però ja ho veu, els funcionaris els han de donar lliçons.

Continuo, senyor Conseller, dient-li el mateix que en començar aquesta segona intervenció: vostè no m'ha contestat quins són els criteris, els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre aquesta política, i jo no vull —ni crec que ningú d'aquí ho vulgui— que nosaltres siguem «seguidistes» de la política que es faci a l'Administració de l'Estat; però sí solidaris en la lluita contra el terrorisme, sí solidaris a favor de la democràcia, perquè és també lluitar a favor del nostre autogovern. I és en aquest sentit, doncs, que jo li dic «facin un gest, facin una política de gestos», que és tan important com una política eficaç. Si és que nosaltres no podem assolir-ne més, de presos, a causa que tenim poques institucions penitenciàries en funcionament, o que són..., facin aquesta política de gestos, diguin un, dos, tres, asseguin-se a parlar, però no a negociar, no a fer servir els presos d'ETA com a moneda de canvi per aconseguir unes ampliacions pressupostàries, siguin quines siguin aquestes ampliacions pressupostàries.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart.

El Conseller pot fer contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats... Senyor Oliart, encara que sigui un tema d'ordre gairebé personal, jo estic també d'acord que vostè prepara molt bé les seves intervencions i que a més a més —i ho he dit abans— vostè és una persona autènticament preocupada pel tema penitenciari i jo, doncs, estic molt, en aquest sentit, molt d'acord amb aquesta preocupació perquè jo també la sento. Però, en aquest cas, jo lamento dir-li que vostè està incidint en un error, possiblement perquè per una vegada no m'ha escoltat prou. És a dir, sí, sí que vostè té un document, suposo que adreçat a la Secció de Classificació de la nostra Direcció General, i sí que és del 27 de juny —i jo ho he admès i ho he dit aquí—, però aquest document va arribar a la Conselleria i l'entrada del nostre registre és del dia 20, no 27, 20 de juliol, no 27 com també vostè diu aquí, per error, perquè el dia 26 del 7 ja l'havíem contestat. Per tant, quedi clar que no hi va haver demora en la nostra resposta i que no hi ha una absoluta contradicció entre el que vostè diu i el que dic jo, perquè el document portava aquesta data però no va ser diligentment enviat.

Bé, dit això, jo he de dir-li que el criteri normal pel que fa al trasllat de reclusos... I li insisteixo que ni la legislació penitenciària, que vostè coneix molt bé, ni el reglament penitenciari

fan cap distinció entre una i altra classe de penats, excepte en tema de comunicacions i de visites, però que òbviament no és el tema que ara ens ocupa; ni la legislació penitenciària ni el reglament penitenciari fan cap distinció, ni el decret de coordinació de les administracions penitenciàries. I, per tant, a nivell administratiu, el criteri, amb caràcter general, el de la Generalitat de Catalunya és que ens hem d'ajustar a aquesta normativa, i aquest és el criteri que ha d'imperar en aquest nivell tècnic i administratiu. I li diré més: totes les peticions que, ajustant-nos a aquesta normativa, hem fet nosaltres de trasllat de penats de la nostra administració penitenciària a la central en casos en què hi havia motivació per raons de prèvia vinculació familiar o social a territoris que no són de la nostra jurisdicció, ens han estat denegats.

Dintre d'un criteri general, en canvi, nosaltres l'hauríem aplicat diferent. Bé, jo estic molt d'acord que aquest és un cas diferent, senyor Oliart; estic molt d'acord, senyores i senyors diputats, que no estem parlant del trasllat d'un pres més o menys perillós, d'un atracador qualsevol, sinó que aquesta política, sobre la qual jo no em pronuncio —i no m'hi pronuncio no per indiferència, sinó per respecte, per raons de respecte al Govern de Madrid, que ell sabrà, perquè porta, és el que dirigeix i porta la batalla del terrorisme i, per tant, jo no m'hi pronuncio, però la respecte—, és cert que no entra en un àmbit d'un trasllat normal, però per aquesta mateixa raó requereix un tractament excepcional. I per això, també, la Generalitat de Catalunya manté sobre aquest tema, el Govern de la Generalitat manté sobre aquest tema una posició, també, excepcional. I que entenem que ha de ser excepcionalment tractada.

Per exemple, en parlar de trasllats de presos de bandes armades, s'ha de saber quina és la xifra total amb què es contrau aquesta petició, s'han de concretar una sèrie de mesures amb vista, per exemple, al mateix règim penitenciari d'aquests trasllats —nosaltres tenim un criteri respecte a permisos, respecte a comunicacions, que poden ser no compartits per l'Administració central, i cal posar-s'hi d'acord. És a dir, que això requereix un tractament excepcional és obvi, i jo, el que dic, que això no s'ha tractat en aquest nivell, que no hi hagut ni una sola conversa. Jo he tingut ocasió..., jo he parlat personalment amb el Ministre senyor Múgica, hi he parlat per telèfon, he parlat personalment amb ell de temes d'interès comú, he parlat del tema dels traspasos dels recursos materials de l'Administració de Justícia, que vostès saben que va ser establert per acord de la Comissió Mixta del mes de juliol, d'enguany també, del 28 de juliol —segons vostè, al cap d'un mes i un dia de la primera petició, de la primera proposta de trasllat—, i el Ministre de Justícia ha estat a Barcelona, jo l'he rebut i he parlat amb ell, i mai, mai m'ha fet la més mínima insinuació, la més mínima indicació sobre el tema del trasllat dels presos de bandes armades! I el mateix podria dir-li el President de la Generalitat, i el senyor Miquel Roca, el qual —com a President de la Comissió de Cooperació— ha parlat de diferents temes amb el Ministre, senyor Almunia, sobre Policia Autònoma, sobre els altres serrells... Bé, si realment hi hagués aquesta necessitat de portar presos a Catalunya, el tema es plantejaria en aquest terreny, i el tema seria tractat en el nivell que ha de ser-ho, el nivell polític.

Bé, em penso que li estic dient prou, encara que jo crec..., jo crec que és inútil formular propòsits de capteniment sobre un tema que jo crec que està liquidat: hi ha hagut declaracions

d'altres personalitats del Govern de Madrid dient que la política de dispersió havia acabat. Per altra part, des de l'últim ofici de proposta de trasllat que es va rebre en la nostra Direcció General fins avui han passat gairebé quatre mesos, d'un silenci total pel Govern de Madrid. És de suposar que aquest és un tema acabat, però en el cas que no ho estigués, o en el cas que no ho fos, jo no puc dir-li més que el que ha dit públicament el President de la Generalitat de Catalunya: «El Govern de Catalunya està absolutament disposat a donar suport, en tot moment, al Govern de l'Estat en la política antiterrorista, i deixar-li la iniciativa i la direcció, com correspon, entenc, al Govern de l'Estat». Per tant, és clar que estem oberts al diàleg; diàleg que ha de comportar no una negociació, no un mercadeig —de cap manera, senyor Oliart, i, això, torno a desmentir-ho, això en cap cas s'ha donat—, però ha de portar a uns acords respecte, com li deia, al règim de vida, als centres en què haurien d'anar, en tot cas, aquests sentenciats, respecte a la seva classificació —no és el mateix un pres, podríem dir, per una activitat homicida dintre d'ETA, condemnat a quatre penes de trenta anys per l'homicidi d'una sèrie de guàrdies civils, que un pres condemnat a dos anys per haver fet una certa apologia del terrorisme—, ... En fi, tot això requereix ser tractat, i arribar a un acord, i això és l'únic que nosaltres demanem, i nosaltres a això estem oberts. I no ho dic jo ara: ho va dir el President de la Generalitat, si bé, demorant, perquè aquell no era el moment oportú, la data en què nosaltres estàvem disposats a escoltar, i ningú ens ho ha demanat. I hi ha hagut contactes, com li he dit.

I, per altra part, no és al Govern de l'Estat on s'ha parlat d'insolidaritat de Catalunya: excepte una primera al·lusió molt llunyana, frenada immediatament, no hi hagut cap ministre, ni el President del Govern, ni el Ministre de l'Interior, senyor Corcuera, ni el Ministre de Justícia, senyor Múgica, ni el Ministre d'Administracions Públiques, senyor Almunia, que serien els més qualificats i que són els que coneixen exactament quina és la real situació d'aquest tema, de cap d'ells ha sortit una paraula de protesta, de queixa, sobre l'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya; desgraciadament, només han sortit d'alguns mitjans de comunicació d'aquí i d'algunes personalitats de Catalunya —jo penso— en un tema que realment no hauria de ser utilitzat políticament per utilitzar-lo, en aquest terreny, contra el Govern de Catalunya, que —hi insisteixo— vol donar i donarà el seu suport al Govern de l'Estat i que està obert al diàleg si diàleg és necessari que hi hagi.

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció socio-sanitària de la població de Catalunya, que formularà l'Illustre Diputat senyor Daniel Font.

Interpellació sobre l'atenció socio-sanitària de la població de Catalunya

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President.

Aquesta interpellació va destinada a esbrinar els objectius generals del Consell Executiu en matèria de política d'atenció socio-sanitària. Aquest és un terme de vegades excessivament tècnic i difícil, perquè és una paraula sovint poc entenedora,

però que expressa això; és a dir, aquells nivells d'atenció a determinats col·lectius de la població que combinin un nivell de suport social i un nivell curatiu de suport sanitari, que ho combini d'una manera efectiva i que centri, doncs, aquesta combinació de «curar» i «cuidar» alhora, potser més, fins i tot, «cuidar» que «curar», en el sentit de preservar la qualitat de la vida d'aquestes persones.

Aquest matí hi ha hagut unes interpellacions en matèria de política o objectius generals en matèria de la població gran de Catalunya, pel que feia al seu suport social, de les Diputades Fabian i Barenys. Jo diria que normalment quan es planteja aquest tema sempre es planteja en relació amb la Conselleria de Benestar Social, però ens ha semblat que era bo sentir també l'opinió del Departament de Sanitat, perquè, almenys —almenys—, en termes pressupostaris, podem dir nosaltres que el pastís o la dotació destinada a aquests temes és fortament més important la destinada a sanitat que a serveis socials, malgrat que normalment es parla d'aquests temes dialogant amb la Conselleria de Benestar Social.

Volem dir algunes coses en relació amb aquest problema de l'atenció socio-sanitària. En primer lloc, el que motiva la interpellació: motiven la interpellació un conjunt de conflictes recents que, més o menys, tots devem conèixer, que han aparegut a la premsa escrita diària i que, en alguns moments, han causat alarma en la població de Catalunya, i que van més enllà que els problemes de la vellesa.

Per exemple —en plantejaré dos més—, els problemes relacionats amb persones amb càncer avançat, que potser tenen un futur fins i tot incert, que no tenen una ubicació adequada dins del sistema sanitari i social de Catalunya, i que al dramatisme de la mateixa malaltia, i la progressió de la mateixa malaltia, han d'afegir un altre dramatisme, que és no poder anar a casa —perquè a casa no hi ha els recursos adequats—, no poder anar a l'hospital general —perquè ja no s'hi pot fer res més— i no poder anar, en definitiva, enlloc: s'han donat alguns casos, per exemple, de malalts amb càncer avançat tractats a l'Hospital Clínic de Barcelona que han estat remesos a quaranta quilòmetres de la ciutat, a Sitges o a Vilanova, perquè a la ciutat no hi havia els equipaments adequats, la qual cosa revela una problemàtica relativa a aquesta patologia —la patologia derivada de les qüestions oncològiques: en definitiva, en relació amb el càncer—; és una patologia cronificada que requereix llarga estada o llargues atencions.

Un altre aspecte que ha aparegut també ha estat el de les residències per a malalts o persones amb malalties infeccioses contagioses, particularment fent referència al que es coneix com la síndrome d'immunodeficiència. Van aparèixer en un determinat moment unes opinions contradictòries entre el Conseller de Benestar Social i el Conseller de Sanitat sobre com havien de ser aquestes residències: d'un costat es deia «han de ser unes residències especialitzades» i d'un altre costat es deia «això no és lògic, des d'un punt de vista sanitari; han de ser unes residències que tractin generalment totes les patologies que requereixen atencions perllongades».

I, òbviament, també ha motivat la interpellació l'esclat dels conflictes referits a les residències assistides —que ja se n'ha parlat a bastament a la Cambra, a la Comissió Social del Parlament i també al Ple—, com han estat els problemes referits a la residència Alba, a Sant Joan Despí, Vallvidrera, Badalona, Ma-

taró i, fins i tot, alguns d'aquests casos amb conseqüències mortals.

Tot això són els problemes. Jo diria que, d'aquests problemes, se'n deriven dues afirmacions: una, que són necessaris més equipaments, o que són necessàries més places d'atenció socio-sanitària per afrontar-la, i, l'altra, que és necessària una revisió profunda de les places ja existents en aquest terreny de l'atenció socio-sanitària, que faci referència a una revisió de les condicions de vida que representen: com s'hi està, en aquestes places, com s'hi viu, en quines condicions, l'atenció sanitària que s'hi presta —és a dir, si se'ls miren o no se'ls miren—, sobre la voluntat de les persones internades d'ésser-ho o no, amb tots els problemes que això comporta relatiu a la consideració dels drets fonamentals, però també, em sembla a mi, a una actitud que ens ha semblat notar dels entorns del Consell Executiu, d'analitzar aquesta conflictivitat no tant per afrontar-la, sinó per dir que no passa res; és a dir, que el que està passant en aquests ambients, en aquests sectors, és una cosa, són accidents puntuals, que en general no passa res i que, d'alguna manera, aquest «no passa res» intenta imputar una certa culpabilitat no tant a l'Administració, sinó als mateixos fiscals i jutges —i jo diria que també a la premsa escrita—, mirant d'esvair d'alguna manera responsabilitats que són pròpies, responsabilitats que són exclusivament pròpies, i de minimitzar el problema.

Per contra, creiem nosaltres que el problema hi és, i que és un problema realment important, i que, per tant, aquests conflictes no es poden considerar de manera aïllada, sinó que reflecteixen un problema de tipus general, que és justament aquest de l'atenció socio-sanitària, si és suficient o si és insuficient. Referit a dos nivells —arran dels problemes—, dos nivells: un, el nivell de la vellesa —que ja ha estat a bastament tractat—, per a persones amb edats més grans de seixanta-cinc anys i les malalties pròpies d'aquestes edats, i, un altre, referit a la població en general, per a malalties no pròpies de la vellesa, sinó pròpies de les patologies cròniques, és a dir aquelles que necessiten atencions perllongades. Crec que són els dos nivells que apareixen, però hem de dir nosaltres que aquesta atenció —permeti'm una vegada més el terme tècnic—, atenció socio-sanitària, és un terreny assistencial que, des de l'Administració, jo diria que, des del Govern de Catalunya, els darrers anys ha estat poc considerada en la planificació de prioritats sanitàries i socials. Ha estat poc considerada tradicionalment, però també els darrers anys; malgrat que sempre s'han fet uns esforços puntuals, jo diria que, en general, aquest terreny d'assistència ha estat considerat una mica com un germà pobre del sistema sanitari i social de Catalunya, o, en definitiva, el que podríem dir com una ventafocs dels serveis públics de Catalunya, és a dir una faceta a considerar, a més, perquè toca, però no d'una manera essencial. I això ha comportat, en el terreny de la sanitat, justament l'aparició d'una sanitat marginal, que es tracta d'anar superant, és a dir, d'anar resolent, però, en definitiva, sanitat marginal que ha associat vellesa i malaltia crònica, sovint, a pobresa, indigència i jo els diria alguna cosa més, també: a bogeria i a psiquiatria. Tot això és un paquet, és una cosa que, des del punt de vista sanitari, sempre ha estat marginal i que es tractaria d'afrontar i de mirar de resoldre d'alguna manera. Per tant, acabar amb la marginalitat d'aquesta atenció.

Diria, com una observació addicional, que aquest problema aparegut no és un problema puntual, sinó que és un problema

que reflecteix una situació actual deficient, però que, necessàriament, creixerà, és a dir, que és un problema que, amb els anys, anirà a més: com més anys passin, pitjor. És a dir, d'alguna manera és necessari avançar-se, resolent els problemes actuals, però avançar-se també en el temps, en els anys futurs, perquè és un problema que anirà a més.

Respecte a la vellesa, per exemple, de persones més grans de seixanta-cinc anys, faran falta més residències assistides, més places de residències assistides. Per què? Doncs perquè l'edat mitjana de la gent és cada vegada més alta, i perquè, per exemple, l'esperança de vida en néixer creix: a principi de segle era de quaranta anys, quan una persona naixia tenia una esperança de vida de quaranta anys —hi havia molta mortalitat infantil i de malalties com la tuberculosi, posem per cas—, a mitjan segle va ser ja de setanta anys i avui és de setanta-sis anys per a les dones i de setanta-tres anys per als homes, la qual cosa vol dir que, d'alguna manera, la vida s'allarga, la gent té expectatives de vida més grans, segons les dades que em passen, i també això es complica perquè la natalitat és més baixa, la gent té menys fills i, consegüentment, es produeix un fenomen, que és l'envelliment progressiu de la població. I, amb aquest fenomen, dues conseqüències bàsiques, dues conseqüències bàsiques que aniran a més, i és que apareixen més intensivament les malalties associades a la vellesa, això que se'n diu multimalalties, i també fets específics com trencaments de fèmur, accidents vasculars, cerebrals, etcètera, i apareix també intensivament la marginació: la soledat, no poder-se valer, que és el drama de la vellesa —es parla avui que quaranta mil persones grans viuen soles a la ciutat de Barcelona, moltes d'elles amb possibles necessitats d'assistència social i sanitària.

Respecte a la població en general, també de malalties que requereixen atenció perllongada o cronificades, faran falta cada vegada més llits. Per què? Doncs perquè els hospitals generals no ho poden atendre: quan va un malalt d'aquests a un hospital general pateix l'hospital —perquè no té els recursos per atendre'l— i pateix el malalt —perquè no l'atenen i perquè vol que l'atenguin d'alguna manera. I, d'altra banda, també perquè l'evolució de les causes de la mortalitat a tot Europa apunta cap aquí, pinta cap aquí, és a dir, cap a patologies cronificades derivades del càncer, derivades del cor, derivades dels accidents de carreteres; és a dir, de traumatismes greus. Aquestes són les primeres causes de mortalitat a Europa, i, per tant, diríem que l'evolució de les patologies a la societat moderna abunda cap aquí, cap a unes certes formes de malalties cròniques. Faran falta més residències, faran falta més llits assistits.

Volem dir, per últim, com a última idea d'aquesta intervenció, que el nombre de places de residència assistida i de llarga estada a Catalunya és petit i és insuficient avui: és un nombre que hem d'incrementar. D'entrada, hem de dir una cosa, que és que a l'hora de calcular la xifra global de places que hi ha en aquests moments és bastant difícil, arran de les diferents xifres existents. Existeix un primer problema que és aquest, per exemple: la Conselleria de Benestar Social diu que hi ha 3.600 places de residència assistida a Catalunya, però, és clar, no hem pogut esbrinar si hi ha una correspondència clara entre aquestes xifres de l'ICASS i el programa Vida als Anys; més aviat amb alguna comparació, aquesta comparació ha revelat unes equivalències que no són les que tocarien, i, en definitiva, ens sembla que no acaben de lligar les dades que surten de Benestar

Social amb les que surten de Sanitat. A més, hi ha un altre problema que és que a la Conselleria de Sanitat ens diuen —s'ha de confirmar també— que té unes 2.000 places de llits de llarga estada concertades, però que també estan a la llista de Benestar Social.

De manera que hauríem de dir que hi ha, a Catalunya, entre 3.600 i 5.000 places, segurament, d'acord amb el que diuen els tècnics que ho coneixen, i el Conseller probablement hauria d'aclarir això: quantes places de residència hi ha, quantes de llarga estada, quantes en total.

Ara bé, hi ha uns barems de l'OMS que diuen que hi ha d'haver unes xifres de llits, per anar bé, en un país, en matèria d'atenció socio-sanitària: es parla d'un 1% de la població major de seixanta-cinc anys, és a dir, d'un llit o una plaça per a un 1% de la població major de seixanta-cinc anys; hi ha d'haver un nombre de llits de llarga estada adreçat a la població en general —es parla d'un 0,5 % [cp6,12]o[cp10,12]—, i, si apliquem això a Catalunya, ens surt una xifra, una xifra que és important de tenir en compte: farien falta 12.000 places —en tenim entre 3.600 i 5.000 i en farien falta 12.000, aplicant aquest barem: a les residències serien 9.000 places de residència i, si ho apliquem a les de llarga estada, serien unes 3.000 llargues; per tant, en total, en farien falta unes 12.000.

I he dir una última cosa, que és que el Conseller de Benestar Social es va comprometre, davant la Comissió Social, al següent compromís, que és que en el termini de la legislatura es comprometia a obrir 4.000 places més de residència assistida. Si aquest compromís és del Conseller de Benestar Social, però entenent que el finançament de les places és mixt amb Sanitat, òbviament voldria saber l'opinió del Conseller de Sanitat sobre aquest compromís: si el comparteix o no i si pot ser una via real d'evolució per al que queda de legislatura.

Entorn de tota aquesta problemàtica, senyor Conseller, senyores i senyors diputats, voldríem preguntar al Conseller què en pensen vostès i què pensen fer per mirar de resoldre-ho.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font.

L'Honorable Conseller senyor Trias té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, amb l'explicació global i el plantejament que fa el senyor Daniel Font, he de dir que hi puc estar d'acord: hi estic d'acord, seran moltes les necessitats que hi haurà. No estic d'acord... No entraré en alguns punts puntuals, però jo li enviaré els escrits que tenim: avui dia l'esperança de vida de les dones no és de setanta-sis anys, ja estem als setanta-nou anys i al voltant dels vuitanta, segons les últimes dades; per tant, el que passa és que, simplement, el que fa és incrementar el problema que vostè diu —benauradament, a més, d'incrementar el problema.

És veritat que durant aquests darrers anys s'han incrementat progressivament el nombre i la proporció de persones grans en el nostre país. Actualment, segons el cens de 1986, el 12,5% de la població té més de seixanta-cinc anys —734.966 persones— i es preveu que l'any 2000 aquesta proporció serà del 17%, i s'arribarà, així, aproximadament, a 1.064.000 persones. Tot i que l'envelliment no és una malaltia, és ben cert que en les persones grans augmenta la incidència i la prevalença de moltes

malalties, i que la seva autonomia i el seu benestar físic i psíquic van minvant progressivament i requereixen mesures de suport que no sempre és possible atendre en el si de la comunitat en la qual han esdevingut importants canvis socials i culturals: ha canviat l'estructura de la família, s'ha incorporat la dona al treball. Aquestes causes multifactorials i relacionades originen al nostre país, com a totes les societats industrials avançades, un increment molt important de la demanda d'atenció sanitària i social de la gent gran. En el cas de l'atenció sanitària, sabem que entre el 20 i el 30% dels llits dels hospitals d'aguts estan ocupats per persones de més de seixanta-cinc anys, amb una estada mitjana superior a la dels col·lectius més joves; que prop del 18% dels ingressos dels serveis d'urgències i el 30% de les activitats en els centres d'atenció primària són causades ja, avui dia, per l'atenció a persones grans; el consum farmacèutic també és evident que augmenta proporcionalment amb l'edat.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Paral·lelament, s'estan produint i d'una manera, jo diria, molt ràpida, avanços molt importants en el tractament i en el suport a les persones amb malalties cròniques i inguaribles, s'ha incrementat d'una manera molt important la seva supervivència i la qualitat de vida, i ha augmentat, evidentment, alhora la seva demanda de suport; ens referim a les persones en situació de malaltia terminal —com deia el Diputat Daniel Font—, a causa del càncer, la SIDA o altres processos. Cada any moren al nostre país unes 12.000 persones a causa del càncer, i al voltant de 300 persones a causa de la SIDA. Aquests col·lectius, d'incidència creixent, requereixen també, en les fases avançades de la malaltia, com les persones grans malaltes, un model d'atenció que promogui la seva qualitat de vida, amb una concepció integral de la terapèutica i del suport, i que tingui en compte les seves necessitats físiques, emocionals, socials i espirituals i que sigui, al mateix temps, activa, rehabilitadora i eficaç per resoldre les seves necessitats.

S'han pres, davant d'aquesta situació, un conjunt de mesures per part del Departament de Sanitat i Seguretat Social, un conjunt de mesures importants.

El 29 de maig de 1986 —i jo diria d'una manera pionera— es va crear el programa Vida als Anys, d'atenció sòcio-sanitària a la gent amb llarga malaltia. En el transcurs d'aquest temps s'ha realitzat un considerable esforç en el desplegament de recursos institucionals, en el creixement progressiu del pressupost, la millora gradual de recursos en l'atenció primària, social i sanitària, i en la formació dels professionals. Així, s'han desplegat, en quatre anys, més de 3.600 llits en els centres sòcio-sanitaris catalogats com de llarga estada i residència assistida. El pressupost específic per a la concertació d'aquests recursos s'ha incrementat d'un 105% en quatre anys, i el Departament de Sanitat ha passat de 2.900 milions de pessetes l'any 1986 a 5.977 l'any 1989.

Durant l'any 1989 s'ha iniciat el desplegament dels anomenats «recursos no institucionals» o d'obertura de centres sòcio-sanitaris, hospitals de dia, amb la proposta de vuit centres pilot, i això representarà donar lloc a una despesa anual propera als 200 milions de pessetes en aquesta fase inicial, als quals caldrà afegir les subvencions a l'activitat dels centres de dia que realit-

zen tècniques sòcio-sanitàries.

Quant a l'atenció primària sòcio-sanitària, cal destacar alguns aspectes: l'atenció domiciliària s'ha desenvolupat gradualment en les àrees de desplegament de la reforma de l'atenció primària, i creiem que aquest n'és un dels aspectes fonamentals. No es pot separar aquesta atenció. S'han desenvolupat programes d'atenció domiciliària en centres d'atenció primària, CAP 1 i CAP 2, i programes d'ajudes a domicili de persones no integrades en el règim de la Seguretat Social.

En l'àmbit de la formació dels professionals, i durant l'any 1989, el grup assessor de docència del programa Vida als Anys ha definit, conjuntament amb l'Institut d'Estudis de la Salut, els continguts, l'estructura, els mètodes, els criteris de desplegament i la selecció de l'alumnat dels dos cursos bàsics interdisciplinars de geriatria i gerontologia i de cures pal·liatives.

Des de l'any 1986 s'han analitzat més de 30 cursos, seguits per més de 800 professionals en aquestes matèries, i actualment s'estan definint els cursos específics, els cursos avançats i les prioritats de la recerca en el període 1990-1995. Actualment estan, a més, en fase de realització, els estudis descriptius de situació dels usuaris dels centres sòcio-sanitaris, avaluació de les dades funcionals i econòmiques, criteris d'avaluació i projecte global d'atenció, i també el patrocini i la subvenció del primer simposi d'atenció sòcio-sanitària.

El conjunt de mesures que s'han adoptat des del 1986, jo crec sincerament que situen Catalunya com a pionera a nivell de tot l'Estat en l'establiment i la definició d'un model propi d'atenció sòcio-sanitària —això ha fet que moltes comunitats autònomes s'interessin pel que s'ha fet a Catalunya i vulguin aplicar-ho a la seva comunitat—, en un conjunt d'aspectes i un conjunt d'objectius generals que desenvoluparà el programa Vida als Anys, que com vostè sap és un programa interdepartamental, i que permet que hi hagi una connexió i una gran col·laboració entre tots dos departaments: el de Sanitat i el de Benestar Social. I això permetrà unes línies d'actuació conjuntes entre l'any 1990 i el 1995, que han de permetre implementar, desplegar i connectar funcionalment els recursos sanitaris i socials de base, que permetin l'atenció domiciliària correcta i els recursos d'obertura d'hospitals de dia, que conjuntament racionalitzen la demanda de recursos institucionals.

Segon. El desplegament amb criteris preferents de cobertura territorial d'acord amb les necessitats de recursos institucionals específics polivalents, i els centres residencials i hospitals d'aguts. La creació d'una xarxa d'atenció sòcio-sanitària i el seu finançament i concertació progressiva, adequats a les característiques dels usuaris i dels sectors, en seran els eixos fonamentals.

Tercer. La formació específica de professionals en l'àmbit de la geriatria i la gerontologia i les cures pal·liatives, que promoguin una pràctica d'una atenció integral interdisciplinària. Definits aquests objectius, es procedirà a un model d'organització de recursos, s'hauran de desplegar un conjunt de recursos que completin la xarxa que tenim actualment. Els recursos poden ser classificats en institucionals —centres sòcio-sanitaris, centres residencials i hospitals d'aguts— i no institucionals —hospitals de dia i programes d'atenció domiciliària.

Recursos institucionals: els centres sòcio-sanitaris tenen i tindran com a objectiu la prestació d'una atenció més específica en les persones amb més dependència d'atenció sanitària, de re-

habilitació, confort i referència dins del sector per a la docència i la recerca. Aquests centres disposaran d'unitats funcionals o estructurals per atendre col·lectius específics —demència, cures palliatives, geriatria—, amb una estructura física que haurà de reflectir aquests objectius, i la dimensió òptima d'aquests centres haurà de ser entre 80 i 160 places, i hauran d'estar inserits dintre la comunitat.

Pel que fa als hospitals d'aguts, es desplegaran unitats funcionals interdisciplinàries, socio-sanitàries, amb l'objectiu d'atendre les situacions més difícils, donar suport i formació als professionals —això s'ha dit que pot, realment, donar una gran facilitat dintre els hospitals d'aguts, i ser punts de referència per a la connexió amb la resta de recursos socials, sanitaris i socio-sanitaris—, i unitats de convalescència o llarga estada, amb una proporció, aproximadament, del 10% del nombre de llits.

Els centres geriàtrics socials han de tenir una funció substitutòria de la llar. En molts d'aquests centres es produeix, freqüentment, un deteriorament de la salut dels usuaris, la qual cosa provoca un augment de la seva demanda d'atenció sanitària. Per tal d'apropar l'atenció a la comunitat es crearan unitats socio-sanitàries que formaran part d'aquests recursos que, amb dotació d'infermeria i connectades amb l'atenció primària, possibilitaran una millora a la qualitat i al desplegament més ràpid de recursos.

Recursos no institucionals: hospitals de dia, ubicats preferentment als centres socio-sanitaris; tenen com a objectiu la rehabilitació, l'ergoteràpia i la realització d'activitats de suport amb contingut sanitari. Mitjançant la connexió entre l'atenció primària sanitària i social, es portaran a terme i es continuaran desenvolupant els programes d'atenció domiciliària. En àrees de molta demanda o en aquelles en les quals no s'hagi desplegat encara la reforma de l'atenció primària, es desplegaran equips de suport interdisciplinar per atendre les situacions de més necessitat.

Tot això es farà una planificació a cinc anys, del 1990 al 1995, sectoritzant l'assistència d'aquests malalts —i això, a penes nosaltres tinguem les xifres del pressupost de l'INSALUD, nosaltres podem fer la previsió de com serà el desenvolupament econòmic i de nombre de places del 90 al 95, si bé estic d'acord que, aproximadament, el nombre de places que es necessitarien, de centres de llarga estada i residències assistides, aproximadament, ve a ser la xifra que vostè diu, d'uns 12.000. Ara, això, evidentment, dependrà de les possibilitats econòmiques amb què es desenvolupi l'atenció sanitària.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Honorable Conseller.

Per a un torn de rèplica té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Daniel Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President.

Vull dir, doncs, que en el terreny del diagnòstic, és a dir, d'allò que passa, de l'anàlisi de la situació, doncs, probablement, podríem compartir el criteri del Conseller. Veig que no hi ha una divergència important sobre la consciència del que passa. Probablement, l'anàlisi del que s'ha fet seria diferent, perquè hi ha hagut una bona part de la intervenció del Conseller que l'ha dedicat a dir el que s'havia fet en aquest terreny, i sobre el que s'havia fet, i concretament l'anàlisi del programa Vida als Anys i la seva evolució fins al darrer any, pràcticament,

jo els puc dir que pot merèixer —i que es podria fer— una anàlisi de sanitat hipercrítica, diguem, amb un anecdotari bastant complex, i que poden avalar, fins i tot, professionals experts que hi han participat. Però jo no entraré en això, perquè no m'interessa, o no ens interessa, ara, entrar en una anàlisi crítica d'allò fet, sinó que el que més ens interessaria és mirar d'aconseguir alguns compromisos de futur. És a dir, què fer a partir d'ara.

Jo li diria, aquí, també, que respecte al marc general que ens dibuixa, respecte a places, hospitals de dia, assistència domiciliària, uns plans a uns anys vista, doncs, és un criteri que també podríem compartir, però amb una excepció, i és que jo, el que voldria, és que es comprometés a algun tipus de xifra, perquè, normalment, a l'hora d'enfrontar un problema, sempre es pot dir: «Farem un pla, farem això, farem allò», i al cap d'un any, al cap de dos, al cap de tres, aquests compromisos s'acaben no complint, com no es pensi en una dotació pressupostària precisa i com no s'estableixin unes xifres precises en el terreny de places, de llits, de centres, d'ubicacions i de sectoritzacions d'aquests centres, places i llits.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

Jo li diré dos objectius de futur possibles, per veure si els podríem comprometre. Miri, una cosa que es podria fer immediatament i que no costaria una sola pesseta, ni una sola pesseta: introduir un títol sobre atenció socio-sanitària a la Llei d'Ordenació Sanitària en tràmit actualment en el Parlament, que en parli a bastament, d'aquest tema, i que estableixi un marc legal en funció del qual s'impulsi la política d'atenció socio-sanitària de Catalunya a partir, doncs, dels continguts que s'estableixin en aquest conjunt d'articles o títol que es puguin introduir a la Llei de Sanitat —aquest és un punt concret, i que no costa una sola pesseta, però que depèn d'una cosa bàsica: de la voluntat política de fer-ho, i això és el que jo voldria, veure si el Conseller estigués disposat a assumir-ho.

El segon punt és reiterar això, que realment es necessita un esforç important, que els recursos actuals probablement s'haurien de multiplicar per tres, dels que ja hi ha, si atenem el nombre de llits. Mirin, els donaré una dada per il·lustrar-ho una mica, per il·lustrar-ho una mica. Dades de Suïssa, que és un país petit: llits d'un hospital general, n'hi ha 42.000 —fixi-s'hi vostè—; llits d'atenció socio-sanitària, 21.000, gairebé un 50%, que contrasta, aquest 50% d'atenció socio-sanitària suïssa, amb el 15% o l'escàs 15% que pot significar a Catalunya. Calen molts més recursos. I jo li diria, essent que ja hi ha un conseller a la Cambra que s'ha compromès formalment davant d'una comissió a obrir 5.000 places més d'atenció socio-sanitària, abans —4.000, perdó, 4.000 places més— d'acabar la legislatura, essent que hi ha aquest compromís en ferm, i que són places que es financen conjuntament, una part serveis socials i una part sanitat, del programa Vida als Anys, la pregunta és: comparteix, el Conseller de Sanitat, aquest compromís en ferm, fet pel Conseller de Benestar Social davant la Comissió de Sanitat, d'obrir 4.000 places més abans d'acabar la legislatura? Jo voldria que hi hagués, també, una resposta sobre això.

Podem introduir el tema a la Llei, un tema; ens podem comprometre a 4.000 places més abans d'acabar la legislatura, i dir-li que, en l'anàlisi comparativa de la situació a Catalunya en relació amb els països més pròxims, com són Holanda, Dinamarca, Bèlgica, etcètera, realment, si ens n'anem més enllà de

l'atenció socio-sanitària i atenem, en conjunt, el que és l'atenció social, les diferències s'agregen molt més. Els estalviaré les xifres, i voldria plantejar un últim tema, que són les relacions entre la Conselleria de Benestar Social i la Conselleria de Sanitat, relacions que ens ha dit el Conseller que són òptimes. Jo, és clar, no voldria aquí, no és una funció meua, aquí, ara, mirar de fer mal; no ho faré, això, no ho faré, però sí que els diré, educadament, que, com a mínim, han d'admetre que les relacions són difícils, o que en algun terreny poden ser confuses, i que, la identitat de criteri, sovint no es dona.

Hi ha un programa, però hi ha dues actuacions; de vegades, això comporta actuacions contradictòries, i si bé hi ha una comissió de coordinació, també hem de dir que ens diuen que la comissió de coordinació no és tal, i que s'hi donen també un conjunt d'anècdotes relatives, doncs, a situacions contradictòries, desconsideracions i gelosies.

Tenim la impressió que la Conselleria de Benestar va pel seu compte, i que la Conselleria de Sanitat va pel seu altre compte, diguem; creiem que hi ha dues dinàmiques diferents, malgrat els intents d'establir una política conjunta, però que és necessari que la política socio-sanitària de Catalunya obeeixi a una autoritat única, a una dinàmica i a una acció de govern unificades. Es tractaria de preguntar si els sembla lògic que dues conselleries diferents facin un mateix programa, i això sembla el lògic. Probablement té una lògica, que és que té totes dues connotacions —socials i sanitàries—, però també té molts inconvenients, perquè es generen accions de vegades contradictòries.

Es tractaria de superar aquesta situació, però deixin-me insistir, abans d'acabar, deixin-me insistir: podem introduir la política socio-sanitària a la llei, al Projecte de Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya, en tràmit al Parlament? Un tema.

Ens podem comprometre a 4.000 places més de residències assistides, abans d'acabar la legislatura, segons s'ha compromès el Conseller de Benestar Social davant la Cambra? Segona pregunta.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font.

Per a contrarèplica, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, miri, no entraré en totes aquestes coses que diu, de la manca de coordinació entre els departaments, i el motiu que vostè creu... Precisament el programa Vida als Anys es va fer, ja, amb la idea, al seu dia, que evidentment el que es necessitava —i aquesta és l'originalitat, precisament, del programa Vida als Anys, i en aquest sentit és en el que és pioner— és ajuntar la part social i la sanitària en un mateix programa. Això, estigués en el departament que estigués, o estigués en dos departaments. Per tant, aquest és un programa interdepartamental, que evidentment pot generar el seu grau de discussió en alguns aspectes, però aquest programa està fet expressament en aquest sentit.

Jo crec que si algun problema hi ha en la resta del país és que no existeix aquest programa a la resta d'Espanya, i això dona situacions tan paradoxals, però tan paradoxals, que hi ha malalts de Catalunya, no?, que demanen a través de l'INSERSO anar-se a fer tractament a un balneari d'un altre lloc d'Espanya —tractament sanitari—; és una cosa estranya, que fa que funcionin malament les coses per falta que a la resta de l'Estat

no tinguin un programa coordinat com el nostre.

Sí que vostè ha dit unes dades que jo li aconsello que mai compari: no ens compari mai el sistema sanitari suís o l'holandès o el de Bèlgica amb el que tenim a Catalunya o a Espanya. El de Catalunya, el d'Espanya, el d'Itàlia, el de Portugal o el d'Anglaterra es poden comparar; difícilment nosaltres ens podem comparar amb Holanda —per causes òbvies: entre altres coses pel grau de despesa que fa l'Estat al respecte.

A mi m'agradaria poder comprometre més coses, no? Jo ja li dic que quan sapiguem els pressupostos ens comprometrem definitivament a cinc anys, amb una evolució de cinc anys, què és el que hauríem de fer —el que hauríem de fer si es reben els diners d'una manera normal, no? Perquè, escolti'm, estem acabant l'any i encara no tinc clar com l'acabarem, malauradament, perquè això cada cop està més complicat, no? Però no li vull amargar el Nadal i el torrons, però, realment, nosaltres necessitem, necessitem una política coherent de l'Estat per poder-la fer nosaltres: difícilment jo puc fer un pressupost o puc comprometre'm a donar unes places definitives sense saber quin serà el pressupost de l'INSALUD l'any que ve, i fixi's vostè que encara no sabem si el pressupost prorrogat de l'any que ve es farà sobre la despesa real o sobre el pressupost inicial que hi havia.

Sí que és evident que nosaltres compartim el mateix aspecte que ha exposat el senyor Comas. Si el Conseller de Benestar Social diu que obrirem 4.000 places de residències assistides en els propers anys, nosaltres ho farem i, evidentment, ho subvencionarem, però —hi insisteixo, i hi vull insistir molt especialment— no tot són llits, el que s'han d'obrir. Hi ha un gran error, quan es parla d'atenció socio-sanitària, de només parlar de llits: les necessitats de llits s'incrementaran d'una manera tal que no n'hi haurà prou ni amb 12.000; es necessitarien unes xifres que no estaran a l'abast. Per tant, totes, totes les societats intenten buscar uns sistemes diferenciats d'atenció socio-sanitària, involucrar el primer escaló assistencial, involucrar-hi les famílies, involucrar-hi el voluntariat, potenciar fundacions o altres entitats que puguin carregar amb aquest tipus d'activitat, i aquest és el punt que nosaltres creiem que s'ha de fer: no es pot fer només a base de crear llits, perquè això, realment, crearia aspectes realment difícils.

I acabaré dient-li que em sap greu que sigui hipercrític amb el programa Vida als Anys, perquè insisteixo que jo crec que és un programa que ha tingut una virtut, que ha estat pioner a nivell de Catalunya, que gent d'altres països, gent del Canadà, gent d'altres països, estan amb els ulls mirant com es desenvolupa el nostre programa per un problema d'aprofitament de mitjans i de veure com és possible que funcioni un programa conjuntament, que no sigui només sanitari, sinó que, tenint una vessant molt important sanitària, s'hi ajunti un aspecte de tipus social. Jo crec que en això som pioners i, realment, doncs, és un programa que pot funcionar amb una eficiència, realment, encomiable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Honorable senyor Conseller.

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Seguretat dels Habitants de les Zones Pròximes a les Centrals Nuclears, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Víctor Gimeno, que té la paraula per presentar-la —temps màxim, deu minuts.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre la Seguretat
dels Habitants de les Zones Pròximes
a les Centrals Nuclears**

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President.

En el debat del passat dia 30 de novembre vam intentar plantejar davant d'aquesta Cambra algunes de les conseqüències que podria tenir no l'accident de Vandellòs I, sinó un accident més greu, que aquell dia es va manifestar com un fet possible en aquestes terres. Vam reclamar quina era la posició del Govern de la Generalitat i, subsidiàriament, quina és la que hauria de ser la posició d'aquest Parlament i, textualment, com a conclusió final, el Conseller Gomis ens va dir: «La posició del Govern de la Generalitat serà exigir la màxima seguretat, perquè el que ens importa és la seguretat de tots els ciutadans i evitar que es pugui produir un accident com el del 19 d'octubre» —jo afegiria: un accident com el del 19 d'octubre o pitjor que aquell, que també és possible. I acabava dient: «Per a això actuarem dins les nostres possibilitats i capacitats legals i polítiques» —és a dir, el Conseller deia que cal actuar dins de la nostra capacitat legal i política.

Iniciativa per Catalunya, evidentment, entenem que cal actuar; no cal..., el que no cal fer és deixar-ho en unes declaracions d'intencions per allò de quedar bé, de formalment ja haver complert, sinó que, davant la magnitud de la gravetat que podria tenir un accident nuclear a les nostres terres, hem de prendre decisions, hem d'estar atents i hem d'anar fent. I aprofito això per dir que, des del nostre punt de vista —des del punt de vista d'Iniciativa per Catalunya—, no som prou conseqüents en el compliment de les resolucions d'aquest Parlament. Una d'aquestes resolucions preses en el debat de política general era que emprendríem la revisió en profunditat del PENTA, revisió en profunditat que també diversos grups vam comentar que entenem que era una de les missions d'aquella Comissió d'Estudi del PENTA, que es va reunir fa poc per aprovar un inici de programa de treball, però que no hem continuat encara de forma efectiva.

I entenem, des d'Iniciativa, que cal actuar, més quan després d'una entrevista que vam tenir una delegació d'Iniciativa amb el President del Consejo de Seguridad Nuclear, Donato Fuejo, aquest ens reconeixia que hi hagut negligència voluntària en el compliment de les normes i de les exigències del Consejo de Seguridad Nuclear, per part de la direcció de Vandellòs I —com es diu vulgarment, la direcció de Vandellòs I ha anat durant diversos anys torejant les exigències i les peticions del Consejo—; reconeixia també que hi ha hagut excessiva condescendència, per part del mateix Consejo, respecte a la direcció de Vandellòs I, i deien que potser era per la convicció, que llavors tenien i que avui ja no tenen, que és molt difícil que hi pogués haver accidents i que, com que segurament no n'hi hauria, era molt violent prendre sancions més o menys dràstiques; reconeixia també el President que les deficiències actuals —la qual cosa vol dir que reconeix que hi ha deficiències en els plans de seguretat interiors i en els exteriors—, deia, «són encara fruit de l'època d'implantació, en què, sense control democràtic, i sense exigències per part del Govern d'aquells moments, no es va produir la implantació en les condicions que s'hauria de produir i avui encara estem intentant tancar els forats

que van quedar llavors», i acabava dient ell, el President del Consejo de Seguridad Nuclear, que entenia que hi ha necessitat de fer el possible per recuperar la credibilitat de la població respecte a les funcions del Consejo de Seguridad Nuclear, ja que, realment, es preocupa —el Consejo, el Govern, el Parlament, les institucions, en definitiva— de la seguretat del conjunt dels habitants.

Nosaltres, com a conseqüència de la interpellació, de les paraules del mateix Conseller Gomis i de les paraules del President del Consejo de Seguridad Nuclear vam presentar una proposició, que centrem en sis punts i que intentarem explicar breument.

La primera proposició era instar el Consell Executiu a sol·licitar al Govern central que cancel·li definitivament el permís d'explotació de Vandellòs I i que adopti les mesures de control pertinents en consideració a la magnitud de les deficiències existents, l'incompliment de les normes i les exigències del Consejo de Seguridad Nuclear —per part de Vandellòs I, lògicament—, l'abast de l'accident i el model i el temps de funcionament de la central.

M'han dit que no m'estengués molt; per tant, només comentaré dues qüestions: entenem que aquesta proposta significa reforçar i, a la llum dels estudis de la Llei de Creació del Consejo de Seguridad Nuclear, dir què és el que voldríem que el Govern fes, perquè entre les funcions del Consejo de Seguridad Nuclear diu emetre informes al Ministeri d'Indústria i Energia sobre concessió d'autoritzacions de construcció, posada en marxa, explotació i clausura d'instal·lacions nuclears i radioactives. I en el punt 2.d també diu que «asimismo propondrá» —i la decisió correspon al Ministeri d'Indústria— «la imposición de las sanciones legalmente establecidas sobre energía nuclear, incluida la anulación de licencias, permisos o autorizaciones». El que diem és que, per adequar-nos a la llei, el que podem fer des d'aquest Parlament és manifestar clarament que una de les sancions hauria de ser la cancel·lació definitiva del permís d'explotació, ja que des del 16 de juliol no es compleixen les condicions requerides per aquest Consejo i —com he dit— la direcció de la central voluntàriament no les ha volgut complir durant aquests tres anys i quasi mig que va.

El segon punt que demanem és demanar al Govern central les explicacions pertinents per la demora en el compliment del programa de reavaluació de la seguretat requerit urgentment el 16 de juliol del 86 pel Consejo de Seguridad Nuclear a la central Vandellòs I, i també per la inexistència d'informes que constatin la quantitat de deficiències que l'informe preliminar fa públiques. I ho diem perquè hi ha hagut aquesta demora manifesta de tres anys i mig en el compliment d'aquestes exigències, que les més importants no s'han complert, i no hem constatat en cap lloc, en tots els informes semestral que el Consejo lliura a les Corts —i que aquí ens n'arriben les còpies— que hi hagués informes que constatessin aquestes deficiències com a encara no resoltes. Pensem —i així ho diem en acabar aquest punt—, en funció de la informació obtinguda, exigir si cal les responsabilitats pertinents. I en dir responsabilitats pertinents entenem que tant a l'empresa com a la mateixa tasca del Consejo, ja que entenem que una negligència en les funcions comporta un increment del risc per als habitants, i que el que hem de fer és extremar la rigorositat en la conducta del Consejo de Seguridad Nuclear en les exigències que aquest

tingui sobre les condicions de seguretat a l'entorn de les centrals nuclears.

El tercer punt és promoure decididament una més gran investigació i aplicació de fonts d'energia que permetin la substitució ràpida de les centrals nuclears, junt amb l'impuls de mesures d'estalvi energètic pel conjunt de la societat. I això entronca amb la nostra decidida posició, d'Iniciativa per Catalunya, contra el manteniment i el funcionament de les centrals nuclears: pensem que hi ha alternatives —algunes de petita escala, com ja s'han posat aquí, l'edílica, la solar, la mareal, la geotèrmica, i una en què cal esmerçar més recursos, que seria la de fusió nuclear—; pensem que cal, decididament, investigar i intentar la més ràpida aplicació d'aquestes fonts d'energia.

En el quart punt exigim la màxima seguretat en les altres centrals nuclears mentre continuïn en funcionament, aplicant les normatives nord-americanes més exigents, que tenen en compte les conseqüències del risc màxim en els plans d'emergència, amb les conseqüents modificacions del PENTA i l'aplicació dels recursos necessaris perquè siguin efectives tot seguit. Què volem dir amb això? Que som conscients que no podem tancar totes les centrals de cop i que, mentre continuïn funcionant les altres centrals nuclears —a nosaltres ens afectarien la Vandellòs II i l'Ascó I i II—, el que hem de fer és garantir la màxima seguretat i destinar totes les nostres energies per tal que aquesta seguretat sigui realment efectiva, no solament plans escrits, sinó plans reals, i les deficiències són conegudes i són admeses pel mateix Consejo.

En el cinquè punt diem: «Sol·licitar l'estricta vigilància, el control i l'adaptació, si cal, dels plans i els sistemes de seguretat de les mateixes centrals nuclears i el lliurament periòdic al Parlament de la informació que se'n derivi». I, això, ho diem perquè entenem que la Generalitat pot assumir més competències del Consejo de les que en aquests moments té; entre elles, nosaltres, aprofito per dir que hem demanat la delegació d'una..., la creació d'una delegació del Consejo a Tarragona, per la seva justificació òbvia.

I acabo amb la sisena que plantejem: «Elaborar i posar en pràctica, urgentment, un pla per a dotar els bombers de la Generalitat dels mitjans humans, materials i tècnics i de la formació adequada» —hi ha un error aquí en la transcripció: «de la formació adequada»— «perquè puguin acudir als recintes de les nuclears amb tota la garantia de seguretat personal possible».

De la intervenció del Conseller no va quedar clar que els bombers tinguessin totes aquestes qüestions, qüestions que estic convençut que no existeixen i creiem que, per garantir una actuació efectiva d'aquests bombers i per garantir que la seva integritat estigui assegurada al màxim, cal posar en marxa tot aquest pla.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno.

Hi ha presentades esmenes de l'Agrupació parlamentària del CDS; per a la seva defensa té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, la nostra Agrupació parlamentària ha presentat tres esmenes a la Moció subsegüent a la interpellació sobre la Seguretat dels Habitants de les Zones Pròximes a les Centrals Nuclears. Totes tres tenen el mateix fil conductor i és respectar el contingut de les resolucions que sobre aquest mateix tema va aprovar aquest Parlament, justament fa un mes, quan vàrem te-

nir ocasió de debatre l'orientació política general del Consell Executiu.

L'esmena número 1 és una esmena de modificació del punt 1 de la Moció que pretén evitar introduir elements de radicalització i proposa, alternativament, sol·licitar al Consell de Seguretat Nuclear la redacció més urgent de l'informe definitiu sobre l'incident del dia 19 d'octubre d'enguany a Vandellòs I, amb l'objectiu d'identificar-ne en profunditat les causes, realitzar una anàlisi de les conseqüències sobre el nucli del reactor d'una possible degradació addicional dels sistemes de seguretat en el decurs de l'incident i analitzar les repercussions del mateix incident envers els criteris i l'abast del Programa de Reavaluació; tot això en concordança amb la Resolució ja esmentada, sobre el debat de política general, i també en concordança amb un dels paràgrafs de la introducció de l'informe preliminar de l'esmentat incident.

L'esmena número 2 que hem presentat, de modificació del punt 3 de la Moció, és genèricament respectuosa amb el contingut del punt 3 de la Moció, només afegint-hi el criteri que ja es conté en una altra esmena, que la nostra Agrupació parlamentària ha presentat a una Proposició no de Llei que es trameta a aquesta Cambra, sobre el Desmantellament de la Central Nuclear de Vandellòs I i la Política d'Energia Nuclear, en el sentit d'impulsar la investigació i l'aplicació de mesures concretes d'estalvi energètic, tant en els processos productius com en el consum dels ciutadans.

Finalment, l'esmena número 3 proposa la modificació del punt 4 de la Moció, en el sentit que en la revisió del PENTA, que ha de promoure el Consell Executiu d'acord amb la repetida Resolució 93/III, de l'Orientació Política General del Consell Executiu, es prevegin les màximes mesures de seguretat, aplicant a l'efecte les normatives més avançades i més exigents.

Per acabar, senyores diputades i senyors diputats, manifestar que votarem afirmativament els punts 2, 5 i 6 del text de la Moció, i, naturalment, votariem afirmativament també els esmenats en el cas que el ponent acceptés les nostres esmenes.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Latorre.

El Grup Socialista ha presentat dues esmenes; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, el debat que hem tingut en aquest Parlament sobre el tema de la seguretat nuclear és un debat important i sobretot un debat d'un problema d'una gran sensibilitat, sobretot en una zona com és la zona de les comarques de Tarragona, on no només es dona la problemàtica nuclear, sinó que es donen també altres problemàtiques de gran impacte en el medi, que fan que encara siguin molt més sensibles a aquest tema provocat per l'accident del dia 19 d'octubre, problemes com són el de la petroquímica i d'altres que existeixen en aquesta zona.

L'accident del dia 19 d'octubre del 89 ha tingut una forta repercussió en aquesta zona, a tot Catalunya, i jo diria que arreu de l'Estat i fins i tot a fora. Això, la repercussió d'aquest accident, exigeix un gran rigor i responsabilitat de les resolucions que prengui aquest Parlament, perquè la repercussió d'aquestes resolucions tenen, fora i dintre de Catalunya, una gran transcendència. I aquestes resolucions que es prenguin, com la que vam prendre l'altra vegada durant el debat de política general,

tenen més gran repercussió i responsabilitat en la mesura que aquestes resolucions es prenen per unanimitat, per consens, fruit d'un consens i fruit del rigor i la responsabilitat de tots els membres d'aquesta Cambra.

I és en aquest marc de l'acord per unanimitat d'aquesta Cambra, que hem de recordar que demanava, que manifestava, aquest Parlament de Catalunya, que la central nuclear de Vandellòs I no es tornés a posar en funcionament, i va ser aquest acord per unanimitat que li donava una força a l'opinió que manifestava el Parlament de Catalunya i, en nom del poble de Catalunya, el Parlament ho manifestava, aquells que tenen responsabilitat sobre el tema de la seguretat nuclear.

Tornar a votar una resolució similar a la que aquest Parlament ja va acordar oportunament podria satisfer l'opinió d'un grup, i no estem discutint la llibertat de cada grup a manifestar la seva opinió, però creiem que això significaria trencar el suport unànime que aquest Parlament de Catalunya va manifestar a una opinió que crec que era l'opinió majoritària del poble de Catalunya, i era —com he dit abans— que la central nuclear de Vandellòs I no es tornés a posar en funcionament.

Per això, el nostre Grup demanaria al grup proposant que retirés el primer punt de la seva resolució, perquè es mantingui la unanimitat i no es torni a posar a votació el que aquest Parlament ja va votar i va manifestar per unanimitat oportunament.

Les altres esmenes, sobretot la primera, van en la línia de demanar al Consell de Seguretat Nuclear que extremi el rigor en el compliment de les seves indicacions i exigeixi les responsabilitats que calguin a l'empresa, en la mateixa línia que aquest Grup, el nostre Grup, va presentar oportunament.

I la segona va en la línia de demanar un pla per potenciar les energies alternatives i renovables i aprofundir, en aquesta línia, en el treball que ja s'està fent. I, per tant, demanàvem que s'acceptés aquesta esmena.

I la resolució número 4, que demana adoptar les mesures similars en temes de seguretat —si no ho recordo malament— a les que tenen els americans, nosaltres demanàvem que aquesta proposta es presentés dintre de la Comissió del PENTA i que allà es debatés si són les americanes o són les d'altres països les mesures més adients, i a partir d'allà es pogués presentar en el Ple del Parlament com a resolució de les millors mesures, si són les americanes o són les altres, i, per tant, el que demanàvem és que aquesta proposta es fes dintre la Comissió del PENTA. Les altres les votarem a favor.

I acabo recordant i demanant al Grup proposant que es retiri la proposta primera per no posar en dubte ni debilitar l'acord que aquest Parlament va prendre oportunament per unanimitat i que era que Vandellòs I no es tornés a posar en funcionament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño.

Ara poden intervenir els grups que no han presentat esmenes —poden, eh?, no és que ho hagin de fer. L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, amb molta brevetat, tal com amablement se'ns ha aconsellat, per anunciar el nostre vot favorable a aquesta proposta d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod.

Pel Grup Mixt... Ja ha intervingut..., no? D'acord.

Pel Grup Popular, el senyor Bauzá té la paraula.

El Sr. BAUZÀ: Gràcies, senyor President.

Molt breument, seguint la tònica de la Cambra, he de dir, senyor Gimeno, que nosaltres, congruents amb el posicionament que vam tenir en el debat que es va fer en aquesta Cambra, i conscients de les greus deficiències en matèria de seguretat a l'interior i a l'exterior de les centrals nuclears, li votarem favorablement els punts 1, 2, 4 i 6 de la seva Moció, i ens abstindrem en els punts 3 i 5. Ens abstindrem en el punt 5 perquè, segons els experts del nostre partit en temes de seguretat nuclear —entre ells l'Il·lustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras—, entenem que una ràpida substitució de les fonts d'energia actualment és absolutament impensable, i per això, en aquest punt, nosaltres ens abstindrem, igual que en el punt sisè.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bauzá.

Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Serratusell.

El Sr. SERRATUSELL: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, senyor Gimeno, en la resposta que l'Honorable Conseller Gomís li va donar, com a conseqüència de la seva interpellació, li va fer palès el capteniment del Govern de la Generalitat en relació amb l'accident de Vandellòs I: demanar la revisió en profunditat del PENTA, exigir les màximes garanties de seguretat, sigui quina sigui la decisió final del Consell de Seguretat Nuclear, i demanar —com s'ha fet insistentment— el traspàs de protecció civil a la Generalitat de Catalunya.

Aquests propòsits de capteniment del Consell Executiu són, lògicament, compartits pel nostre Grup, i s'emmarquen en les consideracions que jo mateix feia en la meua darrera intervenció davant d'aquesta Cambra, referents al paper de les institucions que vetllen pel compliment de les normes de seguretat.

Ja sé, perquè vostè així ho va manifestar en substanciar la seva interpellació, que aquestes consideracions sobre el paper de les diferents institucions no l'acaben de convèncer. Fins i tot va dir que, en escoltar-me, va manifestar-se en vostè un xic de gràcia, però al mateix temps pena —segons les seves paraules.

Miri, jo, sincerament, en manifestar el posicionament del nostre Grup, no pretenia suscitar en l'ànim de vostè ni de cap altre il·lustre diputat o diputada cap sentiment especial, sinó apel·lar al fet que l'important que representa per a tots els ciutadans és no perdre la confiança en les institucions, ja que si nosaltres, que representem el poble de Catalunya, no contribuïm a fer-ho, incorrem en una irresponsabilitat històrica important. I això seria un fet greu del qual el nostre Grup no es farà mai responsable.

Vostè ens presenta una moció que fa referència a uns temes sobre els quals, com ja s'ha dit, el Parlament de Catalunya ja s'ha pronunciat. Ens demana, al punt 1, instar l'executiu a sol·licitar al Govern central la cancel·lació definitiva del permís d'explotació de Vandellòs I. Ja coneix, senyor Gimeno, la nostra resposta: esperar l'informe definitiu del Consell de Seguretat Nuclear abans de cap pronunciament, i votar —com ho vam fer, com ho va fer també vostè— la Resolució del Parlament número 9, que, per tal d'abreujar la meua intervenció, no llegiré.

En el punt 2 ens proposa demanar al Govern central «explicacions pertinents per la demora en el compliment del Progra-

ma de Revaluació de la Seguretat», proposat pel Consell de Seguretat Nuclear l'any 86. Aquestes explicacions, entenem, ja són donades en part en l'informe preliminar —en les pàgines C-3, C-4 i C-5— del Consell, amb dades cronològiques de les fases d'actuació, i el que cal —entenem, i ho repetim una vegada més— és esperar l'informe definitiu, l'informe final del mateix Consejo de Seguridad Nuclear. Cal entendre el sistema de revaluació permanent que efectuen totes les centrals del món seguint recomanacions, entre altres, però les més importants, del Centre d'Estudis d'Atlanta, que aplica sempre el criteri ALARA, és a dir *as low as reasonably available*, és a dir «sense pressa però sense aturar-se».

En el punt 3 demana la major aplicació i investigació de fonts d'energies alternatives i mesures d'estalvi energètic, que són aspectes ja contemplats en el marc de les actuacions del nostre Consell Executiu: ja existeixen plans d'actuació, ja s'estan fent coses, i també —perquè queda recollit en el Diari de Sessions— m'estalviaré, en aquest moment, de repetir-les.

El punt quart plantejat per vostè, en el qual sol·licita la revisió del PENTA, ens hem de remetre novament a la Resolució ja aprovada per aquesta Cambra, amb motiu del debat de política general, en concret la Resolució número 5. El punt cinquè de la seva proposta —sol·licitar l'estricta vigilància, control i adaptació de plans i sistemes de seguretat de les pròpies centrals— és, en aquest moment, competència del Consell de Seguretat Nuclear, i a ell, al Consell de Seguretat Nuclear, va adreçada també la Resolució que tots nosaltres vam aprovar, la Resolució número 7, que també m'estalviaré de llegir-los.

I, finalment, quant al punt sisè, ja va ésser contestat per l'Honorable Conseller Gomis responent la seva interpellació, quan li feia palesos tots els sistemes que el Consell Executiu havia pres totes les mesures que s'havien pres quant a formació, quant a mitjans, per, d'alguna manera, donar satisfacció a la seva pregunta.

Permetin-me també, abans d'acabar, que em refereixi molt breument a les esmenes presentades, per si vostè vol acceptar-ne alguna. Les esmenes que presenta l'Agrupació parlamentària del CDS, i així mateix ho ha manifestat també l'Illustre Diputat senyor Latorre, en el sentit que, d'alguna manera, feien referència a les resolucions d'aquesta Cambra, entenem, el nostre Grup entén que —malgrat compartir..., lògicament ho hem de compartir, perquè fan referència, ho repeteixo a aquestes resolucions—, entenem que la millor manera d'ésser respectuosos amb les resolucions d'aquest Parlament és no insistir, no ser redundants i no entrar en la tècnica de la repetició, que entenem, doncs, que no portaria a un lloc satisfactori.

Finalment, vull dir que, en relació amb les esmenes que presenta el Grup Socialista, l'esmena número 1, de modificació del punt 2, quan diu «sol·licitar que s'extremi el rigor en els estudis dels errors comesos pel Consell de Seguretat Nuclear», bé, el nostre Grup entén que, conseqüentment amb el que hem manifestat, de confiança en les institucions, en tot cas, sempre són rigorosos els estudis que el Consell de Seguretat Nuclear efectua.

I, finalment, en relació amb la segona esmena del Grup Socialista, l'esmena número 2, de modificació del punt 3, és novament instar l'executiu a promulgar un pla d'utilització eficient d'energia, desenvolupament, etcètera: com he manifestat abans, senyor Gimeno, senyor Madueño, el Consell Executiu ja està treballant, i molt fortament, en aquest camp.

És per tots aquests motius, senyor President, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup els anuncia el nostre vot en contra de tots els punts proposats en la Moció del senyor Víctor Gimeno. Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Serratusell.

Ara, el senyor Gimeno es pot pronunciar sobre les esmenes, si ho vol fer.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President.

També molt breument: l'esmena número 1, de l'Agrupació parlamentària del CDS, no l'acceptem perquè entenem que tot això ja es fa, d'acord, com ell diu, en concordança amb el contingut de la Resolució i tal.

En l'esmena número 3 —a la 2, m'hi referiré després—, proposaríem que es fes una transaccional entre la que proposa l'Agrupació del CDS i, atenent les indicacions del Diputat Madueño, suprimiríem la paraula «nord-americanes», dient que s'apliquin «les normatives més exigents» —ja veurem quines són—, i la transaccional diria: «Exigir que, en la revisió en profunditat del PENTA que ha de promoure d'acord amb el contingut dels punts cinquè i sisè de la Resolució 93/III del Parlament de Catalunya, sobre l'Orientació Política General del Consell Executiu, es prevegin les màximes mesures de seguretat, mentre continuïn en funcionament» —entenem que és obvi—, «i s'apliquin les normatives més exigents, d'acord amb la tecnologia emprada en les centrals nuclears de Tarragona, així com l'aplicació dels recursos necessaris per a la seva efectivitat». Si l'Illustre Diputat del CDS l'accepta, la passariem després a la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Perdó: sobre l'esmena número 2 no s'ha pronunciat, vostè?

El Sr. GIMENO: No, ara en parlaré.

El Sr. PRESIDENT: Així, esperem a veure què diu de la 2.

El Sr. GIMENO: Bé. La 2, del CDS, com que està lligada amb l'esmena número 2 del Grup Socialista, ja que és al mateix punt, el que proposaria seria deixar pràcticament l'esmena socialista, que vénen a ser el mateix i no difereixen substancialment de la proposta inicial nostra. Com que entenem que queda, fins i tot, millor expressat, l'únic que faríem seria suprimir-ne el principi, que diu «instar el Consell Executiu a», perquè ja ho diem al principi de totes les proposicions; és a dir, acceptem l'esmena 2 del Grup Socialista, si el CDS accepta que decaigui la seva.

I, l'esmena número 1 del Grup Socialista, no l'acceptem, perquè també entenem que això ja està fet, això ja és el que s'ha de fer, i perquè entenem —i així ho plantejem— que la imposició de les sancions que corresponguin no és únicament per la via de la sanció de multes o altres, sinó que és per la via de la clausura definitiva. El mateix President del Consejo de Seguridad Nuclear ens deia que les sancions no van enlloc, primera, per l'escassa quantitat econòmica que signifiquen per a una central nuclear i, segona, perquè, quan es fa efectiva després dels recursos, sentències, apel·lacions i tal, han passat bastants anys i, mentrestant, el funcionament continua igual. Per tant, no l'acceptem.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Latorre... accepta la transaccional? (Pausa.)

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President, acceptem totes dues esmenes..., bé, la transaccional que es proposa per...

El Sr. PRESIDENT: No, vostè només n'ha d'acceptar una, eh?

El Sr. LATORRE: Ah, doncs, accepto l'esmena transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Perquè la que li accepten és l'esmena 3, al punt 4.

El Sr. LATORRE: Molt bé. Doncs, senyor President, accepto aquesta esmena, i aprofito l'avinentsa per sol·licitar votació separada del punt 1 de la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: Perdó, perdó, senyor President: també, atenent la petició del Grup Socialista, de retirar el primer punt, i perquè tampoc no tenim cap voluntat que després algú pugui tergiversar els acords del Parlament i pugui perdre força —com ell deia— aquell acord que vam prendre en el debat de política general, sobre manifestar la conveniència que no es posi a tornar en funcionament la central nuclear de Vandellòs I, retirariem aquest punt, tot i agraint la intenció favorable, respecte a la seva votació, del Grup Popular i d'Esquerra Republicana, que s'hi havien pronunciat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno.

Els altres grups no s'oposen a la tramitació d'aquesta...? *(Pausa.)* Llavors, passem seguidament a la votació, que em temo que no podrà ser conjunta; de manera que votarem separatament cada punt.

El punt número 1 ha estat retirat; de manera que ara votem el 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha estat rebutjat per 10 vots a favor, 62 en contra i 18 abstencions.

Votem a continuació el punt número 3, que és modificat per l'esmena transaccional.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 62 en contra i 1 abstenció.

Votem el punt número 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt número 4 ha estat rebutjat per 10 vots a favor, 63 en contra i 18 abstencions.

Votem el cinquè punt.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt, el número 5, ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 63 en contra i 1 abstenció.

I votem, a continuació, el punt número 6, i aquest petit preàmbul, que no l'havíem votat. No hi ha inconvenient a votar-los conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El preàmbul i el punt número 6 han estat rebutjats per 28 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Passem al vintè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Relativa a l'Energia Nuclear, presentada pel Diputat senyor Pere Ayguadé, que té la paraula per a la seva defensa —ai!, Marià Pere: és una confusió de Peres...

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política Relativa a l'Energia Nuclear

El Sr. PERE: Bé, aquesta vegada aniré al més ràpid possible. *(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau.

El Sr. PERE: De fet, la proposta que portem aquí és una proposta..., és tot un seguit de propostes d'estudi que superen el que nosaltres entenem el Pla PENTA, i per intentar sortir de situacions d'intuïció i per començar a construir un patrimoni comú en relació amb una problemàtica més global.

Molt ràpidament, és buscar que es faci un estudi sobre les conseqüències que actualment tindria l'accident, un accident de la central de Vandellòs I, semblant a l'estudi que va fer el senyor Agustí Alonso en la primera legislatura.

En segon lloc, demanar al Consell de Seguretat Nuclear per què no va fer els tràmits necessaris per suspendre l'activitat de Vandellòs, pel fet que el 86 no s'havien dut a terme les mesures necessàries.

En tercer lloc, aprofundir en un estudi que ens permeti de saber quins són les models de gestió en relació amb les centrals nuclears, i que ens permetin, per tant, veure aquests models de gestió en relació amb tota la problemàtica nuclear.

Un estudi per tal de veure tot el sistema d'assegurances de les centrals nuclears i, sobretot, veure que, en el cas d'Europa i dels Estats Units, les assegurances es fan per a la vora de 500 milions de dòlars i escaig o 600 milions de dòlars, i aquí s'estan fent per 350 milions de pessetes. Quines repercussions té això en tota la problemàtica nuclear?

Un estudi de la salut pública en les comarques limítrofes, pel que fa al funcionament d'unes centrals nuclears —estudis que s'estan fent ja per Europa—, per poder saber i conèixer i actuar en conseqüència; un estudi per veure el tipus de seguretat en relació amb el transport del combustible cremat, i, després, un estudi en relació amb les vies d'evacuació ràpida.

Per últim, conèixer l'impacte de l'accident en relació amb l'economia catalana, la indústria, el camp, la pesca i el turisme, i en darrer punt, intentar fer un debat sobre un pla energètic en relació amb Catalunya, atès que el 92 se substitueix el Pla Energètic Nacional, i, per tant, poder discutir aquests elements al Parlament de Catalunya.

Tot ràpidament —per tant, en esquema—, aquest és l'objectiu de la Moció: no tant plantejar alternatives, sinó començar a obrir el camí d'estudiar conjuntament tota una sèrie de factors que considerem important estudiar.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. L'Agrupació parlamentària del CDS es pot posicionar per defensar la seva esmena.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President.

En la mateixa línia que hem expressat en la defensa de les esmenes que hem presentat a la Moció anterior, hem presentat també tres esmenes a aquesta Moció del Grup Mixt.

Pretenem, mitjançant l'esmena número 1, la supressió del punt 1 de la Moció. Quin sentit tindria encarregar ara, quan la central de Vandellòs I està aturada, la realització d'un estudi sobre les conseqüències que actualment tindria per a Catalunya un accident a la dita central? De quin accident volem parlar?

L'esmena número 2 és una esmena de modificació, però és més de clarificació, i pretén únicament la clarificació del contingut del punt 2 de la Moció, amb el contingut del qual, bàsicament, ens manifestem d'acord.

Finalment, l'esmena número 3 proposa la modificació del punt setè de la Moció, en el sentit que en la revisió del PENTA que ha de promoure el Consell Executiu es presti especial atenció a les vies d'evacuació immediata en cas d'accident.

Finalment, senyor President, manifestar que votarem afirmativament la resta de punts de la Moció no esmenats, és a dir els 3, 4, 5, 6, 8 i 9 i, naturalment, tots aquells que fossin acceptats pel proposant.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

L'Agrupació parlamentària d'Esquerra? El Grup Mixt? El Grup Popular? (*L'I. Sr. Bauzá demana per parlar.*) Té la paraula.

El Sr. BAUZÀ: Sí, senyor President, molt breument, per manifestar la intenció del meu Grup. Nosaltres entenem, senyor President, senyor Diputat que presenta la Moció, que les iniciatives, els estudis i les accions que es demanen en aquesta Moció ja estan fets, d'acord amb la legislació vigent, i, per tant, seria redundar en un tema que ja està resolt, almenys des del punt de vista legislatiu; una altra cosa potser seria la seva aplicació, però entenem que si aquests estudis ja estan realitzats, aquestes accions ja estan demanades i estan fetes, aquest acte de redundar en el tema no seria congruent.

Quant al punt novè de la Moció, entenem que el que s'hi demana escapa de les competències d'aquesta Cambra, que aquest debat s'hauria de donar, d'acord amb el que és el Consell de Seguretat Nuclear, a nivell del Parlament espanyol, i, en conseqüència, tampoc el podríem votar favorablement.

Amb això estic dient que, tots els punts de la seva Moció, els votarem en contra.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

El Grup d'Iniciativa? (*L'I. Sr. Gimeno demana per parlar.*) El senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor President.

També breument, per manifestar que ens abstindrem en els punts 1, 3 i 4. En el punt 1 perquè entenem que, dins d'aquesta revisió del PENTA en profunditat, no sabem si és prou un estudi encarregat pel Parlament i que s'hagi de fer en quatre mesos: entenem que és molt més complex i possiblement més llarg. I en el 3 i el 4 perquè entenem que no són substancials, per tal de garantir la seguretat, el model de gestió i les relacions laborals a les centrals nuclears i, el fet de les assegurances, entenem que no són necessaris els estudis per tal de buscar els objectius que nosaltres pretenem.

I, a la resta, hi votarem favorablement.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Pel Grup Socialista, l'Il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor President.

Els arguments polítics sobre aquesta Moció són similars als que hem donat a l'anterior Moció presentada. El que volem dir és que, de les resolucions presentades aquí, creiem que moltes d'elles pot ser positiu presentar-les a la Comissió que està estudiant el tema del PENTA, propostes que poden ser estudis o propostes de solució, discutir-les en el si de la Comissió —moltes d'elles, ja dic, es poden demanar en el si d'aquesta Comissió—, o, d'altres, poden ser part de les resolucions que aquesta Comissió adopti al final, després de l'estudi en profunditat que hem de fer tots els grups en aquesta Comissió.

I és per això que el nostre Grup, coincidint amb algunes de les propostes i coincidint també amb algunes de les demandes que fa el Grup Mixt, nosaltres creiem que la millor manera és fer aquesta proposta en el si de la Comissió del PENTA, i, en conseqüència, el nostre Grup s'abstindrà en totes les resolucions.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat.

Correspon ara al senyor Serratusell, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. SERRATUSELL: Gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, en substanciar la seva interpellació el senyor Marià Pere explicava clarament el seu criteri, legítim i respectable, que el tema nuclear no era tan sols un problema competencial, sinó també un problema de responsabilitat política. És aquesta mateixa responsabilitat política a la qual ell apel·lava que portarà el nostre Grup a votar negativament el text de la Moció en els nou punts que se'ns proposen.

Aquí no voldria pas donar la impressió que, amb les meves paraules, vull atribuir cap mena de manca de responsabilitat política al senyor Marià Pere. No és això. Ja he dit que el seu plantejament, el seu criteri, ens semblen legítims i respectables; es tracta d'una visió diferent de tractar un mateix fenomen: el tema de les nuclears. Ja va dir l'Honorable Conseller Macià Alavedra, en la seva resposta a la interpellació formulada per l'Il·lustre Diputat senyor Pere, que nosaltres ens remetem al marc legal avui dia existent, que és el que determina les competències de les diverses institucions afectades i que el que cal, si no s'hi està d'acord, és intentar canviar aquest marc legal a través de les vies democràticament establertes.

En relació amb els punts —molt breument—, en el primer punt, ja coneix l'Il·lustre Diputat la nostra posició, tossudament defensada, de no emprendre cap iniciativa... (*Remor de veus.*)

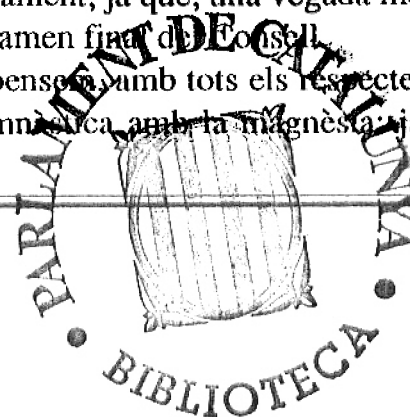
El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perdoni, Il·lustre senyor Diputat. Prego silenci a la Cambra, si us plau.

El Sr. SERRATUSELL: Gràcies, senyor President.

Deia que ja coneix l'Il·lustre Diputat la nostra posició, tossudament defensada, de no emprendre cap iniciativa sense esperar el dictamen final del Consell de Seguretat Nuclear. Així com recordar que la central Vandellòs I es troba, ara com ara, aturada, i, per tant, la hipòtesi d'accident no és contemplable.

En el punt 2, no creiem oportú tampoc, en aquest moment, acceptar el seu plantejament, ja que, una vegada més, ens remetem a l'espera del dictamen final del Consell.

En el punt tercer, penso amb tots els respectes, que és barrejar una mica la gimnàstica amb la màgista; ja existeix un

model administratiu —Consell de Seguretat Nuclear, Ministeri d'Indústria, Pla Bàsic d'Emergència Nuclear, Pla PENTA pel que fa referència a Tarragona— que determina un model de funcionament, i, per tant, tampoc podem acceptar el seu plantejament.

El punt quart, que tracta de les assegurances, és fixat per l'Administració de l'Estat a través del Ministeri d'Indústria, d'acord amb la Llei 25/64, del 29 d'abril, Llei d'Energia Nuclear, que té tot un reguitzell de capítols que fan referència, molt àmplia, a tot el tema de les assegurances i les responsabilitats, fins i tot de la responsabilitat subsidiària del mateix Estat.

El punt cinquè, el trobem també innecessari, perquè el Consell Executiu ja està actuant en l'àmbit sanitari.

El punt sisè, que fa referència a la seguretat del transport del material nuclear entre Vandellòs I i França, aquest és un aspecte en què el Consell Executiu exerceix competències, en virtut de l'acord d'encomanament de funcions amb el Consell de Seguretat Nuclear, signat el juny del 84, i que fou instat a l'Executiu per acord d'aquest Parlament. Aquest transport s'efectua seguint normes de seguretat dictades pel Consell sobre la tutela i la vigilància d'aquest, i es fa seguint les directrius d'un estudi previ per garantir la màxima seguretat. No cal, per tant, al nostre entendre, encarregar nous estudis.

El punt setè, com s'ha dit, cau plenament dins l'àmbit del PENTA, i, tal com hem dit abans en la Moció defensada per l'Illustre Diputat senyor Gimeno, el Parlament ja s'ha pronunciat.

El punt vuitè tampoc ens sembla adequat, ja que en les avaluacions que s'han efectuat d'aquest possible impacte el resultat és que realment no ha afectat gens ni mica, afortunadament.

I, finalment —i acabo, senyores i senyors diputats—, amb referència al punt novè, com vostè ja coneix, el Pla Energètic és d'àmbit estatal, com ja hem comentat a bastament, i el debat correspon a una altra cambra, ja que dins de l'actual marc competencial no correspon a aquest Parlament.

El parer dels respectius grups polítics serà defensat, al seu moment, pels nostres respectius companys a Madrid, i el nostre Grup està convençut que el posicionament de tots els diputats catalans serà respectuós, allà, amb la voluntat del nostre poble i amb l'objectiu d'assolir les màximes competències per a la nostra autonomia, i també que faran, al marge de partidismes, la millor defensa dels interessos nacionals de Catalunya.

És per tots aquests motius que el nostre Grup votarà en contra de la Moció defensada per l'Illustre senyor Diputat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat.

Per posicionar-se en relació amb l'esmena de l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marià Pere. (*Remor de veus.*) No, no, vostè es posiciona en relació amb si accepta o no accepta les esmenes... Ell s'hi posiciona, no el CDS. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau!

El Sr. PERE: En relació amb les esmenes presentades pel CDS, acceptaríem l'esmena número 2 i l'esmena número 3 —la 2 i la 3—; en la primera mantindríem el punt, per anar ràpids. I un petit aclariment, perquè no ens confonguem amb la qüestió de la magnèsia: els models de gestió de subcontracte s'estan realitzant a Catalunya —a tot Europa no es realitzen—, i els de

subcontracte, Gimeno, són negatius per a la seguretat de les centrals.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Bé, podem passar ja a votació aquesta Moció... (*L'I. Sr. Latorre demana per parlar.*) Per què desitja...?

El Sr. LATORRE: Per demanar votació separada del punt 1.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: No, no, si volia demanar la votació separada del punt 1, el 2, el 3 i el 4, tenint en compte que... No!, de l'1, després el 2..., a partir del..., el 3 i el 4 junts i tota la resta, perquè aquí s'ha manifestat abstenció o vot en contra.

Per tant, votarem primer el punt primer de la Moció.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El punt primer ha estat rebutjat per 2 vots a favor, 63 en contra i 18 abstencions.

Atenció, ara votarem el punt segon, cinquè, sisè, setè, vuitè i novè conjuntament i, finalment el tercer i el quart, perquè el tercer i el quart em sembla que el seu Grup... D'acord?

Segon, cinquè, sisè, setè, vuitè i novè, vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Els punts segon, cinquè, sisè, setè, vuitè i novè han estat rebutjats per 6 vots a favor, 61 en contra i 16 abstencions.

Ara correspon votar, finalment, els punts tercer i quart.

Vots a favor es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Els punts tercer i quart han estat rebutjats per 4 vots a favor, 61 en contra i 18 abstencions.

La darrera Moció de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política de la seguretat de les instal·lacions industrials, que defensarà l'Illustre Diputat senyor Santiago Riera.

Moció subsegüent a la interpellació sobre la Política de Garantiment de la Seguretat de les Instal·lacions Industrials

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor President.

Molt breument: aquesta Moció... (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Per favor, silenci.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: ...subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de garantia de seguretat de les instal·lacions industrials ve..., és subsegüent a l'accident que va passar a l'Hospital Prínceps d'Espanya de Bellvitge —vostès ho coneixen.

La Moció diu, concretament: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a presentar, en el termini de quatre mesos, un informe sobre el compliment de les normes de seguretat dels aparells elevadors instal·lats als edificis d'ús públic de Catalunya.»

El nostre Grup, certament, hauria pogut presentar un vot de reprovació a l'acció del Govern en aquest afer, però no ho hem fet. Dic «podríem presentar» perquè, arran de la interpellació, al nostre entendre, el Consell Executiu, el Govern, no va contestar, no va respondre, no va rebatre cap de les acusacions

greus que aquest Diputat li va fer; va quedar demostrat aquí a la Cambra —penso jo— que tenim responsabilitats greus com a Govern de Catalunya, tant com a titulars d'aquesta instal·lació industrial —recordin que aquest hospital és públic i que en som responsables— com també com a Administració tutelar de la garantia de seguretat de les instal·lacions industrials.

No m'hi allargaré: penso que va quedar demostrat en aquell Ple, però hem pensat que el que interessa en aquest moment, en aquest moment, per a tots —també ho vaig manifestar en l'altre Ple—, és que això no torni passar a poder ser mai més. Aquest és l'objectiu d'aquesta Moció, que és intentar que fets com aquest no tornin a passar, i, per tant, tant de bo que aquesta Moció que avui presento a la Cambra pogués servir per donar un toc d'atenció i arribar que això no tornés a passar.

Per això, senyores i senyors diputats, he presentat aquesta Moció, que espero que tingui el vot favorable de tota la Cambra.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat.

No havent-hi esmenes, correspon als grups posicionar-se: per l'Agrupació parlamentària del CDS, té la paraula el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President.

Per manifestar el nostre vot afirmatiu al text de la Moció, i aprofitant que aquesta és l'última intervenció meua en aquesta Cambra aquest any, desitjar un bon Nadal a tota la Cambra.

Gràcies, senyor President.

(Remor de veus.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Illustre senyor Diputat.

Pel Grup Mixt... *(Remor de veus.)*

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: És que ara m'ha trepitjat (rialles), el CDS m'ho ha trepitjat, però bé, sempre és bo; de tota manera, no un bon Nadal, sinó felicitat, que és el més important, i dir que votarem favorablement la Moció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

El Grup Popular?

El Sr. PEREA: Sí, senyor President. El nostre Grup votarà favorablement la Moció del Grup Socialista, i ho farà perquè te-

nim seriosos dubtes que el sistema de control sobre el compliment de les normes de seguretat als aparells elevadors ofereixi les garanties que tots voldríem; per això nosaltres entenem que la Moció és correcta i la votarem favorablement.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

El Grup d'Iniciativa?

La Sra. FABIAN: Gràcies. Simplement, per manifestar el nostre vot afirmatiu a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

El Grup de Convergència i Unió?

El Sr. SÁNCHEZ I LLIBRE: Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, en primer lloc, una petita consideració: en l'única cosa que no estem d'acord amb el que ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Santi Riera és que, segons el nostre entendre del nostre Grup parlamentari, va quedar suficientment clar tota l'explicació que va donar el Conseller d'Indústria i Energia, Honorable Conseller Macià Alavedra. Però, malgrat tot, nosaltres entenem que, aquesta proposta d'aquesta Moció, la votarem favorablement perquè ajudarà a aclarir la utilitat pública dels ascensors en uns moments tan importants.

Malgrat això, també voldria també sumar-me a les felicitacions dels altres grups parlamentaris en desitjar-los bones festes i bon any.

Moltes gràcies, senyor President. *(Remor de veus.)*

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau, il·lustres senyors diputats.

Se sotmet a votació l'esmentada Moció.

Vots a favor? *(Remor de veus.)*

Vots en contra?

Abstencions?

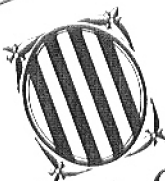
La Moció ha estat aprovada per unanimitat *(remor de veus.)*

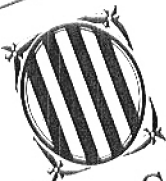
M'encarrega el President, tanmateix —i, amb ell, la Mesa—, de trametre als il·lustres senyores i senyors diputats els millors desitjos de bon Nadal i millor any nou. *(Remor de veus.)*

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de nou del vespre i quatre minuts.)

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gratificació al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
I
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona